

**50 LET
CHEMICKÉ PRŮMYSLOVKY
V KŘEMENCOVĚ ULICI V PRAZE
1952–2002**

MSSCH
PRAHA

„Chemikové jsou prazvláštní třída smrtelníků, kteréž jakýsi nesmrtelný pud pohání k vyhledávání rozkoší v dýmu a prachu, plamenech a mouru, mezi jedy, a ve skromnosti. A přece, zdá se mi, vedu život utěšený, a nechť zemru, kdybych se odhodlal vyměnit své místo s králem perským.“

Johann Joachim Becher (1662)

OBSAH

Slovo ředitele (<i>Ing. Jiří Zajíček</i>)	5
Půl století střední chemické školy v Křemencově ulici (<i>prof. Ing. Rudolf Zahradník, DrSc.</i>)	7
Od kořenů ke košatému stromu aneb Ohlédnutí za minulostí (<i>PhDr. Miroslava Harnová</i>)	8
Procházka školou aneb O životě v Křemencárně očima studentů (<i>spolu se studenty připravila PhDr. Miroslava Harnová</i>)	18
Co se učíme aneb Profily oborů (<i>Ing. Dagmar Kuklíková</i>)	29
Čeho jsme dosáhli aneb Úspěchy v odborné studentské činnosti (<i>Mgr. Jana Dudrová</i>)	35
Ze života školy aneb O jiných aktivitách studentů a učitelů	
Kulturní život a zábava (<i>Mgr. Jana Koptišová</i>)	39
Cesty za poznáním (<i>Mgr. Zuzana Jušková</i>)	42
Sportovní aktivity (<i>Mgr. Radana Vojtíšková</i>)	44
Chemicus poeticus aneb Z literární tvorby našich chemiků	47
Co zůstalo v paměti aneb Křemencárna ve vzpomínkách	53
Kdo je kdo aneb Ředitelé, učitelé a zaměstnanci školy (<i>sestavil Mgr. Michal Běhounek</i>)	71
Kdo už je dospělý aneb Seznamy držitelů maturitního vysvědčení (1902–2001)	80

Slovo ředitele

Už od nepaměti platí, že není vhodné promeškat jakoukoliv příležitost připomenout si větší či menší výročí, jež se týká toho, koho si vážíme. Platí to však nejen o lidech slavných nebo nám blízkých, ale i o výsledcích lidského snažení, které se zapsalo do našeho života nebo i do vědomí většího počtu lidí. My jsme tuto zásadu vztáhli na vzdělávací instituci, s níž jsme spojeni svou prací i valnou částí svého žití. Učitelé i studenti dnešní Masarykovy střední školy chemické v Praze si připomínají, že uplynulo 50 let od okamžiku, kdy škola konečně na podzim roku 1952 získala svůj stálý stánek, a sice budovu bývalého českého reálného gymnázia v Křemencově ulici na Novém Městě pražském, kde sídlí dodnes.

Nejde o výročí zanedbatelné. Vždyť vzdělávací instituce, škola s dlouholetou tradicí výuky a s vynikajícími pedagogickými výsledky dostala po řadě peripetií konečně možnost systematického rozvoje, získala totiž prostor pro budování a soustavnou modernizaci technického zázemí, které je v případě jakékoli školy technického zaměření vedle kvalitního učitelského sboru nezbytnou zárukou úspěšného vzdělávacího úsilí.

Pátráme-li hlouběji v minulosti, mohli bychom nalézt ještě další jubileum, které souvisí se středním chemickým školstvím a které stojí rovněž za připomenutí. Uplynulo totiž současně shodou okolností sto let od doby, kdy v roce 1902 na První české průmyslové škole v Praze, v jejímž lůně chemická škola v Křemencově ulici vznikala, poprvé skládali maturitní zkoušku studenti věnující se chemii jako své odborné specializaci.

Je dobrým zvykem bilancovat při každém výročí dosažené výsledky, ale také zamyslet se nad budoucností. V životě školy je to značně složité již proto, že jej tvoří řada proměnných, které činí školu školou. Především však jsou to učitelé a žáci. Budovou Křemencárny, jak s oblibou naši instituci nazýváme, prošel v uplynulých 50 letech téměř nepřehledný zástup jedněch i druhých a je nsnadné hodnotit jevy dávno minulé a do značné míry již zapomenuté. Jinak také žije škola ve vzpomínkách žáků, jinak ve vzpomínkách učitelů a zaměstnanců. Já sám jsem školu poznal z obou pohledů a mohu konstatovat, že se v posledních letech výrazně změnila. Z dob studia zůstala řada víceméně nostalgických vzpomínek, zejména na spolužáky a učitele. Zbyly především ty příjemné. Na počátku mého pedagogického působení se z mých bývalých učitelů stali kolegové a dnes jsem se dostal do pozice, kdy je mám vést a řídit. Mohu potvrdit, že z každého zorného úhlu se škola jeví jinak, ale přitom je to stále naše „stará dobrá Křemencárna“.

Pro studenty škola obvykle splývá s dobou krásného a do značné míry bezstarostného mládí a velkého dobrodružství poznávání života, ale v našem případě především s etapou pronikání do tajů chemie. Pro zaměstnance školy, a především pro učitele je úhel pohledu značně odlišný. Škola podléhala vždy proměnám, někdy skrytým a pozvolným, jindy zase zřejmým a rychlejšími. V posledních deseti letech se však vše kolem nás výrazně změnilo. Začnu tou zřejmě nejnápadnější, tedy materiální stránkou

Ing. Jiří Zajíček, ředitel Masarykovy střední školy chemické

věci. Podařilo se nám během několika let provést celkovou rekonstrukci chemických laboratoří, čímž se škola téměř k nepoznání změnila. Zmizely prastaré laboratorní stoly prosycené chemickými látkami, u kterých někteří z nás začínali svůj „chemický“ život. Bohužel se tím ale také ztratilo ovzduší vzdálené připomínající dobu císaře Rudolfa II. a jeho alchymistickou laboratoř. Pravdou ovšem zůstává, že tato proměna byla nezbytná a velmi užitečná. Prostředí laboratoří je dnes příjemné, přátelské a doslova láká k experimentům. Výuka sama se přirozeně také proměnila. Je protkána využitím počítačů a informačních technologií, ale tou nejpodstatnější změnou je změna atmosféry, která vyzývá učitele k systematickému a trvalému reagování na bouřlivý rozvoj chemických věd a technologií v každodenní pedagogické práci.

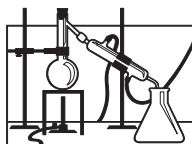
Naše škola patřila od počátku svého samostatného trvání ke školám výběrovým, a tudíž i náročným. Vždyť obsáhlost a složitost chemie to zcela jednoznačně předurčuje. Ve výuce můžeme být ovšem úspěšní tehdy, budeme-li mít schopné a nadané žáky. Proto je také jednou z našich priorit získat co nejvíce potenciálních zájemců o studium, abychom z nich mohli vybrat co možná nejlepší. Přitom jsou počty žáků opouštějících 9. třídu základních škol stále menší a menší. Jednak je to dáno skutečně klesajícím počtem dětí, jednak existencí víceletých gymnázií, na která odchází již po 5. či 7. třídě základních škol většina nadanějších žáků.

K propagaci školy na veřejnosti směřuje celá řada akcí. Mezi nimi zmíním alespoň chemický kroužek pro žáky základních škol, chemické soutěže, korespondenční kurz chemie, seminář pro učitele základních škol, a především již tradiční dny otevřených dveří. Na těchto akcích se v nemalé míře vedle učitelů podílejí i naši studenti. Pomáhají nám i chemické podniky, které se při těchto příležitostech také prezentují. Budoucím žákům, a zejména jejich rodičům tak chceme ukázat možnosti uplatnění absolventů naší školy po jejím úspěšném ukončení. Vždyť chemiky zdaleka nezaměstnává jen chemický průmysl, ale i celá řada dalších odvětví, ve kterých bychom snad chemika ani neočekávali. V posledních letech se objevila řada zákonů a dalších předpisů, které vyžadují také existenci odborníků se znalostí chemie a jejího vlivu na člověka

a životní prostředí. Konkrétně se jedná například o zákon o chemických látkách a přípravcích nebo zákon o nakládání s odpady. Celá řada podniků se dnes také snaží přizpůsobit požadavkům normy ISO 14001 a právě v této oblasti lze hledat další perspektivy pro naše absolventy. Celkové schéma vzdělávací náplně školy zahrnuje několik odborných specializací, kromě toho je však také součástí školy a vhodným rozšířením jejího programu Technické lyceum, jehož posláním je příprava studentů pro studium na vysokých školách technického zaměření. Kam tedy dnes, na začátku třetího tisíciletí, směřuje naše škola? Myslím, že se poctivě snaží o to, co bylo vždy jejím

posláním, a to je připravit studenty co nejlépe, na úrovni požadavků doby, pro vstup do „dospělé“ fáze jejich života. Znalost chemie, to není jen encyklopedické registrování daného oboru, ale především způsob myšlení a přístup k řešení problémů. Ne paměťové zvládnutí a neúžitečné memorování informací, ale spíše schopnost orientovat se, shromáždit potřebné informace, analyzovat problém a hledat jeho řešení. Pokud se nám bude dařit tato koncepce výuky studentů, pak tím přispějeme i k jejich správné orientaci v životě.

Ing. Jiří Zajíček, ředitel MSŠCH Praha

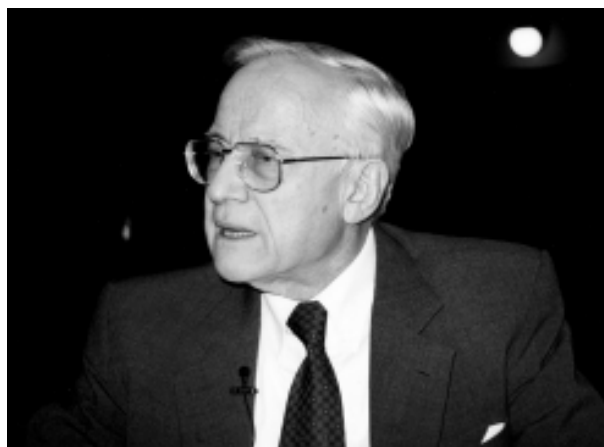

Půl století střední chemické školy v Křemencově ulici

Slavit, či neslavit? Sám o odpovědi nepochybuji ani na chvíli: výročí dobrá slavit a výročí smutná či žalostná připomínat! Ptáte se proč? Proto, že bez znalosti historie rodiny, skupiny lidí podobných zájmů, obce či města, národa a lidstva by byl náš život výrazně ochuzen. Slavme výročí dobrá s radostí a s respektem pro dílo předchůdců. A připomínejme smutné události jako varování, a to přesto, že se tvrdívá, že lidstvo je nepoučitelné a zkušenost zdánlivě nesdělitelná. Myslím, že tak zlé to není.

Stav a úroveň zemí jsou těsně spjaty s úrovní škol, škol všech stupňů. Po celou dobu své existence oslavenkyně, Masarykova střední škola chemická, přispívala k úrovni českého středního školství vynikajícím způsobem. Bylo by nedobré nepřipomenout, že odborné střední školství má v našich zemích tradici více než stoletou a vždy představovalo zdroj kvalitních, dobře připravených pracovníků v základních technických oborech. Tisíce absolventů předchůdkyně dnešní oslavenkyně, Vyšší průmyslové školy chemické v Betlémské ulici, toho byly či jsou dokladem. Jistě tušíte, proč to připomínám: je štěstí pro studenty i učitele patřit ke škole s dlouhou a dobrou tradicí proto, že to zvyšuje úroveň školy a činí to její atmosféru kultivovanější. Chod chemického (a ovšem nejen chemického) průmyslu a zdar výzkumu aplikovaného i základního bude vždy potřebovat odborníky s různým rozsahem a hloubkou přípravy. Absolventi této školy budou i v budoucnosti vyhledáváni jak průmyslem, tak výzkumem. Osnovy školy v Křemencově ulici svědčí o tom, že jde o školu moderní, respektující stav rozvoje poznání, věd i průmyslu. Tato okolnost spolu s tím, že mnoho jejích studentů má entuziastický vztah k oboru, který si zvolili, a dále s tím, že tato škola má letité a tradiční štěstí na kvalifikované a škole oddané učitele, činí vyhlídky do dalšího půlstoletí dobré. A přece, chceme-li k té budoucnosti přispět, neměli bychom být přespříliš spokojeni a měli bychom myslet na budoucnost školy nejen na úrovni dnešních poznatků, ale též s náležitou dávkou fantazie a vize do budoucnosti.

Nezapomínejme na to, že škola připravuje odborníky pro příští léta, a proto příprava – má-li mít trvalejší hodnotu – musí mít dostatečně obecný základ. Nelze nevidět, že pro dnešní chemii to znamená solidní znalost matematiky a fyziky. Vždyť automatizace, komputizace a robotizace jsou, vedle speciálních technických disciplín, produktem zmíněných oborů. Dále nemůžeme nevidět, že dnešní che-

Prof. Ing. Rudolf Zahradník, DrSc.

mie není tou, která se uplatňovala v 19. a v první polovině 20. století, je to spíše chemie hrající velkou roli ve vzniklých molekulových vědách, jež se rozprostírají od fyziky až po molekulové lékařství. I tato skutečnost klade významné požadavky na vzdělávání studentů v první dekádě 21. století. A nikdo při pomyslení na osnovy pro školu-jubilantku nesmí zapomenout, že brzy bude platit nová definice gramotnosti: opravdu gramotní zdejší odborníci musí ovládat slovem a písmem jak češtinu, tak angličtinu.

Vím a uznávám, že požadavků na dobrého studenta a absolventa Masarykovy střední školy chemické není málo. Přitom právě uvedený výčet požadavků na studenty na prahu 21. století není úplný: bez znalostí obrysu historie vlastní země i světa, bez znalostí základů v oblastech klíčových humanitních disciplín by absolventi školy neměli ucelené vzdělání. Neprotestujme proti rozsahu požadavků – víme přece všichni dobře, že ve zdatných a osvědčených zemích světa rychle vzniká to, čemu se říká společnost znalostí. Dejme se raději s elánem do další práce. Věřím, že Česká republika nebude v tomto směru pozadu za nejzdatnějšími.

Škole-jubilantce z celého srdce přeji, aby přispěla rozmachu České republiky způsobem hodným její úrovně a tradice. Věřím, že to dobře dopadne: škola má dost chemii, přírodovědě a vzdělanosti oddaných studentů a sbor respekt budících učitelů.

Prof. Ing. Rudolf Zahradník, DrSc.

Od kořenů ke košatému stromu aneb Ohlédnutí za minulostí

Součástí každých oslav jubilea určité instituce je také rekapitulace okolností jejího vzniku a vývoje a zhodnocení dosaženého stavu. Pro nás je konkrétně 50. výročí usídlení dnešní Masarykovy střední školy chemické v Křemencově ulici na Novém Městě pražském příležitostí, abychom si alespoň v několika poznámkách připomenuli, jakými vývojovými fázemi tato škola prošla, než se z ní stal dnešní moderní vzdělávací ústav.

Kořeny školy jdou hluboko do minulosti, daleko před její oficiální zřízení v roce 1945. Navazuje přímo na historii První české průmyslové školy založené v první polovině 19. století, z níž vznikly po druhé světové válce děleními hned tři samostatné průmyslové školy (strojnická, stavební a chemická). Všechny tři mají společnou historii až do roku 1945 a po většinu času i společné sídlo ve školní budově v Betlémské ulici na Starém Městě pražském. Vraťme se však do počátků, bez nichž by bylo jen stěží možné rekapitulovat ony pozitivní výsledky, jichž české průmyslové školství, včetně středoškolského studia chemie, dosáhlo.

I. Stoletá cesta ke střednímu odbornému vzdělávání

Rozvoj průmyslové výroby založené na pokroku v přírodních vědách a technice si již na konci 18. století vyžadoval kvalifikovanou pracovní sílu. První industriální školy zřizované při školách triviálních, které měly připravovat kvalifikované dělníky, již zdaleka svou úroveň nedostačovaly, stejně jako takzvané průmyslové vyučování na školách normálních a hlavních.

1803

Kontinentální blokáda v období napoleonských válek donutila vládu císaře Františka I. věnovat zvýšenou pozornost rozvoji domácího průmyslu. To kromě jiného předpokládalo i příliv pracovníků s dostatečným technickým vzděláním. Z iniciativy českého matematika a fyzika Františka Josefa Gerstnera byla v roce 1803 založena pražská polytechnika, která se však zaměřila jen na výchovu vyšších technických sil. Tato škola však neřešila požadavek přípravy kvalifikovaných dělníků a techniků zapojených přímo do výroby. Neuspěl ani pozdější pokus zajistit tyto potřeby zřízením reálek. Ty zpočátku jen živořily, až se z nich posléze po několika desetiletích vyvinul jeden ze směrů všeobecného vzdělání. Perspektivní se naopak ukázala forma takzvaného průmyslového školství, jehož základy položila Jednota pro povzbuzení průmyslu v Čechách, jež zřídila první školu tohoto typu již koncem 30. let 19. století. Od tohoto kroku se odvíjí cesta k rozvětvené síti středních průmyslových škol v českých zemích, odtud lze sledovat přímou vývojovou linii až k dnešní Masarykově střední škole chemické. Tam má kořeny naše Křemencárna.

1835

Ještě předtím však pro úplnost připomeňme vůbec první pokus o založení průmyslové školy v českých zemích. V areálu zámku na Zbraslavi otevřel tamní podnikatel Bed-

řich kníže Oettingen Wallenstein soukromou nedělní školu pro mistry a pomocníky. Její zakladatel uváděl, že mu jde o získání zkušeností, které by bylo možné uplatnit obecně při rozvoji technického vzdělání. Ve škole se vyučovalo základům matematiky, mechaniky a chemie. Vyučovací jazykem byla čeština.

1837

Experiment byl úspěšný, jak o tom svědčí i skutečnost, že se stal vzorem, podle něhož zřídila Jednota pro povzbuzení průmyslu v Čechách z podnětu jejího čelného představitele hraběte Karla Chotka v Praze v prostorách Havelského kláštera již zmíněnou česko-německou nedělní průmyslovou školu. Mezi vyučovacími předměty se vedle kreslení, rýsování, aritmetiky, geometrie, účetnictví, strojnictví a fyziky objevila samostatně i chemie. Odtud můžeme sledovat přímou vývojovou linii k naší současné chemické škole. Zájem o školu byl mimořádný, záhy probíhaly její kurzy i v prostorách Klementina a v budově polytechniky na dnešní Husově třídě. Přednášeli na ní bezplatně přední představitelé české kultury a vědy i zkušení praktici z oblasti živnostenského podnikání. V průměru navštěvovalo školu na 400 žáků, živnostníků, tovaryšů i učňů, v období největšího rozmachu (v roce 1842) dosáhl počet žáků až 800.

Budova bývalého Havelského kláštera v Rytířské ulici

Škola se snažila doplňovat všeobecné vzdělání, odborné školení bylo však stále nesystematické, nahodilé, měnilo se podle momentální potřeby průmyslu a živností nebo podle odborného zaměření dobrovolných učitelů. Téměř současně se však již rozhořel boj o vyšší českou průmyslovou školu. Zdálo se, že se tento záměr podaří uskutečnit, avšak po roce 1848 bylo její zřízení opět odsunuto. Mezitím škola zřízená Jednotou stagnovala. Přetrvávala jen jako škola nedělní, a to ještě s omezeným programem.

1857

Úsilí českých buditelů včetně Karla Havlíčka Borovského, Františka Ladislava Riegra a některých tehdy známých techniků a vědců bylo teprve v tomto roce koru-

Jan Evangelista Purkyně

učenec Jan Evangelista Purkyně. Přes veškeré úsilí nadšenců i přes podporu pražské Obchodní komory však záhy již ani tato škola nepostačovala stále rostoucím nárokům průmyslu.

1863

Díky vstřícnému postoji pražského magistrátu získala škola vlastní prostory na Masném trhu blízko kostela sv. Jakuba. Současně se rozvinulo úsilí o zavedení pevných vyučovacích osnov a o vytvoření stálého učitelského sboru se stálým finančním zajištěním. Škola se rozrůstala, měla již kromě přípravného pět oddělení odborných: stavitelské, strojnické, chemické, ornamentální a tkalcovské. Učilo se v jazyce českém, případně i německém (pokud se objevilo alespoň 6 zájemců).

Stále však šlo o školu večerní a nedělní. V roce 1873 se škola rozdělila na dvě části. Tehdy se podařilo prosadit dvouleté kurzy pro obory strojnické a stavební a roční kurz pro řemesla umělecká, oba s denním vyučováním. Chemie a chemická technologie zůstala v oddělení s vyučováním večerním a nedělním. Škola žila částečně z oficiálních dotací, získávala prostředky i učební pomůcky prostřednictvím hojných peněžitých i věcných darů od průmyslových společností, nadací i jednotlivých průmyslníků. Stále však trpěla prostorovou stísněností, navíc byla pod tlakem staroměstské německé školní rady, která žádala její vystěhování v zájmu německé školy.

Budova školy v Platněřské ulici

nováno alespoň částečným úspěchem. V Praze byla konečně otevřena reorganizovaná večerní a nedělní průmyslová škola. Byly jí propůjčeny místnosti v budově tehdejší reálky v Panské ulici na Novém Městě pražském. O významu jejího založení svědčí i to, že se jejím prvním ředitelem stal přední český

1878

Tento rok je dalším z mezníků v procesu budování českého průmyslového školství v Praze. Pražský magistrát propůjčil škole samostatnou budovu v Platněřské ulici. V plném proudu bylo již jednání českých politiků i kulturních pracovníků o postátnění školy. Toto úsilí naráželo na odpor vládních míst. Zatímco v té době již existovaly v českých zemích tři německé vyšší průmyslové školy (v Plzni, Liberci a v Brně), ustavení české státní průmyslové školy vídeňská vláda stále odkládala. Pražské škole byla dokonce odepřena státní subvence.

II. První česká státní průmyslová škola v Praze

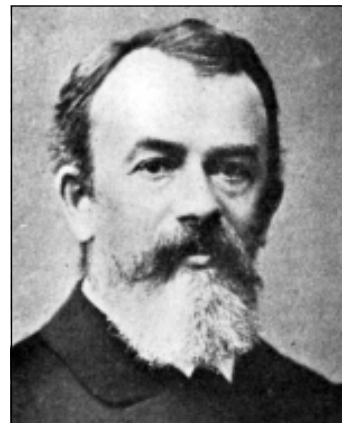
Situace českého školství se začala pomalu měnit poté, kdy staročeská strana ukončila svou pasivní rezistenci vůči vídeňské vládě a její poslanci se vrátili v roce 1879 do vídeňské říšské rady.

1882

Po řadě dílčích jednání byla konečně v roce 1882 ustavena První česká státní průmyslová škola. Došlo k tomu v okamžicích, kdy celé školství v Rakousko-Uhersku procházelo významnou transformací. Veškeré odborné školy byly podřízeny ministerstvu vyučování, byl zaveden určitý řád do osnov, bylo upraveno vzdělávání učitelů apod. České školství z těchto změn těžilo jen rámcově. Neustále přetrvávala praxe preferování německých škol v otázkách strukturálních i materiálních.

Diskriminační přístupy centrálních úřadů se projevíly i v tom, že se zatím nepodařilo při postátnění přeměnit ústav ve vyšší průmyslovou školu. A tak postátněná škola pokračovala plynule ve výuce v denních dvouletých mistrovských kurzech v oboru strojním, jednoletém kurzu se zaměřením na profese stavební a rovněž přetrvávaly pokračovací čtyřsemestrální zimní kurzy stavební. Zatím zde ještě existovalo i oddělení ornamentální, které však v roce 1885 přešlo na nově založenou uměleckoprůmyslovou školu. Večerní a nedělní škola pokračovací, v níž byly zařazeny další obory včetně chemie, nebyla do postátnovací akce zahrnuta. Nadále ji spravoval školský výbor složený ze zástupců rady samosprávných a podnikatelských subjektů. Postupně se ze školy vytrácela německá oddělení, takže se škola přirozeným vývojem zcela počestila. Pozoruhodný byl počet zájemců o návštěvu školy, který od postátnění během několika let vzrůstal z 950, až se ustálil na čísle okolo 1100 žáků.

Velkým štěstím pro nový ústav bylo, že byl do jeho čela postaven dosavadní profesor pražské techniky Ing. Jan Tille. Přizpůsobit školu struktuře obecně prosazované na státních mistrovských

Ing. Jan Tille

(průmyslových) školách nebylo přílišným problémem. Nový ředitel zrušil jen takzvanou přípravku, žáci základních škol však museli absolvovat dvouletou (obor strojnický), případně jednoletou (obor stavební) praxi.

Zvláštností pražské školy bylo zachování dílenského vyučování. Její ředitel totiž zastával názor, že je třeba ověřovat teoretické poznatky v praxi a naopak praxe usnadnit pochopení teoretických poznatků. Vedle něj se o odbornou úroveň školy podstatně zasloužil prof. Karel Kořistka, významný český geodet a geograf.

1889

Díky soustředěnému úsilí předních pedagogů o úroveň vzdělávacího procesu dostalo učiliště konečně v roce 1889 statut vyšší průmyslové školy.

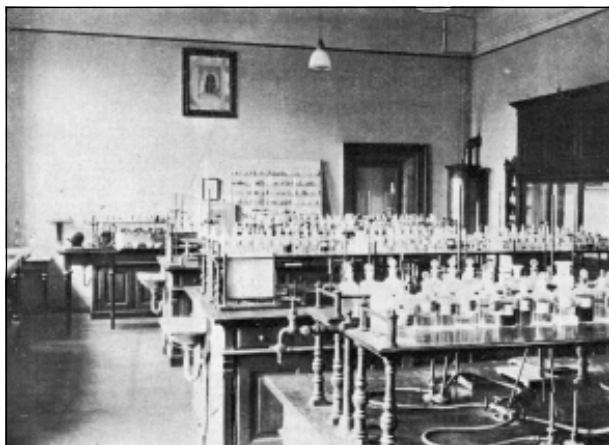
1890

První česká státní průmyslová škola v Praze se přestěhovala do novostavby. Už od okamžiku postátnění průmyslové školy se ukazovalo, že budova v Platněřské ulici nepostačuje přílivu žáků. S finanční dotací vlády a zemského sněmu i obce pražské byla postavena v Betlémské ulici na Starém Městě pražském v tehdy módním novorenesančním stylu nová školní budova.

Nová školní budova v Betlémské ulici

Ani toto řešení však nedostačovalo. Zájem o školu opět překračoval její prostorovou kapacitu. Stísněnost provoz-

Chemické oddělení

ních podmínek i řada stavebních nedostatků však nezabránily nadšencům ve vedení školy i mimo ni pokračovat v reorganizaci výukových programů i ve zkvalitňování samotné výuky.

1892

Postupem času dospěli první žáci vyšší průmyslové školy do čtvrtého ročníku a v roce 1892 se potom uskutečnily první maturitní zkoušky, a sice v oboru strojnickém a stavebním.

III. Samostatné chemické oddělení vyšší průmyslové školy v Praze

1898

Bylo završeno dlouholeté úsilí o zřízení samostatného chemického oddělení. Jen finanční problémy znemožnily zřídit kurzy denního vyučování chemie už v okamžiku po-

Váhovna v Betlémské

státnění školy v roce 1882. Výuka chemie v té době na průmyslové škole živořila. V pokračovací škole se objevovala pouze nahodile, situace se poněkud zlepšila, teprve když byly v roce 1885 zahájeny s podporou státu bezplatné kurzy „praktické lučby“ pro živnostníky a dělníky.

Šlo o kurzy dvouleté, které navštěvovalo v různých fázích od 90 do 200 žáků. Ani po dostavbě budovy školy v roce 1890 se nepodařilo zřídit chemické oddělení, jen se rozšířil počet specializovaných kurzů v pokračovací ško-

Laboratoř v Betlémské

le (kurzy barvířů, kloboučníků, koželuhů). Přitom šlo o naléhavý požadavek, neboť jen v obvodu pražské obchodní komory bylo registrováno na 1055 chemických závodů, které měly velkou potřebu školených pracovníků.

Zřízení chemického oddělení si kromě jiného vyžadovalo rozšířit prostory školy. Teprve po složitých jednáních o financování tohoto záměru byla v roce 1897 zahájena stavba nového křídla budovy.

Souběžně s tím probíhaly již přípravné práce na organizaci budoucího oddělení a náplni výuky chemie. Posléze bylo rozhodnuto ustavit nejprve školu vyšší a o něco později školu mistrovskou (nižší). Bylo rovněž rozhodnuto zřídit v oddělení tři specializace: 1. pro chemický velkopřmysl (výroba klišu, umělých hnojiv a tuků), 2. pro barvířství kůže, látek, příze, výrobu mořidel a barev a 3. pro průmysl hospodářský (zpracovatelský), tj. pro výrobu cukru, piva, lihu apod.

Přednostou chemického oddělení se stal dosavadní profesor Alois Smolka, již tehdy významný odborník v oboru chemie. Po studiích na technice v Brně působil jako asistent na univerzitě v Štýrském Hradci, poté byl profesorem chemie na státní průmyslové škole v Bilsku (Slezsko). Publikoval celou řadu původních prací v odborných časopisech, zvláště se věnoval studiu derivátů kyanamidu.

1902

V červenci tohoto roku opustilo chemické oddělení vyšší průmyslové školy prvních 16 studentů čtvrtého ročníku, kteří úspěšně složili maturitní zkoušku.

1909

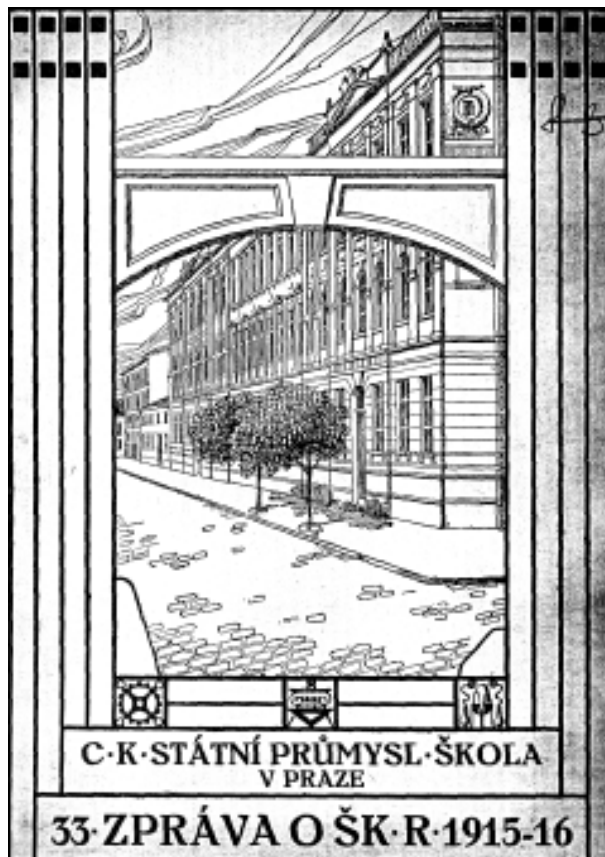
Ve funkci přednosta chemického oddělení vystřídal prof. Smolku prof. Josef Mašín, který na průmyslové škole působil již od roku 1889. Patřil rovněž k vynikajícím odborníkům. Řadu let redigoval vedle své pedagogické činnosti odborný časopis *Chemické listy*. Za zmínku stojí, že v té době se objevily v chemickém oddělení i první studentky. První dívka, Marie Tlustá z Královských Vinohrad, maturovala v roce 1914, bezprostředně před vypuknutím první světové války.

1914–1918

První světová válka zabrzдила slibný rozvoj školy. Byly zastaveny investice a omezeny i prostředky na provozní výdaje, někteří profesori byli povoláni do armády, část školy byla zabrána pro potřeby armády. Na frontu bylo povoláno 260 žáků, z toho 17 podle dobových šetření padlo. Úřady vyvíjely tlak na omezení provozu školy. Ministerstvo veřejných prací zastavilo vyučování ve všech speciálních kurzech a pokračovacích školách přidružených ke školám průmyslovým. Vedení školy se přesto podařilo tyto typy výuky, byť v poněkud menším rozsahu, udržet. Hned ve druhém roce války byla do budovy školy z rozhodnutí úřadů přemístěna paralelně existující průmyslová škola ze Smíchova, takže se podstatně zhoršily prostorové podmínky.

Mezi žáky a studenty převládalo radikální protiválečné smýšlení spojené s národním cítěním. Učitelský sbor ve snaze ochránit školu i jednotlivce před perzekucí ze strany úřadů se snažil tlumit otevřené projevy těchto ná-

lad. Rostoucí sebevědomí českého národního hnutí se přesto v řadě případů promítlo do chování žáků školy, nejradikálněji ve veřejných vystoupeních 1. května 1918. Rozkaz zemského místodržitelství, který žádal přísné vyšetření a potrestání účastníků protiválečných vystoupení, se nsetkal s patřičnou odezvou a celá záležitost vyzněla doprázdna.

Navzdory stísněným válečným poměrům nepřestalo vedení školy i učitelský sbor pracovat na nové organizaci výuky a vnitřního života školy, připravovalo se rozšíření některých oborů a objevily se první úvahy o úplném osamostatnění a vyčlenění stavebního oddělení z rámce školy. Válka a její důsledky však odsunuly tyto projekty daleko do budoucna. Dosud přidružená živnostenská škola pokračovací se stala v roce 1917 integrální součástí průmyslové školy. Byly však zastaveny speciální kurzy pro chemická řemesla.

1918–1938

Léta první republiky znamenala v rozvoji školy i jejího chemického odboru období relativní stabilizace a klidného vývoje. Učitelský sbor se spontánně přihlásil k rozhodnutí Národního výboru o zřízení československého státu. Hned 5. listopadu 1918 složili učitelé příslušný slib. Po nadšených oslavách vzniku samostatného československého státu v prvních týdnech po 28. říjnu 1918 dolehly na učitelský sbor i na žáky starosti plynoucí z poválečné nouze. Budova, učebny, dílny i sbírky byly v žalostném stavu. Přesto převládal optimismus a snaha nastalé potíže řešit. Hrdost na dlouholetou tradici školy i na její národní orientaci se odrážela i v jejím pozměněném oficiálním názvu: První státní československá prů-

myslová škola v Praze. Škola skutečně poměrně rychle překonala tíživé důsledky války, a to jak v ohledu materiálním, tak i vzdělávacím. Docházelo i ke změnám ve složení učitelského sboru. Několik profesorů bylo povoláno na místa úředníků na ministerstvu, někteří byli jmenováni do vedení mimopražských škol, případně odcházeli učit na Slovensko, na školu přicházeli jiní. Měnili se ředitelé školy. Přednostou chemického oddělení však byl v těchto převratných dobách (od roku 1909 až do své smrti v roce 1925) Josef Mašík.

V prvních letech pomáhala škola při řešení důsledků války v oblasti vzdělávání mládeže. Dobíhaly kurzy pro válečné invalidy, které byly zřízeny ještě v průběhu války. Do školy byli přijímáni váleční vysloužilci, nejprve nastupovali do pravidelných tříd, později, vzhledem k tomu, že jejich výuka vyžadovala zvláštní přístup, byli začleněni do zvláštních kurzů. Tato forma výuky byla ukončena v roce 1920. Mezitím se již opět rozvinuly diskuse o reorganizaci školy, resp. reorganizaci výuky. V chemickém odboru byla pro malý zájem zrušena specializace pro barvířství a tiskařství. Naopak nově byla zřízena takzvaná dvouletá škola drogistická (nižší průmyslová škola) a byla sem vedle toho zařazena v roce 1919 i pokračovací (učňovská) škola pro drogisty. Již existující pokračovací škola, dosud volně přidružená k průmyslové škole, se stala její integrální součástí.

Průmyslová škola dále zajišťovala kurzy pro dělníky, úspěšné byly právě v oboru chemickém. Kromě toho byla pověřena dalším vzděláváním učitelů pokračovacích škol. Průběžně probíhaly úpravy osnov. Na jejich změnách se podíleli velkou měrou právě profesori vyučující na škole v Betlémské ulici. Byli vedeni zásadou, že škola má udržovat krok s rozvojem vědeckého poznání, má reagovat na potřeby průmyslu, ale zároveň je její povinností vychovávat vzdělané občany nového státu. Proto také byl kladen důraz na vyvážený poměr mezi výukou odborných předmětů a výchovou a vzděláváním prostřednictvím humanitních předmětů.

Důležité místo patřilo také výuce cizích jazyků (především němčině). Vynikající podíl na tomto rozvoji školy měl jednak její ředitel Ing. Arnošt Rosa (1922–1935) a o rozvoj chemického odboru se zasloužil nástupce J. Mašíka Ing. Josef Ryšavý a zejména pak Ing. Josef Postl (1936–1945), který řídil školu v těžkých dobách nacistické okupace a stal se po válce i prvním ředitelem samostatné průmyslové školy chemické.

Připomeňme si alespoň ve stručnosti strukturu školy poté, kdy došlo po odeznění důsledků válečných let ke stabilizaci poměrů v nové Československé republice. Na přelomu 20. a 30. let ji tvořily:

- **Vyšší školy:**

1) strojnická, 2) stavitelská, 3) chemická, 4) speciální semestr pro dílenský provoz pro absolventy vyšších škol strojnických.

- **Mistrovské školy (nižší):**

1) strojnická, 2) stavební, 3) odborná škola pro drogisty, 4) kurz pro výchovu pomocných sil technických pro dopravní stavby.

- **Speciální kurzy:**

1) pro živnostníky a odborné dělníky oborů strojnických, 2) pro dělníky stavební, 3) pro asistenty drogerií.

- **Odborné živnostenské pokračovací učňovské školy:**

1) pro automontéry, 2) pro nástrojáře, 3) pro soustružníky kovů, 4) pro vzorkaře a slevače, 5) pro zedníky a kameníky, 6) pro drogisty.

- **Ústavy a kurzy pro vzdělání učitelů živnostenských pokračovacích (učňovských) škol.**

Již uvedený přehled ukazuje, že šlo o školský kolos, který kladl obrovské nároky na řízení a koordinaci všech zájmů a potřeb. Tuto charakteristiku dokreslí i stručné údaje o budově a vybavení školy. Po několika dostavbách a přestavbách vyrostla v Betlémské ulici v Praze 1 mimořádně rozsáhlá budova. Bylo v ní 26 učeben, 13 místností pro knihovny a sbírky, 6 laboratoří a 8 menších přípravných místností, 5 dílen, 2 kanceláře, 1 sborovna, 24 kabinetů pro učitele a profesory, 6 skladů, 1 umývárna a šatna, 1 učebna pro výuku psaní na psacím stroji, 1 byt pro školníka. Pozoruhodné bylo i vybavení pomůckami a dalším inventářem. Přes tuto zdánlivou velkorysost však trpěla škola neustálým nedostatkem místností pro zajištění všech úkolů, které na ni byly kladeny. Opět si uveďme přehled. Tak v roce 1936–1937 měla škola 22 tříd denního studia, 39 tříd odborné pokračovací školy a 20 kurzů. Bylo na ní zapsáno téměř 2700 studentů a žáků. Výuku a provoz školy zajišťovalo 58 profesorů a 9 interních učitelů, 6 asistentů a pomocných technických sil, 30 externích učitelů a 12 dalších zaměstnanců. Dozrávala opět situace žádající si rozdělení školy na specializované ústavy. Bohužel okupace českých zemí nacisty a následující vypuknutí války opět toto řešení odsunulo.

1939–1945

Nastolení nacistické okupace se postupně promítalo i do života školy. Projevilo se to nejprve jen ve zdánlivě vnějších skutečnostech. Po zřízení protektorátu bylo z názvu školy odstraněno slovo „československá“. Hned v následujícím roce (1940) se První státní průmyslová škola musela zřítí přívlastku „státní“ a od roku 1942 jí bylo přisouzeno označení Vyšší průmyslová škola s českým jazykem vyučovacím v Praze. To vše bylo jen příznakem toho, jak se měnilo postavení českého školství pod nacistickou nadvládou. Přirozeně do vnitřního života školy zasáhla tíživá atmosféra doby. Měnily se osnovy, především všeobecné vzdělávacích předmětů.

Zásahy protektorátních úřadů ani nacistů se hlouběji nepromítly do struktury a náročného pojetí odborných předmětů. Ve škole dále probíhaly vyučovací programy známé již z 30. let. Pozoruhodné je zřízení nových dvouletých, tzv. abiturientských kurzů. V nich byli zařazeni zpravidla absolventi gymnázií, kteří si mohli touto formou rozšířit svou kvalifikaci. V chemickém oddělení byly zřizovány 2 až 3 kurzy. Pravděpodobně šlo o důsledek uzavření vysokých škol.

V roce 1943 byli poprvé někteří studenti postiženi totálním nasazením. Byli nuceni přerušit studium a nastoupit většinou do zbrojního průmyslu přímo v Německu. Několik studentů bylo uvězněno a jednotlivci se z koncentračních táborů nevrátili. Na jaře roku 1945, kdy nacistické jednotky ustupovaly před náporom sovětské armády, narušilo chod školy nucené nasazování studentů na

zákopové práce. Projevilo se to i v tom, že řada z nich, ale i někteří další, kteří se vraceli z nasazení v říši, skládali maturitní zkoušku až na podzim v náhradním termínu.

IV. Střední průmyslová škola chemická v Praze

1945

Záhy osvobození a obnova Československé republiky umožnily realizovat konečně dlouholeté tužby předních budovatelů školy. Z odborných oddělení (strojnického, stavebního a chemického) do té doby jednotné průmyslové školy byly dekrety Ministerstva školství a osvěty zřízeny k počátku školního roku 1945/46 tři samostatné vyšší odborné školy (MŠO, č. A-35.871-IV ze dne 17. září 1945).

Přestože příslušný dekret vyšel s jistým zpožděním, zahájila již začátkem září 1945 konečně samostatnou existenci Státní průmyslová škola chemická v Praze. Po stránce materiální se zatím téměř nic nezměnilo. Nová škola zůstala nadále ve starých stísněných prostorách v Betlémské ulici. Jejím ředitelem byl jmenován přednosta chemického oddělení a dosavadní ředitel celé, ještě nerozdělené školy, Ing. Josef Postl.

Perspektivním typem studia bylo čtyřleté studium s maturitou, členěné podle převažujícího zaměření osnov na obor Chemické technologie a Analytické chemie. Vedle toho ještě pokračovalo dvouleté studium, takzvaná drogistická škola (do roku 1949) a farmaceutický směr (do roku 1953). Ve vyšší škole byly zpravidla v každém ročníku 3 až 4 paralelní třídy, v nižší 2 třídy. Velký důraz byl kladen na seznámení studentů s praxí v chemických provozech. Do osnov byla zařazena jednoměsíční praxe a předpokládalo se, že budou studenti pracovat i určitou dobu během prázdnin. Existovala úzká spolupráce s chemickými podniky, což přinášelo řadu výhod. Nebyl problém se zajišťováním praxí a s umísťováním absolventů do zaměstnání.

Pro další rozvoj školy po jejím zřízení v roce 1945 bylo rozhodující i zlepšení jejího materiálního zajištění. Nešlo jen o vybavení studijními pomůckami. Největším problémem byl nedostatek učeben v budově v Betlémské ulici. Podobnými problémy ovšem trpěly i další průmyslové školy. Již v roce 1946 bylo zpracováno jejich zástupci memorandum žádající stát o přidělení dalších budov. Na realizaci tohoto požadavku si však musely počkat. Musela čekat i průmyslovka chemická. Zatím byly provedeny nezbytné rekonstrukce laboratoří (elektroinstalace), to však zásadně neřešilo problém jejich modernizace. Mezitím do života školy opět zasáhla změna politické situace.

1948

Záhy po únorovém převratu byla škola vystavena politickým tlakům. Nejenže se začala uplatňovat zvláštní politická a „třídní“ hlediska při přijímání nových studentů, ale politická a ideová kontrola doprovázela studenta po celou dobu studia až k maturitní zkoušce. Byly zřizovány specifické komise, které rozhodovaly o osudu maturantů. Stačí si jen připomenout výnos Ministerstva školství a osvěty z roku 1951, který mimo jiného stanoví: „Po provedení závěrečné klasifikace komise rozhodne, kteří

z přihlášených kandidátů budou připuštěni k ústním zkouškám. Při tom komise posuzuje, s jakým úspěchem kandidát studoval i v minulých letech, zda se hrubě neproviňoval proti školnímu řádu a jaký je jeho postoj k lidově demokratickému zřízení.“ (Věstník MŠO z 23. ledna 1951, s. 34.) Řada studentů skutečně nebyla k maturitní zkoušce připuštěna.

Žákovský průkaz z roku 1950

Podle výsledků, jichž dosahovali absolventi školy, je třeba konstatovat, že navzdory ideově politickým tlakům, téměř permanentním reformám výuky diktovaným shora a dalším zásahům do osnov si odborná výuka díky většině kvalifikovaných pedagogů udržovala vysokou úroveň. V roce 1951 byly zavedeny ve školách žákovské knížky. V souvislosti se zavedením jednotné školy (tzv. reforma Nejedlého) byl modifikován v duchu unifikace i název školy na Střední průmyslová škola chemická. Než se však dostaneme k proměnám studijních plánů, je třeba se zmínit o klíčové události, která znamenala pro školu získání zcela nových vnějších podmínek pro práci.

1952

V uvedeném roce, jak již bylo zmíněno v úvodu, se škola dočkala konečně svého stabilního umístění. Získala budovu bývalého Masarykova státního reálného gymnázia v Křemencově ulici, které bylo spolu s dalšími 16 středními školami v Praze rozehnáno z ideových důvodů v roce 1949, poté, kdy se údajně nepodařila jejich transformace.

Budova byla pak na přechodnou dobu převedena do správy československé armády a byl v ní umístěn Armádní umělecký soubor Víta Nejedlého. Jen obtížně lze zjistit, co si tato instituce od nového umístění slibovala.

V budově nedošlo k žádným větším stavebním úpravám, které by mohly tomuto uměleckému tělesu vyhovovat. V roce 1952 na podzim bylo náhle rozhodnuto předat tuto budovu Střední průmyslové škole chemické.

Stěhování proběhlo podle dochovaných náznaků velmi kvapně, během několika dnů v listopadu téhož roku, a vyučování pokračovalo, aniž by studenti zaznamenali výraznější přerušení školního roku. Šlo přitom o zcela zásadní moment v historii školy.

Navzdory okolnostem, za nichž přemístění školy proběhlo, i navzdory vnějším politickým poměrům, které tehdy existovaly, získala škola do budoucnosti konečně prostor k cílevědomému budování materiálního zázemí pro výchovu kvalitních specialistů pro nejrůznější obory chemie. Poměry v nové budově zřejmě nebyly ideální, byla spíše v zoufale zanedbaném stavu a vedení chemické průmyslovky těžce zápasilo s problémy její úpravy a s jejím přizpůsobováním potřebám oboru. Zejména bylo třeba budovat chemické laboratoře. Studenti zatím docházeli na laboratorní cvičení do Betlémské.

Poslední maturanti v Betlémské

Teprve v roce 1958 byla veškerá praktická výuka soustředěna v Křemencově ulici (viz publikaci 100 let Křemencárny. Almanach ke 100. výročí školní budovy, Praha 1994). Byly zde postupně vybudovány (vždy ze dvou bývalých učeben) tři chemické laboratoře, dvě odborné posluchárny (pro fyziku a chemii) a jedna speciální laboratoř pro fyzikální chemii a optické metody. Teprve v roce 1960 se v budově přestalo topit pevnými palivy v kamnech a bylo zavedeno ústřední topení, u tělocvičny byly zřízeny šatny a sprchy.

Základním typem studia bylo čtyřleté denní studium završené maturitou. Potřeby průmyslu, který v 50. letech prožíval fázi prudkého extenzivního rozvoje, kladly zvýšené požadavky na příliv kvalifikovaných středně technických pracovníků. Průmyslová škola chemická v Křemencově ulici na to reagovala pružně zřízováním nejrůznějších forem mimořádného studia. Tak ve školním roce 1954/55 zabezpečoval pedagogický sbor školy výuku v 15 třídách denního studia a v následujících formách mimořádných: bylo otevřeno pětileté večerní studium s maturitou, tříletá návstava pro pracující, dvouleté kurzy pro obor gumárenský a pro zaměstnance železnic, externí studium a specializační kurz pro absolventy tehdejších jedenáctiletých všeobecně vzdě-

lávacích škol (dvouletý, později tříletý). V některých letech tak bylo na škole zapsáno ve 30 třídách až 700 studentů.

Stupňovala se tendence přizpůsobovat výuku momentálními potřebám průmyslu. To samo nemuselo být předmětem kritiky, problematičtější však bylo, že podniky měly možnost vykonávat na školu tlak v zájmu přednostního přijímání svých zaměstnanců ke studiu, vyžadovaly brigády, které někdy narušovaly výuku, a ovlivňovaly tvorbu osnov. Záleželo vždy na konkrétní situaci, nakolik se dařilo eliminovat negativní vlivy někdy nekvalifikovaného vměšování do záležitostí školy. Tato praxe vrcholila na počátku 50. let, kdy byly ustaveny na průmyslových školách tzv. Poradní sbory, v nichž měli významné pozice právě zástupci průmyslových závodů. V našem případě šlo o zástupce Spofy a Spolany Neratovice.

Poté, kdy v roce 1949 odešel do důchodu zkušený pedagog a první ředitel samostatné školy Ing. Josef Postl, se během 50. let ve vedení školy vystřídali čtyři ředitelé.

60. léta 20. století

V podstatě pokračoval trend nastoupený v předcházejícím období. Důležité bylo, že došlo k určité stabilizaci základního proudu, totiž čtyřletého denního studia. Největší pozornost byla zaměřena na chemickou technologii. Dále ještě vzrostl podíl studia při zaměstnání. K dosavadním typům přibývalo nově dálkové studium, takže počet tříd dosáhl až čísla 32 a počet studentů se pohyboval kolem 800. V roce 1966 např. skládalo maturitní zkoušku 212 studentů.

V budově probíhaly neustále alespoň dílčí úpravy. Nově byla vybavena laboratoř fyzikální chemie, elektrotechniky a automatizace. V nástavbě nad tělocvičnou byla zřízena laboratoř spektrografie a fotolaboratoř.

Vnitřní život školy plynul relativně klidně, bez vážnějších vnějších zásahů. Byl určován politickými výročími, schůzemi ROH (Revoluční odborové hnutí), KSČ a ČSM (Československý svaz mládeže), zasahovaly do něj brigády v zemědělství (bramborová, chmelová, senná, lesní), slavil se MDŽ (Mezinárodní den žen), Den učitelů, studenti jezdili na exkurze a kulturně-poznávací výlety.

Profesorský sbor z roku 1963

Pro školu bylo velkým přínosem jmenování Ing. Rudolfa Kuclera jejím ředitelem v roce 1964. Znal dokonale školu. Sám byl jejím absolventem, po vysokoškolských studiích zde působil jako pedagog. Byl vynikajícím odborníkem, ale i osobností. Ve funkci ředitele působil 22 roků.

Prameny o situaci ve škole v období takzvaného Pražského jara a šoku způsobeném invazí vojsk Varšavského paktu téměř mlčí. Na jaře školu ovládla v očekávání změny poměrů euforie. Konkrétně víme, že většina učitelů podepsala výzvu „2000 slov“, na podzim (19. listopadu) bylo zveřejněno Prohlášení studentů na podporu tehdejšího ministra školství Kadlece, který se ještě snažil brzdit nástup takzvané normalizace.

70. a 80. léta 20. století

V důsledku politických prověrek byla ze školy propuštěna řada učitelů, někteří z nich emigrovali. Přicházeli noví, kteří byli zpravidla členy KSČ. Život školy byl opět poznamenán ideologickým dozorem, brzy vplynul do řady stereotypů. Jen prostředí školy se začalo opět měnit.

Profesorský sbor z roku 1972

V letech 1980–1981 byla vybudována ve dvoře přístavba k hlavnímu traktu budovy, v níž byly umístěny šatny a spojovací schodiště do hlavní budovy, v mezupatře pak vznikla nová laboratoř fyzikální chemie. Studenti se opět zúčastňovali brigád, konečně došlo k realizaci již dříve dohodnutých kontaktů s družební Ingenieurschule für Chemie v Berlíně. Objevili se stážiště z Vietnamu, jak mezi studenty, tak mezi učiteli.

Odborná příprava studentů si pod příkrovem politického tlaku kupodivu udržovala vysokou úroveň. Svědčí o tom řada ohlasů z řad absolventů školy, kteří s vděčností vzpomínají na to, co jim škola dala pro zapojení do zaměstnání nebo pro další studium na vysokých školách.

Zásahu na tom má jak pedagogický sbor, tak i vedení školy. Po celou dobu měla totiž škola štěstí na ředitele, kteří se soustředili především na odbornou stránku výuky. Po předčasně zemřelém Ing. Kuclerovi byl v roce 1986 jmenován do této funkce Mgr. Michal Běhounek.

Listopad 1989

Obdobně jako studenti jiných pražských škol zúčastnili se i studenti z Křemencovy ulice v listopadu 1989 stávkou na podporu společenských přeměn.

Do stávkové školy vstoupila 20. listopadu. V tělocvičně se scházel stávkový výbor, stávkující studenty přicházeli podpořit herci pražských divadel.

Probíhaly diskuse, došlo k jednání zástupců studentů s vedením školy o organizaci studia i o uspořádání vnitřního života školy. Přípravovala se atmosféra pro následující změny.

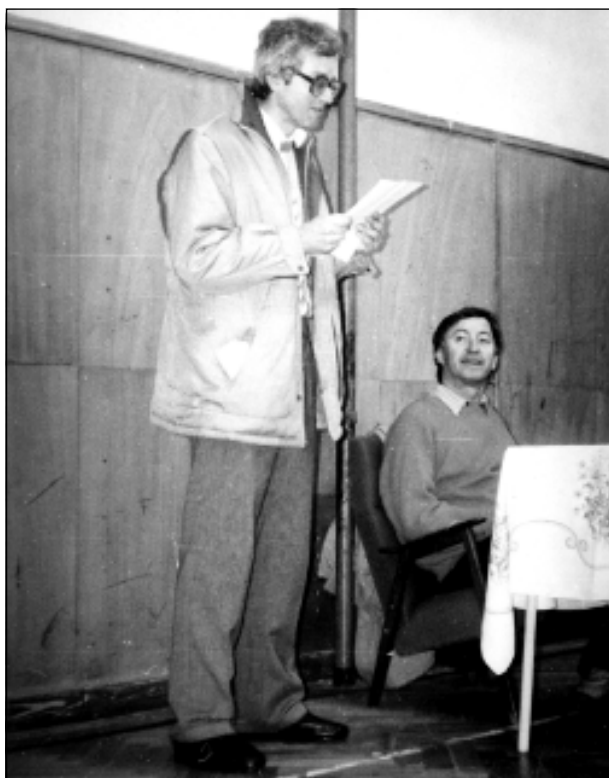
20. listopadu škola vstoupila do stávkové

Stávkový výbor v tělocvičně

Studenty přišel podpořit Zdeněk Svěrák

Ing. M. Jungr (zástupce ředitele) a Jiří Lábus

Poslední desetiletí 20. století

Pád komunistického režimu vnesl obecně do školství novou dynamiku spojenou se zánikem jednoznačné státní reglementace této sféry života společnosti. Řadu změn prožívala i SPŠCH v Křemencově ulici.

Škola se musela především vyrovnat s náporům konkurenčního prostředí, vyvolaného živelným nárůstem počtu nových středních škol, které nabízely zdánlivě atraktivnější studijní obory, než je tradiční chemie, musela hledat a uhájit své místo v síti škol. Vsouvislosti s tím se rozvinul tzv. boj o žáka, který se ještě zintenzivnil v důsledku všeobecného úbytku počtu mladých lidí způsobeného poklesem populačního přírůstku obyvatelstva v 80. letech. Navíc v roce 1996, kdy začalo platit rozhodnutí o prodloužení povinné školní docházky o jeden rok (vznikla 9. třída základních škol), nebylo možné otevřít první ročník. Tehdy poklesl počet studentů na nejnižší mez (200). Tento „výpadek“, který ovšem postihl většinu středních škol, se vyrovnal přirozenou cestou teprve v roce 2000.

To však už je doba, kdy se projevilo opětné oživení zájmu o studium chemie. Přispělo k tomu ovšem také úsilí vedení školy i učitelského sboru, jejich intenzivní propagační činnost, která ukazovala žákům základních škol i jejich rodičům zajímavé stránky chemie, ale zdůrazňovala i perspektivy zaměstnání mladých lidí. Sloužily k tomu dny otevřených dveří, chemické kroužky organizované pro žáky 9. tříd, náborové návštěvy učitelů na základních školách apod. Při všech těchto akcích byl kladen i důraz na prezentaci dosavadních pedagogických úspěchů školy. V souvislosti s tím vedení školy vědomě navazovalo také na pozitivní tradici ve své době všeobecně respektovaného Masarykova reálného gymnázia, které původně sídlilo ve školní budově v Křemencově ulici (bylo zrušeno zásahem komunistického režimu

mu v roce 1949). Proto také zažádalo o změnu názvu školy. V roce 1994 byl Střední průmyslové škole chemické Praha 1 udělen Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy ČR čestný název **Masarykova střední škola chemická**.

V budově v Praze, Křemencově ulici, kde se do zrušení v roce 1949 sídlilo MASARYKOVŮ 1. STÁTNÍ REÁLNÉ GYMNASIUM, působí dnes Střední průmyslová škola chemická.
Souhlasíme, aby tato škola, navazující na tradici zrušeného Masarykova reálného gymnázia, nesla jméno našeho dědečka Tomáše Garrigue MASARYKA jako Masarykova střední škola chemická v Křemencově ulici

V Praze, v září 1994

*Jan Masaryk
Herbert Masaryk P.*

Změnami byly poznamenány i jednotlivé typy studia. Počátkem 90. let ještě dobíhalo dálkové studium, nově byl učiněn pokus o obnovu pomaturitního studia (dvouletého). Nakonec se ujala myšlenka založit při škole Technické lyceum (1997), které poskytuje rozšířené všeobecné vzdělání s důrazem na přírodovědné předměty. Jde o vhodnou přípravu ke studiu na některých typech vysokých škol.

Základním proudem výuky ovšem zůstávají chemické obory: Analytická chemie se zaměřením na monitorování životního prostředí a Chemická technologie. Od roku 1998 se prosazuje nově koncipovaný obor Aplikované chemie, který nabízí od 2. ročníku zaměření na chemickou technologii, analytickou chemii, farmaceutické substance a ochranu životního prostředí.

Pro zkvalitnění výuky měla zásadní význam i celková modernizace školy. Během krátké doby byla vybudována učebna výpočetní techniky, vnitřní počítačová síť byla propojena na internet, došlo k rekonstrukci vzduchotechniky a elektroinstalace, byla provedena rekonstrukce rozvodů vody, plynu a celková rekonstrukce vytápění budovy včetně instalace nové kotelny na zemní plyn.

Laboratoř L3 před rekonstrukcí ...

V letech 1998–1999 pak proběhla velká rekonstrukce chemických laboratoří doprovázená modernizací jejich vybavení v celkové hodnotě 15,5 miliónu Kč.

... během rekonstrukce ...

... a po jejím dokončení

Škola dnes disponuje vybavením, které jí mohou závidět mnohé chemické podniky i některé vysoké školy. To vše dává naději, že výuka na této škole udrží krok s bouřlivým technickým rozvojem na počátku třetího tisíciletí.

Ředitel školy M. Běhounek při slavnostním otevření 23. 9. 1999

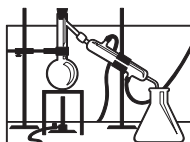
Prameny:

Archiv Hlavního města Prahy, fond školství;
Výroční zprávy SPŠCH 1951 – 70. léta;
Protokoly o výsledku maturitních zkoušek;
Kronika Střední průmyslové školy chemické;
Masarykova střední škola chemická. Dokumentace.

Užitá literatura:

- Šestnáctá zpráva Cís. král. státní průmyslové školy a spojené s ní Pokračovací školy průmyslové v Praze za školní rok 1897–98. Nákladem Cís. král. státní průmyslové školy v Praze, Praha 1898;
- Devatenáctá zpráva Cís. král. státní průmyslové školy a spojené s ní Pokračovací školy průmyslové v Praze za školní rok 1901–1902. Nákladem Cís. král. státní průmyslové školy v Praze, Praha 1902;
- Třicátá třetí zpráva Cís. král. státní průmyslové školy a spojené s ní Pokračovací školy průmyslové v Praze za školní rok 1915–16. Nákladem Cís. král. státní průmyslové školy v Praze, Praha 1916;
- Sto let české průmyslové školy. 1837–1937. První státní československá průmyslová škola v Praze, Praha 1937;
- A. Rosa, Vznik a vývoj pražské průmyslové školy. První státní československá průmyslová škola v Praze, Praha 1937;
- F. Moravec – A. Rosa, Třicet let chemického oddělení První státní průmyslové školy v Praze, Praha [1931];
- Almanach SPŠ chemické v Praze. Uspořádal M. Junger, SPŠCH, Praha 1987;
- 100 let Křemencárny. Almanach ke 100. výročí školní budovy. SPŠCH, Praha 1994.

PhDr. Miroslava Harnová

Procházka školou aneb O životě v Křemencárně očima studentů

„V Praze je mnoho přenádherných paláců a domů. Budova bývalého Masarykova 1. reálného gymnázia v Křemencově ulici je jednou z nejošklivějších staveb v Praze. A přece ani Černínský palác na Hradčanech, ani letohrádek královny Anny čili Belveder nemají v sobě tolika vnitřní krásy jako naše Křemencárna... Z té šeredné budovy vyzařuje fluidum. Něco jako atomové záření. A každý, kdo tam uvnitř sedával jako studentík, je tím zářením zasažen.“

Tolik slova spisovatele Vladimíra Škutiny, který navštívoval školní budovu v Křemencově ulici, v níž je od roku 1952 umístěna chemická průmyslovka, ještě v dobách, kdy tam sídlilo Masarykovo první státní reálné gymnázium. I když jsme již jednou tato slova citovali (viz 100 let Křemencárny. Almanach ke stému výročí školní budovy, Praha 1994), dovolujeme si je zopakovat, neboť jen stěží bychom našli výstižněji vyjádřený rozpor mezi vnějším prostředím a vnitřním citovým vztahem ke škole, který také pociťují již bezmála tři generace chemiků, kteří v posledním půlstoletí touto budovou prošli. Přímou se vnucuje požadavek ukázat i po vnější stránce ono místo, v němž působí takový *genius loci*.

Absolventi, kteří se sem evidentně rádi vracejí, nevzpomínají jen na příběhy ze studentského života, na spolužáky, zajímavé profesory, na brigády, na úsměvné trampoty v učení, ale zasněně bloudí po ponurých chodbách budovy, nahlíží do laboratoří, na dvůr, kde kdysi bývalo hřiště, do tříd se staříčkými lavicemi a pokukují i na protější budovu pivnice U Fleků, jež bývala útočištěm mnohých z nich. Kvítují s potěšením proměny k lepšímu, ale s nostalgií registrují vše, co přetrvává z dob jejich studií. Pokusme se v několika obrázcích zachytit (snad i pro budoucnost), jak vidí naši staříčkou školní budovu naši dnešní studenti. Jinak řečeno, proděme se slovem i obrazem prostředím, v němž se odehrává každodenní studentský život našich chemiků.

Ó, ty naše ...

Jaroslav Fojt, A4.

*Ó, ty naše Křemencárno, znám tě čtyři roky,
každé ráno k tobě vedou moje rychlé kroky.
Vždycky ihned po snídani k tobě hbitě vyrazím,
bohužel až po zvonění k tobě mnohdy dorazím.
Usednu hned do lavice, připravím si učení.
Jen si tiše povzdechnu: „To zas bude mučení.“
Profesoři dávají nám denně těžké testy,
až nám z toho praskají naše nové vesty.*

*Máme také laboratorní cvičení,
což není jen psychické mučení.
Když dojde při něm k výbuchu,
my smějeme se od ucha k uchu.
Před školou je také veselo,
kuřáci tam kouří, což by se nemělo.
Když skončí vyučování, seběhneme schůdky,
vyrazíme domů nebo do hospůdky.
V hospůdce nám pivo teče.
A co škola? Ta neuteče!*

Ráno ve škole

Pavel Kácha, L1.

Je tu pondělí. Začíná nový týden a já se opět, ať už se mi to líbí, nebo ne, vydávám do školy. Přibližuji se k obřím dveřím, které snad v každém návštěvníkovi vzbudí pochybnosti o správnosti či nesprávnosti vstupu do prostor za nimi, a připravuji se na odpor, který mně budou klást při otevírání. Nakonec ale přece jen podlehnou a já se dostanu do průjezdu. Vlevo jsou schody vedoucí do jídelny – zatím je opuštěná, jen vzadu v kuchyni začínají kuchařky připravovat dnešní dobroty. O kousíček dál (rovněž vlevo) je zatím prázdný bufet, který jako by záviděl protějším šatnám jejich stále návštěvníky.

Vcházím do naší maličké oplechované šatničky. Jak podle bot zjišťuji, jsem teprve čtvrtým z naší třídy, kdo se dostavil. Přezouvám se, věším bundu na háček a v klidu a pohodě vycházím ze šaten. Kéž by to mohlo být odpoledne, kdy budu odcházet, stejné. Pozdravím šatnáře Davida a začnu nerovný boj se schody.

První patro: třetinu schodů mám za sebou. Procházím dlouhou chodbou, na které čekají jen tři studenti na otevření svých tříd, a na konci svítí jasným světlem, jako maják při bouři, automat na Coca-Colu. Tys mi spolknul pětku, vzpomenu si, když kolem něj procházím. Ale to už je tu výstup do druhého patra. I toto převýšení jsem úspěšně překonal a nyní stojím před nástěnkou s nadpisem „SUPLOVÁNÍ“ a horečně hledám, zdaleka nám nějaká ta hodinka neodpadla: pondělí – nic, úterý – také žádný důvod k radosti, středa – vida, máme suplovanou chemii. Alespoň něco.

Při stoupání do posledního patra si uvědomuji, jak se mé kroky rozléhají po celé budově. Znenadání mne napadá, jak tato stará budova působí po ránu velmi depresivně.

Jakmile v ní není plno lidí, kteří něco shánějí, pro něco naléhavě běží a komunikují spolu, je naše škola stejně veselá jako krematorium, celá stavba je tichá a obrovské otevřené prostory se zdají být nekonečné. Najednou vám vytane na mysl, že ta chodba je tak dlouhá, že na její konec nemůžete nikdy dojít. Máte pocit, že každou chvíli se stěny rozhovoří a vypovědí vám příběhy všech křivd a příkoří, které se jim kdy přihodily. V takovéto přemýšlivé náladě dojdete ke dveřím své třídy, kde už sedí tři ze třiceti mých spolužáků. Jsou zabráněni do studia, ale já k tomu nevidím důvod, vždyť z ničeho psát nemáme ...

Chodby se zaplňují studenty, kteří rychle míří do svých tříd. Ty ranní bezútešně prázdné chodby se nyní mění v přeplněné a těsné. Tady se odehrává pestrý život. V jednom rohu stojí debatní kroužek probírající pátek v Karlůvkách, další kout se mění v místečko lásky, kde naplno propukají vášně ... Tady na chodbách jsou si všichni rovni: ať chodíte teprve do prváku, nebo tu už léta učíte. Stáváte se součástí davu.

Zvoní. Školní den začíná.

Balada o šatně

Zdeňka Mašková, F3.

*Malé klíčky, plno mříží,
kdo si se tu chodbou plíží.
Ranní chlad nás zahnal sem,
snad to tady přežijem.
Tolik lidí v kleci jedné,
stěží si tu někdo sedne.
Rána loktem od přítele
všechny splíny rozežene.
O pláště se popereme,
dva do jednoho se nacpeme.
Modřiny se špatně hojí,
za těch pár ran to však stojí.
Konečně zas dýchám volně,
tyhle rvačky nejsou pro mě.
Teď jen důvěřuji tomu,
že přežiji, až půjdu domů.*

Šatny

Jan Snížek, L4.

Procházíme robustními vraty, na jejichž otevření je potřeba vynaložit mnoho fyzického úsilí, zvláště po ránu, kdy se rozespale svalstvo při pomýšlení na školu jen velmi těžko probouzí. Vstup do této brány kdekomu připou-

míná vstup do jiné reality. Perspektiva několika dalších hodin strávených ve školní lavici předpovídá nudné dopoledne plné starostí, psychické, ale leckdy i fyzické záteže. Než však k tomu dojde, musíte absolvovat ještě jeden specifický „turniket“. Kráčíme vestibulem, smutně pohlížejíce na zavřenou jídelnu, a ač prosklenými, přesto neprůhlednými dveřmi vcházíme do šaten. Prostůrek, kterým každé ráno projdou stovky depresivně naladěných mladých lidí, a zároveň místo, odkud se každé odpoledne davy zdánlivě stejných lidí, ovšem s volnou mozkovou kapacitou rovnající se nule, valí co nejrychleji pryč z té chytrostí přetékající budovy.

Naše šatny rozhodně nejsou místem pro výstavu obrazů, ale dokážete si představit školu bez šaten? Škola bez šaten je něco jako chemická laboratoř bez zkumavek nebo technická laboratoř bez kousku drátu. Prostě se bez nich nedá obejít. Málokterý student si dokáže např. představit chladný den strávený ve škole bez nezbytné manipulace se svými zimními svršky a plíšňovou továrnou na každé noze. Místa dopoledního odpočinku naší obuvi jsou důmyslně promyšlena tak, že je prakticky nemožné nasoukat do nich více párů bot, než které vlastní žáci jedné třídy. Pedantský matematik by popsal naše šatny jako železné klece s půdorysem 1 × 3 metry. Barva šaten, která měla pravděpodobně kdysi prosvětlovat poněkud temný prostor, se již postupem času proměnila na světle béžovou a velice příbuzný nátěr stěn také rozhodně nepůsobí optimistickým dojmem. Pídit se v našich šatnách po větších oknech by bylo prací pro Sherlocka Holmese. Jediným zdrojem světelné energie je několik zářivek, někdy svítících a někdy polosvítících.

Odemykáme visací zámek na šatně s nápisem L4. Snažím se o poklidné sundání si bundy a bot, ale stále se mi nechce dařit. Ostatně, vzhledem k rozměrům našich šaten se není čemu divit. Davové šílenství postupně přicházejí-

cích a na nohy dupajících spolužáků tu zažíváme každý den. „Nevíš, jestli dneska z něčeho píšem?“ ozve se mi za zády. Já jenom tak pokrčím rameny a snažím se umístit svou obuv tak, aby se co nejvíce vyhnula zuřivým náporům té divé zvěře.

Neustále odpovídám na pozdravy, i když jsem si zcela jist, že ne všechny patří zrovna mně. Ovšem jeden pozdrav mi tu rozhodně chybí. „Hele, nevíš, kde je David?“ zvolám. „Támhle,“ ozve se a já se ohlídím za ukazováčkem toho dobrodince, který mi dokázal odpovědět na tuto mnohdy velice náročnou otázku. David, správce a bedlivý hlídač tohoto sektoru školy, si v klidu prohlíží nový reklamní poutač, který občas zvýrazní temný kout. „Čau, Dave,“ pozdravím a chvíli čekám, než se odtrhne od plakátu. „Nazdar, tak co, zase do školy, vid’?“ – „No jo, vždyť to znáš,“ odvětim jako vždy. Pár slov od zcela bezstarostného člověka do nového dne opravdu povzbudí. Když jsem si poté pozorněji prohlédl onen poutač jisté agentury modelek, která propagovala své nejlepší hvězdy, bylo mi jasné, proč Davida ten plakát tak zaujal. Ostatně, i na hvězdy naší školy pohlídí znaleckým okem.

Začíná zvonit a já opět slyším onu věčnou otázku: „Kde máme teď hodinu?“ Po chvíli chaosu a paniky se odněkud ozve: „Nahoře ve tři sta jedenáctce!“ Všichni popadáme svoje batohy a snažíme se co nejrychleji dostat ke schodům, které spojují šatny s vlastním areálem školy. Samozřejmě, že se probíjím jako jeden z posledních a jako jediný vlastník klíčů ze zbylé skupinky zamykám šatnu.

Cestou ke schodům mě ještě oslepi odraz světla ze stříbrné medaile, visící spolu s diplomem za jakýsi meziškolní turnaj v zasklené nástěnce. V duchu pomyslím na ojedinělost takového jevu na naší škole a s partičkou obětvů, kteří na mne čekají, dobíhám do třídy. Další den začal. Máme angličtinu.

Autentické hlasy ze školní šatny

Jitka Haehnelová, C1.A

„Pozóór, já spěchám!“

„Já taky.“

„Když dovolíte, já bych prošla.“

„Nemáme kam dovolit.“

„Kdo mi shodil bundu?“

„Hele, nech si to!“

„Kde mám botu?“

„Tady.“

„To není moje.“

„Pusťte mě ven!“

Velká přestávka

Eva Kavková, L3.

Zvoní!!! Třídy jakoby ožily. Otevírají se dveře a vycházejí učitelé. Z tváří některých vyčteme spokojenost, z jiných opak. Za nimi se hrnou na chodbu studenti. Vytvářejí hloučky, živě se diskutuje. Někteří zoufalci se ještě snaží naučit se za dvacetiminutovou přestávku to, co se jim doma za celý večer nepovedlo. Jiní chvátají do školního bufetu, kde se vytváří dlouhá fronta nedočkavců, jejichž žaludky si říkají o svůj příděl. Další ze známých důvodů porušují pravidla školního řádu a opouštějí školní budovu, aby na pověstném růžku hltali svou dávku nikotinu. V druhém patře se početný chumel postav tlačí u jakési nástěnky. Ta nese informace o školních akcích, a především o odpadlých či suplovaných hodinách. Je velmi oblíbená. Ve třetím poschodí je situace stejná. Polemizující hloučky, jednotlivci zahledění do sešitů a zvědavci u nástěnky, tentokrát s informacemi ze sportovního života školy, ale i ze světa. ZVONÍ!!! Toto zvonění zřejmě už není tak oblíbené. Svědčí o tom především otrávené výrazy těch, kteří vcházejí do tříd. Čiší z nich zřetelná odpověď na otázku: Co máte ve škole nejraději? Odpověď by asi zněla: Velkou přestávku!

Náš bufet

Petr Bečvařík, Z4.

Je velká přestávka. Důležitým prostorem školy se stává bufet (v žargonu některých „bufáč“).

Nepříliš nápadné dveře ani nevypadají, že se za nimi skrývá místnůstka, která o volných hodinách nebo přestávkách (a nejen o nich) přímo magneticky přitahuje značnou část osazenstva našeho ústavu. Tuto skutečnost dokládá leckdy i několikametrová řada čekatelů na obslužení, tvořící se zvláště po jeho otevření, tedy o velké dvacetiminutové přestávce.

Mezi čekateli se neuznávají téměř žádná pravidla. Vyhrává ten, kdo přijde nejdříve, popřípadě má vepředu nejvíce známých. Zvláštní kategorii tvoří v tomto ohledu naši vyučující, ti mají jednak bezpochyby těch známých nejvíc a předběhnout by si je dovilil jen málokdo. Mohl by to být totiž riskantní podnik, zvláště čeká-li je společná hodina. Důvodů ke spěchu je možné nalézt několik. Tím asi nejdůležitějším je fakt, že kdo přijde na řadu jako první, má největší výběr. Mnohé z oblíbených pochutin jsou k dostání pouze v některých dnech a často jen v omezeném množství. V kombinaci s velkým množstvím zákazníků je zaručeno, že jsou žádané produkty brzy vyprodány, k velké nelibosti později příchozích. Faktem ale zůstává, že pokud dodavatelé soucítí s našimi hladovými žaludky či případně žíznivými hrdly a dodávají své zboží včas, je zaručena stále určitá možnost volby.

V zimním období jsou důvody ke spěchu ještě naléhavější. Fronta se totiž řadí v průjezdu, kam neuvěřitelně táhne od školních vrat. To v kombinaci s tím, že je drtivá většina čekajících oblečena pro pohodlný pobyt ve třídě, způsobuje, že se před bufetem vytvoří hlouček třesoucích se lidiček, doufajících v rychlou obsluhu a návrat do vyhřátých chodeb a tříd. Někteří však řeší tento problém s naprostou elegancí. Například nejmenovaná vyučující přiběhla k absolutně ucpaným dveřím bufetu se slovy: „Pusťte mě honem dovnitř, já jsem tady jenom v tričku!“ V tričku tam samozřejmě bylo víc lidí, avšak zjištění, kdo je ten snažně žádající člověk, zabralo, a najednou byly dveře průchozí. Nutno však na její obranu poznamenat, že pak poctivě vyčkala v obchůdce, až si nakoupí všichni, kteří přišli před ní.

Zajišťování mimoobědového přísunu potravy není však jediným úkolem našeho milého „byfé“. Ačkoli tomu jeho velikost nenasvědčuje, srocuje se v něm během volných hodin (a že si na jejich nedostatek vzhledem k dírák v rozvrhu některé třídy opravdu stěžovat nemohou) často velké množství lidí. Je neuvěřitelné, kolik se může na chabé tři čtvereční metry, zaplněné ještě třemi stolky a několika židličkami, vecpat jedinců. Pro krácení volných chvil je totiž bufet tím nejlepším místem. Co se týče jídla a pití, je člověk přímo u zdroje, a jelikož ostatní smýšlejí podobně, má si tak i s kým poklábosit. Témat je nepřehledné množství. Velké oblíbené se těší „drbání“ všech a všeho, co není nablízku. Nejčastěji se vedle spolužáků stávají terčem vyučující, jejich písemné práce či úkoly nám zadané. No, uznejte, není nad to pořádně od srdce si ulevit!

Ti, kteří se nevěnují konverzování, se snaží o stvoření čehosi, co budou zanedlouho nazývat domácím úkolem, nebo se pokoušejí rozšířit si své vědomosti před blížícím se testem, podporováni poznámkami spolupřítomných: „Nesnaž se, stejně se to nenaučíš!“ Někteří zvyšují svou tělesnou hmotnost (sedí přece v bufetu), jiní jen tak odpočívají, případně si hledají další chvályhodné činnosti. Poněvadž je ale poptávka po židličkách pravidelně větší než jejich nabídka, je zde zavedeno pravidlo trefně pojmenované „zákon zvednutého pozadí“ (přeloženo do slušného jazyka). Aneb, kdo se zvedne, přichází o místo. Proto je vhodné při objednávkách u pultu využívat svých stojících spolužáků jako číšníků, či aplikovat své charisma k přesvědčování o tom, že byste si zase rádi sedli tam, odkud jste vstali (vyjadřuje se – to charisma – například slovy: „Jestli si tam někdo sedne, tak ho z ty židle vykopu!“) – neboli, ať žijí přátelské vztahy!

Celkově lze tedy uznat, že případné uzavření bufetu by bylo pro velkou část osazenstva naší školy vcelku nepříjemnou událostí. Nedaleko školy je sice řada obchodů, které jsou některými z nás využívány, ale jde spíše jen o výjimky potvrzující pravidlo, že musí mít člověk opravdu velký hlad na to, aby za potravou vyrazil do okolí. Ztrácí tak ovšem čas a hlavně energii! A hlavně myšlenka na zrušení bufetu je zcela nepřijatelná. Vždyť by to umrtvilo jednu z nejnámennějších tepen, v níž pulzuje život školy.

„Na růžku“

Karel Nohejl, L3.

Je ráno. Hodiny na pivovaru U Fleků ukazují 9.20. Pro někoho normální časový údaj, ale pro studenty-kuřáky je to nejlepší okamžik školního dopoledne, neboť nastává dvacetiminutová přestávka, tzv. cigaretová pauza. Jen pár sekund po zvonění vychází téměř ze všech tříd několik nás „vybraných“. Už na chodbě vše vypadá jako dobře připravená vojenská operace, když se postupně k prvnímu sledu připojují další a další studenti. Ti, co se ještě dnes neviděli, se pozdraví, ti, co ano, na sebe jen kývnou. K šatnám přichází již početná skupina. Je zřejmé, že nesměruje občerstvit se do bufetu. Chystá se zřejmě opustit prostor školy, což školní řád v době vyučování přísně zakazuje.

„Nechodí dneska někdo?“ ptá se kdosi při obouvání bot. Má na mysli někoho z drábů – z řad učitelského sboru. „Jak změnili ten rozvrh, tak nevím, ale Veverkovou sem, myslím, ve škole už viděl“, odpovím a navlékám si bundu. Ono přece jen venku pořádně fouká.

Když vyjdeme z šaten, musíme projít nejnebezpečnější zónou na cestě k vytoužené cigaretce. Je to vstupní hala školy a následný prostor přímo před školou. Kdyby náhodou teď do vrat vešel nějaký kantor, máme poslední šanci, a tou je stoupnout si do fronty v bufetu a doufat, že se průchozí člen učitelského sboru nebude příliš dívat po obličejích, neboť, jak jsem již uvedl – kouřit chodí stále stejně známé firmy. Ono taky může být podezřelý, proč ve frontě v bufetu stojí najednou pár lidí s bundami a venkovní obuví.

Jeden kamarád z druhého ročníku otevírá vrata a já se ptám: „Čistej vzduch?“ – „Jo, pohoda.“ Nervózně se ohlížíme, jestli se zpoza rohu nevyonoří některý z obávaných militantně protikuřácky zaměřených profesorů. I když někteří ostřílenější říkají: „Mně je to fuk, ať mě klidně uviděj“, co mi můžou udělat!“, je přece jen lepší dávat si

„Na růžku“

pozor. Toho, že by se tato kompromitující informace mohla dostat někam dál, toho se nikdo nebojí, ale ona taková týdenní služba na mazání tabule navíc taky zrovna nepotěší. Konečně nadchází onen vytožený okamžik. Dorážíme na nejbližší roh školy a vyndáváme krabičky cigaret, v drtivé většině případů krátké startky – holt studenti.

„Lepší bylo, když jsme ještě chodili do průjezdu,“ říká jeden čtvrták. Je to pravda. Průjezd hospody U Fleků byl ideálním útočištěm, neboť jsme byli dokonale skryti, nejen před počasím. To bylo výhodné zvláště za časů našeho tělocvikaře, profesora Svobody, naprostého postrachu všech kuřáků.

Přicházejí další opozdílci a také si zapalují, někteří si stihli koupit i něco na zub v bufetu. „Sakra, dneska je nás tady ňák hodně a zrovna, když je taková kosa.“ Skutečně, kuřácká logika je někdy zajímavá. Proč kuřák kvůli jedné cigaretě obětuje deset minut ve vánici, zatímco by mohl sedět v teple ve třídě a počkat si na konec vyučování.

Ale vraťme se na roh. V pondělí se vedou převážně řeči o tom, co se dělo o víkendu, v pátek si naopak přítomní z různých tříd povídají o svých plánech na víkend nastávající. Pokud je náhodou sníh, zpestřujeme případně kouření sněhovými bitvami. Naopak, když je teplo, je příjemné vyhřívát se na sluníčku. „Nepudem po škole na jedno k Žaludům?“ navrhuje student oblečený v chemickém pláští. „Já bych spíš zašel na šipky,“ řeknu. „A na fotbálek,“ dodá kamarád. „Já nevím, já nemám prachy.“ – „Já ti klidně jedno cálnu.“ – „Co máme teďka?“ změním téma. „Matematiku,“ odpoví můj soused-spolukuřák. „Zatraceně, to von bude zase tasit, fakt to moc neumím.“ – „Sakra, viděli ste tady ňáký prváky, mně se zdá, že vůbec nekouřej.“ – „Neboj se, voni začnou.“

A proč vlastně chodíme kouřit my? Nejde ani tak o nějakou závislost na cigaretách, ale spíš o relaxaci. Například když dvě první hodiny máme nějaké ne příliš sympatické předměty, a co je horší, pak následuje ještě dalších třeba šest hodin, není nic krásnějšího, než zajít si na čerstvý vzduch, zakouřit si, popovídat si s lidmi z jiných tříd a trochu se odreagovat. Člověk se má alespoň první dvě hodiny na co těšit a pak ta výuka ubíhá už přece jen rychleji. My kuřáci chodíme ven za každých podmínek. Ať prší, sněží, či ať je deset stupňů pod nulou, nezastavíme se před ničím.

A tak se dále bezstarostně bavíme, avšak ne vždy všechno probíhá v takové pohodě, jak bychom si přáli. Najednou se ozve poplach. Přesněji řečeno, kdosi vykřikne: „Bacha, Váňa!“ Všichni mizíme za přilehlými auty. Ti, co mají štěstí, se dostanou dost daleko a v podřepu sledují dění, případně se nenápadně při zemi stahujeme ještě o kus dál. Ti méně šťastnější jsou však spatřeni a musí vysvětlovat. „Pánové, copak vy nevíte, že školní řád zakazuje opouštět školní budovu, co?“ – „My teďka začínáme, pane profesore ...“ – „Kdybyste nekecali! A ty, mizero, jak to, že nejseš přezutej!“ – „No, víte, my jsme měli zavřenou šatnu.“ – „Hele, já se na vás vykašlu!“ Vylézáme z našich úkrytů. „Tak co, co vám říkal?“ – „Nic, dneska měl dobrou náladu.“ – „Ty vole, to byl malej úprk!“ Ale co se dá dělat, ještě jsme nedokouřili, a tak pokračujeme ve své vášni, jako by se nic nestalo, neboť být pronásledováni od profesorů je náš dennodenní úděl. A už se začínají ozývat pozdravy a nesmírně zajímavá část vyučování končí.

Situace kolem kuřáků je ovšem v Křemencárně velice proměnlivá. Jsou období, kdy je chození na cigáro naprosto bez problémů, a naopak bývají časy, kdy se kouření striktně pronásleduje. Na čem tyto protikuřácké nálady závisejí, zůstane nám kuřákům navždy zahaleno tajemstvím. To je vše, co jsem chtěl říci, aby příští generace studentstva měly představu o tom, jak se žilo nám kuřákům v Křemencárně, pokud by se náhodou časy změnily. Ale ony se nezmění ...

Reportáž z tělocvičny

Šárka Lebrová, L3.

Á, kampak vedou tyto dveře? Vstupme! Hned při prvním pohledu zjistíme, že se za nimi skrývá učebna v jiném slova smyslu. Že by prostor pro přepnutí na jiný kanál? „Hele, boxy a háčky!“ hlásí kamarádka Petra. „No, jó,“ dodá Aleš. Bodejť by ne. Před vstupem do místnosti jménem tělocvična jsme už museli v rychlém tempu shodit naše slavnostní ohozy a vzít si něco jako cvičební úbor. A to jinde než v šatně s kukadly pro kabáty a otevřenými ústy pro boty neuděláte! „Jé, Pavle, pamatuješ na ty časy s bílým tričkem a červenými trenýrkami?“ V šatně bylo rázem veselo, každý ví, o čem Aleš mluví. „Raději nevzpomínat!“ odpověděl nahlas Pavel. „Petře, ty se v těch kalhotkách nezdáš!“ – pronesl někdo do davu.

Učitelka už na nás čekala před prahem onoho světa pohybu. Banda cvičenců, jako jsme my, mířila volným krokem za ní. Pavel je povolán k tomu, aby dal nástup. „Třídó, pozor! Dvojřad nastoupit! Paní profesorko, třída L3. je připravena k hodině tělesné výchovy v počtu 15 studentů, z toho se dva omlouvají.“

Tělocvikářka poděkovala a sdělila nám, co nás dnes čeká a nemine. „Paní profesorko, na kolik zlomenin to dnes vidíte?“ zeptal se Jakub se smíchem na rtech. Pavel si na rozcvičku přinesl kazetu s hudbou. Ten den padl Černý Petr právě na něho. Postavil se před nás a začal předevičovat. Protáhl ztuhlá tělíčka z hodin o jednom pohybu, pokusil se dát nějaké ty svalíky zase do provozu. Jestli to mělo u někoho účinek, těžko říci, raději pomlčím. Profesorka byla spokojená. „Máš za jedna.“ Potom jsme natáhli volejbalovou síť a vytvořili dvě družstva. „Michale, pojď k nám,“ řekl Pavel. „Mám vzít Ondru?“ ptal se Jakub. A konečně jsme mohli začít hrát. Hra byla patřičně doprovázena poznámkami jako: „Sakra, ty ruce jsou levé!“ – „Tak co, dáš ho dneska?“ – „Kdybys tu nestál jako tvrdý y, tak jsem to mohl mít!“

Zbytek hodiny utekl jako voda a výjimky s názorem „Sportem k trvalé invaliditě“ se radovaly z konce. Ostatním už nezbylo nic jiného než jen dodat: „Zase to učení!“ Profesorka zakončila hodinu zhodnocením. Pak se jen všichni hrnuli do šatny. „Zácpa, tu tůú.“ Mirek se hrnul k svému oblečení. „Po nás to jednou zase krásně voní,“ dodal Petr.

A opět jsme stáli před oněmi dveřmi. Teď jsme ale koukali na jejich záda a odcházeli zpět do svých tříd.

Malá, ale naše Ondřej Chalupský, L1.

Jak to co nejlépe vystihnout? No, prostě je malá. Je dokonce tak malá, že než se rozběhnete, musíte brzdít, abyste se nevpletli do žebřin, nebo nepohřbili pod zíněnkami.

Když o velikosti naší tělocvičny přemýšlím, mám tušení, že byl architekt při rozvržení interiéru této školy a při práci na projektu zachvácen jakousi nevyvážeností. Jen si to představte. V přízemí budovy je využito každé místo, aby se tam vešlo co nejvíce místností a místnůstek, které jsou nepochopitelně malé, a tudíž ke svým účelům nevyhovující. Zato v horní části se prostorem doslova mrhá, jako by se chtělo ukázat, že „my si to můžeme dovolit“!

Ale vraťme se k té naší tělocvičně. Ještě než se ocitneme v jejím srdci, je třeba se prodrat přes horu těl, která se mačkají v neuvěřitelně maličké šatničce, konstruované možná tak pro trpaslíky, s cílem obléci si svůj cvičební úbor. A to jsem vás ještě zapomněl upozornit, že je nutné vybavit se před vstupem do tohoto průchozího kotce bez oken kolíčkem na prádlo, ten upevnit na nos tak, aby zabránil přístupu nevalného aroma, které je směsicí potu a všelijakých dámských, ba dokonce i pánských parfémů. A už to začíná. Ti, kteří tak neučinili, začnou ze sebe sypat nadávky na

adresu především předcházející tělocvičící směny a na funkčnost Brownova pohybu i v myších dírách.

Teď je tu teprve ta správná atmosféra. Ale, co to? „Kdo to zhasl?“ volá jeden přes druhého. „Aha, to zas někomu k chrlení vtipných připomínek nestačila ústa a pomáhal si při tom rukama tak dlouho, až se mu podařilo zhasnout světlo, viď, Michale!“ – „Nechmatej na mě,“ ozve se z druhé strany šatny. „Seš vadnej, nebo co?!“ a druhý hlas na to: „Sorry, já nerad.“ Závažný dialog přeruší doslova výkřik ze tmy. To jak se Pavel snaží dostat k vypínači, protože v té tmě nemůže najít své brýle, bez kterých je ztracen. Ještě pár modřin a přišlápnutých prstů a stojí u vypínače. „Budiž světlo,“ zazní šatnou. Kupodivu se světlo skutečně rozsvítí, a tak nic nebrání tomu, aby Pavel našel své brýle a aby se každý převlékl do svého vlastního trikotu. Tříkrát hurá. Po dlouhém přípravném procesu se jde konečně cvičit. Samozřejmě každý už ví, že vchod do tělocvičny není z největších, přesto se do něj všichni sápoju najednou. Druhé křídlo vchodových dveří povolí a celá třída se svalí na novou podlahu. Žádný nevěří svým očím. „Tak tohle jsou ty zbrusu nové parkety?“ říkají si v duchu. „Hm, takhle zblízka vypadají docela čistě!“ Staré už dosloužily. Měly ještě předválečnou podobu, tudíž není divu, že se při každém dupnutí zvedaly do závratných výšin.

To už je však minulostí. Dnes se naše tělocvična pyšní novou, zatím i docela čistou podlahou. Přestože hladká, rovná podlaha je pro tělocvičnu nezbytnou podmínkou provozu, stále to nic nemění na tom, že místnost, které se tu říká tělocvična, JE MALÁ, JE MALÁ, JE MALÁ.

Stereotypy chemického učedníka

Lenka Pučelíková, C1.B

*V neděli studuji,
na laboroky bifluji.
V praxi se mi však nedaří,
studium se mi z hlavy vypaří.*

*Zkumavky pod plamenem praskají,
studenti hlasitě vřískají.
S kahanem jsou velké obtíže,
na rukou mám samé puchýře.*

*Chladím si je ve vodě
a za chvíli je vše v pohodě.*

*Destilace, oxidace, práce s plyny,
bojíme se kyseliny.*

*Sežere nás na noze
a školou se šíří exploze.
Hasiči už rychle spěchají,
z laborcky plameny šlehají.*

*Na to všechno myslíme,
když NaCl vážíme.
Bílé pláště, velké brýle,
však je na nás vidět píle.*

*Počítáme tam a zpátky,
s kalkulačkou máme hrátky.
Skončily kruté čtyři hodiny,
zdraví se vracíme do své rodiny.*

*Další neděli opět studuji,
na laborcky se bifluji ...*

V laboratoři
Lucie Vaňková, C1.A

Venku prší. Ospale mžourám na budík a snažím se donutit své tělo vstát z vyhřáté postele. Je čtvrtek, čekají mě jako každý týden čtyřhodinové laborcky. Při představě, že dneska ztvrdnu ve škole minimálně do tří, se nešťastně protáhnu a se zaklením na téma těžký život študákův se vyhrabu z peřin.

Venku na mne padnou těžké kapky deště. Přidávám do kroku a dobíhám příjíždějící tramvaj. První čtyři hodiny mi ve společnosti fyzikáře, který nám neúnavně vštěpuje do hlavy, že „es rovná se vé krát té“, a ostatních profesorů uběhnou celkem rychle. Pak už „jen“ laborcky. Doběla vydrhnutá místnost se šesti stoly nás láká do svých útrob svou do očí bijící čistotou.

Poté, co dostaneme zadáno téma hodiny, destilace, nahrnou se všichni včetně mne k digestoři, kde jsou uloženy baňky s látkami, které máme údajně destilovat. Většina z nás se neohroženě dere dopředu, takže je z toho brzy celkem solidní strkanice. Najdou se ovšem i tací, kteří tiše vyčkávají v pozadí, a tudíž se k látkám dostanou se značným zpožděním.

Pak už ale všichni destilují jako o život. Vyjma mě, samozřejmě. I když se totiž s kamarádkou snažíme sebevíc,

výsledky našeho úsilí by se spíše než budoucím chemikům daly připsat kutilům ze slavného večerníčku s příznačným názvem: A je to. Po chvíli se nám přece jen podaří sestavit aparaturu a i my se připojujeme ke klubu destilátorů.

Po jistých zkušenostech s mými schopnostmi v chemické laboratoři je mi konečně přidělena celkem nenáročná funkce, při které se díky bohu nedá nic zkazit, a to zapisování teploty. Zatímco tedy všichni kolem pobíhají a míchají kyseliny, já se ležerně opírám o stůl a pobaveně pozoruji cvrkot spolužáků u vedlejšího stolu. Nestačím se divit! Jejich destilační aparatura začala totiž, zatímco si odskočili vykonat nutnou každodenní potřebu, nebezpečně bublat. Vycházejí z ní páry nedefinovatelné barvy, oheň na kahanu se zbarvuje dozelená a odporný smrad, který po chvíli znamená mé nosní dírky, by se dal přirovnat k vůni čerstvě vykopané a mírně zetlelé mrtvolky starého tchoře. Ostatní spolužáci začínají zmateně pobíhat kolem, bojí se na cokoli sáhnout, a tak raději jen lomí rukama, někteří si ulevují mírně přisprostými nadávkami. V tom zmatku se mezi nimi procházím já a s důležitým výrazem à la Archimedes aneb „Já jsem chemik a kdo je víc“ je poučuji o jejich nevzdělanosti chytrými řečmi typu „tady přece nemá co bouchnout“.

K hodinám chemických laboratoří

Jan Ripl, L3.

Jednou za čtrnáct dní se třídy Technického lycea zúčastní dvouhodinovy praktik v chemických laboratořích. Studentu třetího ročníku chemie se sice zdají naše pokusy naprostou banalitou, v nás však stále vzbuzují respekt, marnou snahu o porozumění a často i upřímný údiv nad tím, co ta „chemie“ dokáže.

Podle přístupu k těmto hodinám by se studenti naší třídy dali rozdělit do tří skupin. První skupinu tvoří ti, které chemie opravdu zajímá a mají jistou zručnost při provozování chemického řemesla. Těch je však naprosté minimum. Do druhé skupinky se řadí studenti, kteří si hodiny laborek jednoduše odstojí, avšak nepovažují je za přílišnou přítěž. A konečně jsou tady teoretici. Mají o chemii zájem, ale jejich praktické dovednosti jsou nevalné. Tato skupina, do které se řadím i já, je v naší třídě nejpočetnější. Navzdory těmto rozdílným přístupům však lze konstatovat, že máme hodiny laboratoří vcelku rádi.

Dvakrát v měsíci tedy vstávám s očekáváním laborek. Jsme rozděleni do dvou skupin, z nichž skupina „U“ má laborcky v sudé a skupina „V“ v liché týdny. Možná je to obráceně, ale zde je to našťastí jedno, na rozdíl od reálného středečního rána, kdy se právě probudím. Nejprve je nutné se dobře rozpomenout, co bylo před týdnem, a pro jistotu provést konzultaci s rozvrhem za předpokladu, že víte, do jaké skupiny patříte. Povědomí o skupinách mi často chybí, protože dělení studentů pod různá písmena je na naší škole jakousi mánií. Dělení má údajně své výhody i nevýhody. Výhodou pro profesory je lepší možnost rozptýlit nevědomostní špičky mezi chápavější, a v důsledku toho snížení náporu uvedeného jevu na křehkou duši odborníka. Nevýhodou pro obě strany je vznik oken v rozvrzích. Pokud jsem si jist, nastal den D. Hledám plášť, brýle, makulář (podle slovníku: zast. „záznam nanečisto“, podle žáka: „sešit, který se známkuje“). V 7.45 obvykle vcházíme do laboratoře.

Snad nejlepší vzpomínky mám na třetí říjnové laboroky. V ono osudné ráno jsme se potřetí v letošním školním roce sešli ve světlé školní laboratoři. Každý žák zaujal své místo. I když jsme byli odkázáni na domácí přípravu, pro mnohé bylo téma, které služba napsala na tabuli, nečekanou novinkou. Začíná nervózní šum. „Co že to máme dneska dělat?“ Šum je náhle narušen profesorkou. Sděluje nám, že dnes máme hodně práce a není přípustné otálet. To se mi docela ulevilo, protože na opáčko není čas. Vyslání jedinci rychle vyrážejí pro chemikálie. Mezitím je mezi sousedy u stolů za vehementního listování v makučích vedena živá rozprava, jak splnit požadované úkoly.

Celé laboroky vyvádíme profesorku i asistentku svou neschopností z míry. Práce nám nejde příliš od ruky. Konečně se rušná dvouhodinovka chýlí ke konci. Na závěr nás paní profesorka za odměnu svolává: „Pojďte se podívat na přípravu acetylenu.“ Okolo monstra, které má představovat malou acetylenovou bombu, se hromadí hlouček studentů. Všichni jsou zvědaví, co se bude dít. Právě teď se neblaze projevuje náš vliv na vyučující. Pan asistent připravil pokus a už stačí jen škrtnout zápalkou. Tím je pověřena paní profesorka, která s respektem poskakuje okolo monstra. Studenti odstupují od stolu a tvoří kruh o velkém průměru. Profesorka stojí uprostřed diváků a konečně, na třetí pokus, zapaluje acetylen unikající z otvoru plechovky od piva. Od skromného žlutého plaménku odletují jen černé saze. „No, kdo to bude uklízet? Proč to neděláte v digestoři?“ volá paní asistentka.

Sám si vzpomínám na svou loňskou domácí chemickou besídku. Při ukázce hoření acetylenu máma otírala saze i z dědova čela. A co teprve dalo práce odstranit mastné saze z nábytku. Asistent komentuje svůj pokus, že to není možné. Plamen náhle uhasíná a do plechovky vniká vzduch. Plechovka vzlétne a všichni tleskají ...

Zmatek však pokračuje. Jeden ze studentů slévá do kádinky dva druhy organických odpadů, které bouřlivě reagují. Směs v kádince se doslova vypaří do vzduchu doprovázena sněhovou přeháňkou. Všichni se dusí a paní asistentka zakročuje. „Otevřete okna!“ Asistent je u lahvi s organickým odpadem a profesorka jej hbitě chytá za rameno: „Co to tam leješ? Jo, to jste vy,“ omlouvá se.

Zvoní – těším se na další laboroky.

Proměny laboratorních cvičení

Věra Křečková, A4.

Kdo by nevzpomněl na první praktická cvičení, kdy jsme plni zvědavosti vstoupili do laboratoří. Od té doby jsme prožili jejich přestavbu, mnoho analýz, syntéz, měření, destilací, titrací a bůhví čeho, ale především jsme ztratili iluze o jednoduchosti chemie. Laboratoře se staly tříhodinovým honem za správnými nebo alespoň přibližnými výsledky. Ten hon na kationty, anionty, čísla a křivky byl prospikován našimi omyly, které mnohdy končily destrukcí, děsem v očích profesorek nad naší blbostí, a dokonce někdy končily i zraněními. Takový rozzhavený stojan nebo střep přece říká: „Sáhni si na mne.“

Myslím, že laboratorní cvičení vstoupila do života každého studenta, když v utrpení vyl nad protokolem, ale nehlouběji nás zasáhly asi pokusy v organické laboratoři tím svým zaručeným pachem, který odpuzoval vše živé

na sto honů a který se tak dobře uměl zažrat i do našeho oblečení. V uzavřeném prostoru tyto pachy dokázaly nabrat takové výše, že lidé kolem nás chodili obloukem. Mou rodinu tak znechutily, že v den organických laboratoří mě po příchodu domů málem i s oblečením házeli do pračky. Ale to ještě nebylo všechno.

Zocelení sulfanem a všemi neodmyslitelnými pachy chemie jsme také poznali, jak může vypadat smrt udušením. To jednou v laboratořích student X při zahřívání blíže nejmenované látky, možná nerad, možná s vražednými úmysly, tuto látku dostal k plameni a ta chytla. My, starostliví studenti, jsme okamžitě pátrali v domnění, že někde uniká plyn. Po chvíli už všichni kašlali a dusili se. Bez ohledu na rozpracované úkoly jsme laboratoře nakonec v panice opustili. I profesorky raději prostory evakuovaly.

A jak bych mohla nevzpomenout na hodiny chemických laboratoří, které nás poprvé uváděly do laboratorního života. Dva roky vštěpování základů, ať už poznávání skla, příprava roztoků, gravimetrie a v neposlední řadě poznávání kationtů a aniontů, nás měly připravit na pozdější větvení laboratorních cvičení. Pro některé studenty už tyto začátky byly noční můrou, jaké hrůzné sny pak u mnohých vyvolala cvičení daleko náročnější? Naše hodiny chemických laboratoří postupně zmutovaly do laboratoří analytických a přidaly se již zmiňované organické v doprovodu technických laboratoří a chemických rozborů.

Analytické laboratoře nás celý rok nudily svým titrováním, až se z toho někteří studenty málem sami ztitrovali. Ve čtvrtém ročníku jsme však mnozí na titrování ještě rádi vzpomínali. A nebylo se čemu divit, když na nás nyní koukal přístroj obří velikosti snad s milionem tlačítek. Ve strachu, že nás chromatograf protáhne svou kolonou i se vzorkem, jsme se raději schovávali za naši profesorku. Po důkladné rozpravě jsme však zjistili, že to nebude tak těžké, a když jsme pak narazili na problém, asistentka se již postarala. Kdo by také nechal rozbít přístroj za takové peníze, i když nám tvrdili, že když se budeme řídit návodem, nic se nestane. Ale každý přece ví, že antitechnický člověk, jakých je mezi námi řada a mezi něž se také počítám, rozbije i věc, kterou není možno rozbít.

A co takhle učební předmět chemické rozborů? To mu by se dalo říkat laboratoře života. V nich analyzujete věci, s kterými se setkáváte každý den. No, řekněte, setkáváte se každý den s kyselinou chloristou nebo potřebujete vědět viskozitu roztoku chloridu sodného? Ale rozbor potravin, to už je jiná. Určitě vás zajímá, co jíte, pijete nebo dýcháte. Myslím, že se naše skupinka nejvíce těší na stanovení obsahu oxidu siřičitého ve víně. Hádejte proč.

V každých laborkách vás čeká něco napínavého. Tak například: budete se modlit, aby přístroj měl dobrou náladu a nevyhodil na vás údaje v záporných číslech, když by správně měla vyjít kladná, nebo abyste vůbec nějaké výsledky měli. Také není dobré, když z jednoho litru odpadu uděláte třicet litrů, no a mnoho dalších zajímavých úkazů, které vám budou připadat jako případy ze seriálu Akta X.

A proto, prváci, připravte se, bude hůř. Druháci, nechte se převálcovat. Třetíci, teď už přežijete vše. A čtvrtáci, tedy my, tohle už musíme přežít až do zdárného konce. Snad.

V laborkách od prváku do čtvrtáku
Jana Limberská, Z4.

*Když poprvé jsme navštívili laborku,
učili jsme se vrtat díry do korku.
Když jsme přišli podruhé,
ještě jsme se báli sírové.
Vařili jsme síran sodný,
který k svačině nebyl vhodný.
To byla práce v prváku,
hůř jsme na tom byli v druháku.*

*Ve druháku strašila nás organika,
kde mnoho vonných látek vzniká.
Příkladem je oxidace butanolu,
z něhož jsme měli získat něco butanalu.
Jenže ten milý butanal,
oxidoval se klidně dál.
Vznikla kyselina máselná,
díky nám její aroma každý zná.*

*Mnohé látky také explozivní jsou,
s jinou chemikálií se nesnou.
Jedním z případů byl jistý Martin Majer,
který choval se jak velký frajer.
Nalil cyklohexanol do kyseliny,
kádinky popsat si byl dost líný.
Místo cyklohexanolu měl tam nalít vodu,
kdyby tak udělal, nezpůsobil v laborce škodu.*

*To byly laborky v druháku,
snad nejhůř jsme na tom byli v třetíku.*

*Měli jsme profesora Sedláka,
chemická technika nás moc neláká.
Jednou z prací bylo mletí a třídění,
snaha vytvořit protokol – snad týdně.
Dost často ptal se: „Znáte čísla Reynoldsova?“
„Ne, nevádí, příští rok to berem znova.“*

*To ve čtvrtáku je práce jiná,
na laborkách je velká psina.
Stanovujeme oxid siřičitý ve víně,
před tím ho vypijeme celou láhev
a tváříme se nevinně.
Snad za trest bylo stanovení hnojiv
dle Parnas-Wagnera,
jen ta aparatura, to byla nádhera!*

*Čtyři roky jsme se pěkně snažili,
mnohé profesory mučili.
Po létech jsme se dobrými chemiky stali
a k maturitě se zdárně dostali.*

V učebně VT (výpočetní techniky) Michal Krejdl, A4.

Ponořím-li se do hloubi vzpomínek svých, na mysli mi vyvstane jedna z místností na Křemencárně se vyskytující – učebna výpočetní techniky, lidově nazývaná výpočetka, rovněž vejpočetka či VT1. Podaří-li se vám školní dveře velikosti XXL, jež snad jeřábem pro svou značnou hmotnost zasazovány byly, otevřít, v průchodu budovy přes sto let staré se ocitnete.

Po důkladném plánu prostudování můžete na cestu vyrazit. Učebnu výpočetní techniky najdete v přízemí, vydáte-li se vlevo od hlavního schodiště. Jestliže po vstupu dovnitř spatříte rektifikační kolonu neb vybavení podobné, vězte, že jste se spletli. Jsou to ty dveře padesáti zámků opatřené, které každé ráno JK (Ing. Jan Kužel), bývalý student, odemyká, aby je již nikdy nezamkl. Popravdě řečeno, JK není zde kastelánem, přestože za svazek svých klíčů ve sběrně kovů dostal by značný obnos. JK je ve své podstatě prezidentem učebny VT. Ze svého sídla vidí celé své panství a „poddané“.

Jako výkvět pokroku používá JK mobilního trůnu, který mu studenti situace znalí závidí, neboť učebna opatřená jest jen klasicky spartánskými židlemi dřevěnými. Prostory tyto, v nichž výuka vykonávána jest, byly teprve nedávno zbudovány, a tudíž ještě neopotřebovaně vyhlížejí a nejnovějším požadavkům vyhovují. Zejména antistatické prostředí dokonale uzemněné učebny, kde nikdy „ránu“ elektřiny statické obdržeti nemůžete, veliký hold zasluhuje. Zmíněnému JK ve věcech světských zdatně sekunduje druh jeho, jistý ŠC (Štěpán Círk), toho času viceprezident VT, rovněž student bývalý. Nutno dodat, že oba tito zástupci „vrchnosti“ svědomitě o technický stav veškerého vybavení a o obzoru rozšiřování oveček svých pečují. Vysvětleme si pojem ovečky.

Ovečkou nazýván jest v tomto případě student či studentka. Nenechte se zmásti pojmenováním tímto, neb není ovčák či pasák ten, kdo o duševní stravu výše uvedených pečuje. Ten pravý zove se učitel/ka, vznešeněji profesor/ka. Ovečky jsou dle jakosti své členěny.

Ve sledu hierarchickém nejvýše stojí plémě tzv. „skalních surfařů“. Těchto pár vzácných exemplářů po vzoru JK výpočetní techniku za svůj druhý domov zvolilo. Šlechtění těchto několika kusů stálo JK a ŠC čtyři a více let tvrdé práce, pročež bude velká škoda, až budou tito ústav opouštět. Dalším druhem oveček jsou pracovití inteligenti. Jsou to civilisté, kteří VT navštěvují, aby sobě protokol napsali, vytiskli, či jinak zdraví svému uškodili. Skupina následující schraňuje řadové studentky do výuky pravidelně docházející a pro pobavení své či pro informaci získání surfující. Jistou podskupinou jsou ovečky nedbalé, které množství práce chleboďárci svému přidělávají, neb po něm písemnou práci v náhradním termínu požadují. JK ve své blahosklonnosti takové neodmítá a prostory VT jim za tím účelem zpřístupňuje.

Na pomyslném žebříčku nejnižší tzv. „pařani“ a „chataři“ (od slova chat) figurují. Až na výjimky jsou to lidé rozumu mdlého, jimž jejich myslí zastření neumožňuje neblahé následky konání jejich vysledovati. Uvedení vysloužili si u JK značnou nepopularitu a tento jinak stoicky klidný člověk je jimi někdy iritován tak, že u něj dojde k nekontrolovanému hlasu zvýšení. Slovy Švejka: „Proti pařanům bude JK bojovati až do roztrhání těla.“

Objektivně vzato však výše uvedené skupiny dobrou partu vytvořily a spolu s IT aristokraty JK a ŠC ve VT učebnu sounáležitě zapadají. Závěrem zbývá jen doufat, že noví skalní surfaři budou JK ku radosti vyrůstat a ti současní že navždy neodcházejí.

Jídelna

Markéta Kubánková, L1.

Učebny, kabinety, laboratoře, to jsou vskutku neodmyslitelné prostory pořádné školy. Ale nezapomněli jsme na jedno, o nic méně významné místo? Na místo, které je bezprostředně spojeno s naším blahem? Ano, hádáte správně, je to naše jídelna. Hned na první pohled si zamilujete tento nevelký útulný sálek, z něhož přímo vyzařuje rodinná atmosféra naší školy. Ve chvíli, kdy tam vstoupíte vysokými dveřmi, ocitnete se zpravidla ve frontě, táhnoucí se podél pravé zdi, kterou lemují množství batohů a školních tašek, válejících se na zemi nebo na lavici u zdi.

Zátíší tvořené našimi batůžky, ale někdy i svrchníky téměř zakrývá ceduli nad ním umístěnou, která hlásá: „Lavice není určena k odkládání batohů, za ztráty neručíme. Ředitel školy“. Tato cedule zdaleka nevzbuzuje takovou pozornost jako ta, která je umístěna opodál s velkým nápisem

JÍDELNÍ LÍSTEK. Zaujímá prostor přímo u výdejního okénka. Nabízí dva základní chody a i pro zkušené stravníky představuje těžké dilema. Jedno jídlo lepší než druhé. Jejich vzájemné kombinace se střídají s neuvěřitelnou pestrostí a vám nezbyvá než věřit, že s pochoutkou, kterou jste pominuli, se setkáte snad někdy v budoucnu.

Kromě toho nabízí jídelní lístek příležitost i pro ty, kteří se trápí problémy zdravé výživy, nebo patří do podivné kasty vegetariánů. Jde o tzv. fit-talíř. V podstatě jde o bohatý talíř plný zeleniny, oblíbený spíše mezi dívkami úporně bojujícími o štíhlou linii než mezi normálními žravými studenty.

Fronta je sice dlouhá, ale neznamená ten největší problém. To největší dobrodružství nastane teprve poté, co si naskládáte své menu na táč a vyrazíte ke stolu. Stačí se jenom protáhnout centimetrovými uličkami mezi židlemi a stolky s kostkovanými ubrusy, probalancovat s tácem nad hlavami spolužáků a modlit se, aby ten pomeranč nebo jablko, které po tácu poskakuje jako fotbalový míč po hřišti, neskončilo někomu v polévce. Zajímavá podívaná. Jídelna nebo taneční parket? To zajisté napadne nejednoho návštěvníka naší místnosti.

Tak, konečně už sedím. Jen si srovnáme tácy tak, aby se vešly na stůl, a pustíme se do jídla a do příjemné debaty se spolusedícími. Tu však někdy přeruší nálety fazolí, končící nejčastěji na našem moučníku. Nad tím vším bdí ve své kukani v nejzazším rožku jídelny nesmírně milá a laskavá paní Laštovičková, vedoucí kuchyně. Jí, stejně jako i další pracovníci tohoto zařízení, děkujeme za vrcholné okamžiky blaha, které můžeme každý den ve škole prožívat.

Po úspěšném poledním rituálu musíme přežít ještě jednu cestu s tácem k okénku, přebrodit se již zmiňovaným zátíším batohů a najít někde ten svůj. A znovu vzít, tentokrát zevnitř, za kliku naší oblíbené školní jídelny a odebrat se opět vstříc jiným dobrodružstvím do tříd, laboratoří či někam jinam a těšit se, že se sem zítra kolem poledne opět vrátíme. Vždyť nám tu tak chutná.

V hospůdkách v okolí školy

Michael Konečný, F3.

Naše vzdělávací instituce, Masarykova střední škola chemická v Křemencově ulici, je zvláštní. Samozřejmě ne způsobem výuky či rozsahem nebo obsahem učiva. Studenti naší školy jsou ovšem normální, stejně jako všichni ostatní studenti jiných škol. Naše škola je zvláštní svým положением. Člověk se k ní nedostane, aniž by neminul ně-

jakou hospodu, restauraci, či jiné občerstvovací zařízení. Leda by seskočil z letadla. Jako kdyby provozovatelé těchto podniků záměrně umístili své lokály do blízkosti – přesněji řečeno kolem jistého epicentra – naší školy s vidinou stálých zákazníků. Ale asi to tak nebude, škola má přece vlastní jídelnu, má svůj bufet a tato zařízení všichni hojně navštěvují.

Přesto však my studenti rádi zaplníme prázdné lavice některých „našich“ lokálů v okolí. Proč „našich“? No to je tak. Tyto podniky nemají prostory, které by pojaly všechny zájemce z naší školy, a tak každá určitá skupina lidí, či každá třída má „svůj“ podnik. Studenti jsou rozloženi rovnoměrně a každý má své místo. Jako ve škole. Ano, jako ve škole. Je to takový nepsaný zasedací pořádek. „Hodina“ zde sice nezačíná zvoněním, ale příchod vrchního je jako signál postačující. Poté, co si objednáme, to začne.

Nejprve „tělocvik“ – silová příprava v podobě zvedání půllitrů. Dále pak pilování zručnosti a obratnosti ve hře zvané Bolívie. Hra je to velmi jednoduchá, leč dávku zdatnosti hráč potřebuje. Krabička zápalek se umístí na okraj stolu a hráč do ní cvrnkne. Dopadne-li krabička na zem, hráč vypije obsah sklenice na „ex“. Při troše štěstí krabička dopadne do půllitru spoluhráče, a to pak majitel také „exuje“. Padne-li na stůl, o objemu napití rozhoduje strana krabičky. Tělocvik končíme štafetou na 10 metrů směř toaleta a zpět. Tyto hodiny jsou fyzicky velmi náročné.

Jsmo-li již pěkně rozhýbáni, na řadu přijde „občanská nauka“ v podobě debaty o aktuálních tématech z kultury i ze sportu (a to převážně). Záhy se projeví náklonnost k tomu či onomu sportovnímu klubu. Debaty bývají velmi živé, a proto jsou obvykle předčasně přerušeny, aby nedošlo ke konfliktu či k újmě na zdraví.

Dále následuje hodina „češtiny“ v podobě mluvního cvičení. Zde se obvykle uklidníme a zapomeneme na rozdílné názory ohledně sportu. Každý má možnost předvést ukázkou svého jazykového umění v mluvené podobě. Například zážitek z nějaké párty či jízda noční tramvají jsou vděčná a oblíbená témata. Zvláště pak je-li vypravěč schoopen svým hereckým uměním co nejlépe přiblížit událost.

Hodiny „chemie“ a „toxikologie“ probíhají průběžně skrze celé „vyučování“. Zde máme možnost přesvědčit se o vlastnostech a účincích ethanolu na lidský organismus a o toxických účincích nikotinu. Převážně pak v praktických cvičeních. Ne nadarmo se říká: Šedivá je teorie, zelený je strom života.

„Přestávky“ nejsou pevně vymezeny, ty si každý volí individuálně v průběhu „vyučování“.

Studenti mají možnost osvěžit se nabízeným sortimentem. To samozřejmě dělají. Zvláště oblíbená je látka nám dobře známá z organické chemie – ethanol. V upravené podobě, a to nejčastěji v podobě piva.

Vyučování končí zpravidla „matematikou“. Zkoušející vrchní je přísný kantor. Ten, kdo se špatně připravil na „hodinu“, má velkou smůlu. Vrchní mu předvede takové počty, že by to ani ekonom České národní banky nestíhal. Hříšník pak odchází domů s mnohem lehčí peněženkou.

Tím naše dlouhé „vyučování“ končí a všichni se již těšíme na volné odpoledne.

Takže nejenom vzdáleností jsou hospůdky blízké naší škole. Vzdalují se snad jenom tím, že do školy jsme museli dělat přijímací zkoušky. Napadá mě však zásadní rozdíl. Zcela jistě do školy chodíme rádi, ale do „našich“ hospůdek chodit musíme, nebo je to jinak ...?

Poznáte chemika?

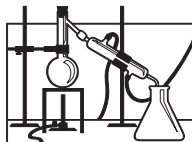
Lenka Novotná, F2.

Chemik, opravdový chemik, se na první pohled neliší od ostatních lidí. Má hlavu normální velikosti – jednu, dvě podobné oči, něco kolem dvaatřiceti zubů, dohromady zpravidla dvacet prstů celkem rovnoměrně rozmístěných po těle, většinou si myje nohy a pravidelně a rád jí. Při bližším ohledání však přece jen můžete zjistit nějaké odlišnosti. Nejen že je stále zahloubán do nějakého problému, ale o ničem jiném nemluví, než o svých vydařených pokusech. Občas to dojde tak daleko, že klepe na dveře, když vychází na chodbu, nebo po mytí rukou, když zavírá teplou vodu, se polohlasem rozloučí. Nikde nemá stání, stále někam pospíchá – to ještě není tak příznačné, ale on ten náš chemik většinou tam, kam spěchal, nedojde. A když si náhodou vzpomene, kam šel, přijde pozdě, ale ani se nesvléká, protože během chvilky zas někam odchází.

Všechny odlišnosti mají své opodstatnění. Málokdo ví, že chemik – odborně Homo Sapiens Chemicis – se od normálního člověka Homo Sapiens Sapiens liší ještě podstatněji. Pokusy ve známém genetickém ústavu v Křemencárně prokázaly, že chemik je slepou vývojovou větví, což je dáno sadou jeho chromozomů. Na rozdíl od člověka, který má chromozomy X a Y, má chemik CH a CH. Již tím je způsobena jeho sterilita, a je tedy odsouzen k postupné degeneraci.

Druhou odlišnost najdeme v paměti, postupem vývoje došlo k tomu, že paměť chemika funguje přibližně stejně jako paměť počítačová. Skládá se ze dvou částí: paměť ROM – stálá, do které se nedá zapisovat – zde má uloženu základní sadu znaků: rodné číslo a 18 978 slov rodného jazyka. Zbytek tvoří paměť RAM. Její obsah je pravidelně obnovován – bohužel následkem izolovanosti chemika ve společnosti se obsah paměti RAM po dvou dnech úplně ztrácí.

Teprve když toto vše víme, dokážeme si vysvětlit spoustu záhadných věcí. Celkem nikoho již zásadně nepřekvapí, že chemici s přehledem jim vlastním dokážou konat pokusy, aniž by je to předtím někdo naučil. To však platí jen v prostředí jim vlastním. Jiná situace nastává například v okamžiku jeho příchodu domů. Tehdy se znovu seznamuje se svou rodinou a nejsme v údivu, když se z místnosti, v níž si chemik dává koupel, pravidelně ozývají výkřiky překvapení či obdivu. A jistě byste sami našli spoustu dalších příkladů „chemického vybočení“, která se budou odehrávat před školou, v jídelně, v bufetu, u šaten, v tělocvičně, na chodbách školy, v hospůdkách či někde úplně jinde.

Co se učíme aneb Profily oborů

Také jste se báli chemie? Já ano. Pro většinu žáků základních škol je tento předmět spíše postrachem, a přesto se každý rok najdou nadšenci, kteří se rozhodnou chemii studovat a prožít s ní celý život. Já sama jsem toho důkazem. Ještě stále si pamatuji na ty dny, kdy se pro mě u nás doma vymýšlela střední škola. Lidé s nevyhraněnými zájmy to mají vždy složitější, jde jim vlastně vše a zároveň nic.

Nebyla jsem v té situaci sama, a tak jsme nakonec zoufale čekali na seznamy možností studia a doufali, že rozhodnou za nás. Vidím to jako dnes, naše třídní učitelka vchází do třídy, v rukou charakteristiky jednotlivých škol. Probíráme je, diskutujeme o náročnosti, délce studia i o uplatnění v životě. Přicházíme k názvu Střední průmyslová škola chemická v Křemencově ulici, již tehdy zvaná Křemencárna. „To je těžká škola, vhodná spíše pro chlapce, dívky mají odlišné myšlení,“ říká třídní učitelka. Nevím, zda to byla ješitnost, či jakýsi mladistvý záchvat emancipace, ale myšlenka byla tu – já tu chemii zkusím.

Nikdy jsem svého rozhodnutí nelitovala a po maturitě a absolvování vysoké školy jsem se do Křemencárny vrátila – ovšem na druhou stranu katedry. Je vůbec zvláštní, kolik absolventů zde učí a učilo. Byl by to dlouhý seznam. Určitě na to má vliv více okolností. Ale hlavním důvodem je chemie. Chemie je totiž zajímavá, pestrá, avšak hlavně krásná, propojuje řadu oborů, a kdo jí propadne, už s ní zápasí pořád. Mně se zamotala i do soukromého života, v Křemencárně jsem našla nejen hodně dobrých kamarádů, ale i životního partnera, jak jinak než chemika. Zkrátka se s touto školou známe již slušnou řádku let, a tak věřím, že se mohu pokusit seznámit vás s tím, co zde učíme.

Studijní obory

V současné době je v každém ročníku naší školy několik tříd oboru Aplikovaná chemie a jedna třída Technického lycea. Chemické třídy sdružené pod názvem Aplikovaná chemie se od druhého ročníku specializují na několik zaměření. Všem je společné především to, že žáci se musí naučit orientovat v základních chemických disciplínách, v chemii obecné, anorganické, organické, fyzikální, analytické atd.

Studenti zvládnou terminologii, názvosloví i výpočty. Mimořádně důležitou součástí výuky jsou laboratorní cvičení. Osvojit si zacházení s chemikáliemi, ovládnout základní laboratorní techniku (jen namátkou třeba přípravu roztoků, titrací, sestavení destilační aparatury), pracovat se sklem, obsluhovat citlivé přístroje – to vše vyžaduje čas a především trpělivost.

Učitelé spolu s asistenty pomáhají novým adeptům chemických věd překonat četná úskalí, která jim potměšilí laboratorní skřítky přichystají. A těchto úskalí není věru málo – vylité vzorky, pořežané či popálené prstíčky, potřísněné šaty, to jsou jen drobnosti. Řekne-li se před zákem slovo protokol nebo makulář (laboratorní deník), hned se pokrývá. Když však již pozorujete při práci maturanta, je radost vidět, s jakým umem a zručností svoji práci

zvládá. Celé roky je tradicí, že v laboratořích výzkumných ústavů a nejrůznějších podniků patří naši absolventi k těm nejzdatnějším.

Střední škola nemůže ovšem vychovávat jen úzce specializované odborníky, musí poskytnout i všeobecný rozhled, znalost mateřského jazyka, historie, biologie, matematiky, cizích jazyků, výpočetní techniky a dalších předmětů. Rozsah je volen tak, aby žáci mohli pokračovat ve studiu i na jiných oborech než chemických. Vždyť v patnácti letech může člověk šlápnout vedle a zjistit, že chemie pro něj není to pravé.

A nyní se dostáváme k jednotlivým oborům. Co vlastně spojuje a na druhé straně odlišuje jednotlivá zaměření na naší střední škole? K volbě užší specializace podle zájmu studentů dochází na počátku druhého ročníku. Tento postup se ukázal být lepší, než dělit studenty rovnou při přijetí do školy. Během prvního ročníku si chemii alespoň maličko osahají a získají lepší představu o tom, která oblast chemie jim bude bližší a která naopak ne.

Aplikovaná chemie

1. Analytická chemie

Absolventi tohoto zaměření mohou nalézt uplatnění především v laboratořích celé řady průmyslových či zemědělských podniků, ve výzkumných ústavech, na vysoce specializovaných pracovištích zabývajících se analýzou surovin pro jakoukoliv výrobu – ať už potravin, skla, oceli, hnojiv nebo chemikálií. Mohou zkoumat kvalitu vody pro nejrůznější použití, pro chlazení, výrobu topné páry, přípravu roztoků pro výrobu nebo do laboratoří, pro analytickou kontrolu kvality rozličných výrobků, které jsou poté distribuovány do obchodní sítě, nebo kvalitu vody jako základního reagentu mnoha výrob.

Mohou se zabývat třeba hodnocením nových kosmetických a farmaceutických výrobků uváděných na náš trh jak ze zahraničí, tak od tuzemských výrobců, atd. Někdy musí umět uplatnit metody klasické analytické chemie, někdy speciální instrumentální metody.

Škola se proto snaží žáky seznámit i s nejmodernější technikou, samozřejmě ne vždy vystačí s vlastním vybavením – pak jsou studentům umožněny jak exkurze na špičková pracoviště, tak i vlastní práce v rámci studentské odborné činnosti nebo v rámci praxe ve třetím ročníku.

Kdo nalezne spíše zálibení ve výpočtech, vymýšlení nových postupů, ať v laboratoři nebo s pomocí počítače, rozhodne se pro pokračování studia na vysoké škole, kde je specializace samozřejmě daleko užší a hlubší. Je zajímavé, že právě z tohoto zaměření vycházejí budoucí nejúspěšnější absolventi vysokých škol.

2. Chemická technologie

Profilovými předměty této specializace jsou chemická technologie a chemická technika. Absolventi se mohou rovněž uplatnit v chemických laboratořích různých podniků, ale větší rozsah technologických předmětů a chemické techniky je posouvá blíže k vlastní chemické výrobě. Techno-

log, vedoucí provozu, mistr výroby, úpravář vody nebo chemik, to jsou pouze příklady uplatnění, které se zdá být vhodné hlavně pro hochy. Ale výroba neznamená jen ohromný provoz výroby kyseliny sírové, organických barviv nebo chemických vláken, jsou to i pekárny, mlékárny, cukrovary, ale i vodárny, gumárny, výroba pracích prostředků, kosmetiky apod. Zvláště poslední jmenovaný obor je atraktivní pro dívky, protože neznám ženu, kterou nová vůně, rtěnka nebo mejkap nechá zcela chladnou. I v rámci specializace na chemickou technologii se studenti seznámí v celé šíři s analytickou chemií, která je nutná ke kontrole všech technologických procesů.

3. Ochrana životního prostředí

Nejdůležitějšími předměty pro tuto specializaci jsou analytická chemie zaměřená na monitorování životního prostředí a chemická technologie orientovaná na sledování vlivu výroby a činností s výrobou souvisejících.

Patří sem těžba surovin, odvětví chemická, hutní, strojí, textilní i zemědělství, energetika, zpracování a zneškodňování odpadů, čištění emisí, likvidace a čištění odpadních vod. Problematika je to velmi rozsáhlá a troufám si říci, že neexistuje v naší zemi region, kde by odborníky na danou problematiku neuvítali. V souvislosti s naším vstupem do Evropské unie byla přijata celá řada zákonů a norem, které nám pomáhají zajistit lepší životní prostředí, to znamená, aby se nám lépe dýchalo, abychom pili čistou vodu, jedli nezávadné potraviny apod. Potřeba odborného zázemí proto stále vzrůstá a bude vzrůstat. Ale věnovat se životnímu prostředí znamená přijmout kromě vědomostí i určitou životní filozofii a odhodlat se v jejím duchu pokud možno žít, což není vždy snadné, ať už z objektivních příčin, nebo z přirozené pohodlnosti. Učitelé se pro tuto filozofii snaží žáky získat nejen suchou teorií a fakty, ale i exkurzemi na místa zajímavá z hlediska ochrany životního prostředí. Je neuvěřitelné, jak mocně může zapůsobit například návštěva moderní, řízené a dokonale zabezpečené skládky odpadů.

4. Farmaceutické substance

Profilovým předmětem pro tuto specializaci je analytická chemie zaměřená na analýzu a kontrolu kvality léčiv. Předměty chemické technologie a chemické techniky se snaží v maximálním rozsahu zabývat především farmaceutickými výrobami a zařízeními zde používanými. Studenti se učí pracovat s lékopisem, získávají základy farmakologie a toxikologie. Jako volitelný předmět je jim nabídnuta i latina.

Laboratoře

Laboratoře, to je opravdu zvláštní kapitola ve studijní náplni školy. Praktická cvičení v laboratořích, která zabírají valnou část vyučování, jsou jedním z nejdůležitějších faktorů ovlivňujících pozitivně profil absolventa školy. Patří ale zároveň i k nejatraktivnějším součástem výuky. Ještě po letech žáci vzpomínají, co vše zde prožili a přežili. Přestože škola není velická, neboť v každém ročníku má pouze tři až čtyři třídy (z toho jednu třídu lycea), má čtyři chemické laboratoře, které jsou během roku plně využity jak v dopoledních hodinách, tak i odpoledne. O to, aby dobře fungovaly, se starají tři asistenti. Jejich práce je ne-

docenitelná, protože při ohromném množství laboratorních cvičení by nebylo v silách učitelů připravovat vzorky, doplňovat sklo, likvidovat odpady atd.

Už v přízemí budovy školy narazíte na první z nich, označenou L1, která slouží cvičením z chemické techniky. Sem přicházejí studenti 3. a 4. ročníků. Je zařízena v hnědobílém tónu, desky stolů z bílých dlaždic, na zemi také dlažba, na každém stole dostupná elektřina, plyn, voda, i teplá. V zadní části místek pro obsluhu vyšších aparatur. Odparka, kulový mlýn, síťová analýza, absorpce, sedimentace, to všechno musí každý chemický začátečník dokonale zvládnout. Neubráním se vzpomínce na hnědé odřené stoly s černými lakovanými deskami, s neustále kapajícími výlevkami, takže každá musela být jižštěna ještě umyvadlem z umělé hmoty a stejně se na stropě v nižších patrech objevovaly skvrny různé velikosti, a trochu našim dnešním žákům závidím. Laboratoř prošla nedávno rozsáhlou rekonstrukcí (podobně jako další dvě), jejímž výsledkem bylo nejenom vylepšení vzhledu, ale hlavně funkčnosti všech inženýrských sítí. I digestoře pro nebezpečnější nebo kouřící reakce, které se nás v minulosti něco natrápily, plní skvěle svůj úkol.

Vystoupíte-li do 1. poschodí, dostanete se do laboratoře pro analytickou chemii L2. Myšlenka střídání barev interiéru je zde stejná, jen bílou kombinuje modrá. Vybavení obdobné, ale analytická chemie, to je přesná práce a hlavně přesné vážení. Proto je součástí laboratoře také oddělená místnost, zvaná váhová. Na ocelových konstrukcích zde trůní desatery různé váhy, od starších poloautomatických až po nejmodernější digitální. Žáci pracují na všech typech přístrojů, aby nemohli být později v praxi zaskočení. Klasickou kvalitativní a kvantitativní analýzu zvládnou celkem bez nehod, nepočítáme-li řadu nedostatečných, které si vyslouží, protože zkrátka špatně určí, co v tom kterém konkrétním složeném vzorku vlastně bylo. Kromě 2. a 3. ročníků zde své první zkušenosti získávají i studenti z ročníku prvního. Na počátku školního roku je nejpobulárnější práce se sklem, ohýbání trubiček, vyfukování baniček a další radosti. Některé „výrobky“ vzešlé z jejich rukou jsou tak roztodivné, že umělecký dojem daleko převáží nad účelností.

A už jsme ve 2. poschodí – laboratoř L3, zelenobílá kombinace. Tady si žáci oúkávají další pracovní postupy – titraci, chemické rozbory, ale hlavně absolvují cvičení z organické chemie, takzvané vaření. Učí se sestavovat zábrusové destilační aparatury, zjistí, co je alonž, frakční baňka, Soxhletův extraktor apod. Preparace v organické chemii jsou časově velmi náročné. Na přípravu ortho- a para-nitrofenolu a s tím spojenou destilaci vodní parou se nezapomíná. Ještě deset let po maturitě se mě absolventi ptají: „A nitraci ještě děláte? Tu nesmíte zrušit, to byla nejkrásnější úloha.“

V mezipatře nad šatnou míváte poslední laboratoř pro fyzikální chemii.

Tady už žáci „nevaří“, ale měří fyzikální konstanty – hustotu, viskozitu, seznámí se s polarografií, plynovou chromatografií. Součástí je i malá laboratoř pro emisní spektrální analýzu.

Ve dnech otevřených dveří přicházejí bývalí studenti a vzpomínají: tady jsem stál, tady jsem vylil kyselinu sírovou, tady mně to nějak nevyšlo, ale všichni shodně kon-

statují, že na vysoké škole měli ohromnou výhodu, protože laboratorní zručnost se jim za ty čtyři roky v Křemencárně už pořádně zadřela pod kůži.

Technické lyceum

Nejde bezprostředně o obor s chemickou orientací, ale o technicky zaměřené studium určené k přípravě žáků pro studium na vysokých školách technického směru. Je jistě touto obdobou dřívějšího reálného gymnázia. Dává dobrý základ pro fakulty stavební, elektrotechnické, strojní, chemické i potravinářské. Ale ani univerzitní obory nejsou studentům lycea uzavřeny. Někteří odcházejí na pedagogické fakulty, mohou studovat jadernou fyziku, farmacii nebo medicínu. Obsahem výuky jsou všeobecně vzdělávací předměty v rozsahu obdobném jako na gymnáziu, např. technické kreslení, průmyslové výtvarnictví, technická měření apod.

Výrazně je v učebním plánu zastoupena výpočetní technika. Rovněž se v třídách technického lycea vyučují dva jazyky, z nichž první navazuje na výuku ze základní školy a druhý si studenti volí od 3. ročníku.

A to je velmi zhruba to hlavní

Někomu se může jevit, že se učíme málo, někomu jinému, že naopak mnoho. Mně samotné se zdá, že – řečeno s Janem Werichem – „přiměřeně“. Naším studentům se snažíme poskytnout maximum, ale pouze výsledky mohou mluvit za nás. Kolik našich absolventů nedokončí vysokou školu, kolik se jich neuplatní v oboru nebo i v životě, kolik je jich mezi nezaměstnanými?

Pokud jsou mé informace správné, mluví tato čísla v náš prospěch, a to je dobře. Věřme, že tomu tak bude i nadále.

Ing. Dagmar Kuklíková

Učební plán
studijního oboru
28-44-M Aplikovaná chemie
konkretizovaný pro MSSCH Praha
Denní studium absolventů základní školy

Upraveno podle UP vydaného Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy České republiky dne 31. října 1997, čj. 33 319/97-71, s platností od 1. září 1997 počínaje 1. ročníkem

Zaměření: 28-44-M/002 (28-37-6/01) analytická chemie

Třída: A

názvy vyučovacích předmětů	zkratka	počet týdenních hodin				celkem
		1.	2.	3.	4.	
Český jazyk a literatura	CJL	3	2	2	3	10
Cizí jazyk	CIJ	3	3	3	3	12
Občanská nauka	OBN	-	1	1	1	3
Dějepis	DEJ	2	2	-	-	4
Matematika	MAT	4(1)	3	3	2	12(1)
Fyzika ¹⁾	FYZ	3(1)	4(1)	-	-	7(2)
Tělesná výchova	TEV	2	2	2	2	8
Chemie	CHE	5(1)	5(1)	5	3	18(2)
Chemická laboratorní cvičení	CLC	4(4)	2(2)	-	-	6(6)
Chemické výpočty	CVY	-	1(1)	-	-	1(1)
Analytická chemie	ANC	-	3(2)	3	3	9(2)
Analytická laboratorní cvičení	ANL	-	-	4(4)	4(4)	8(8)
Chemická technologie	TCH	-	-	3(1)	3(1)	6(2)
Chemická technika	CET	-	-	3(2)	3(2)	6(4)
Biologie	BIO	2	-	-	-	2
Výpočetní technika	VYT	2(2)	2(2)	-	-	4(4)
Strojnictví ²⁾	STR	3(1)	1	-	-	4(1)
Elektrotechnika ³⁾	ELE	-	2(1)	-	-	2(1)
Ekonomika	EKO	-	-	2	2	4
Základy ekologie	ZEK	-	-	-	1	1
Volitelný předmět		-	-	2	2	4
Celkem hodin v zaměření		33(10)	33(10)	33(7)	32(7)	131(34)

Zaměření: 28-44-M/003 (28-37-6/02) chemická technologie

Třída: T

názvy vyučovacích předmětů	zkratka	počet týdenních hodin				celkem
		1.	2.	3.	4.	
Český jazyk a literatura	CJL	3	2	2	3	10
Cizí jazyk	CIJ	3	3	3	3	12

Občanská nauka	OBN	-	1	1	1	3
Dějepis	DEJ	2	2	-	-	4
Matematika	MAT	4(1)	3	3	2	12(1)
Fyzika ¹⁾	FYZ	3(1)	4(1)	-	-	7(2)
Tělesná výchova	TEV	2	2	2	2	8
Chemie	CHE	5(1)	5(1)	5	1	16(2)
Chemická laboratorní cvičení	CLC	4(4)	2(2)	-	2(2)	8(8)
Analytická chemie	ANC	-	3(2)	4(2)	4(2)	11(6)
Chemická technologie	TCH	-	3	3	5(1)	11(1)
Chemická technika	CET	-	-	4(3)	5(3)	9(6)
Biologie	BIO	2	-	-	-	2
Výpočetní technika	VYT	2(2)	2(2)	-	-	4(4)
Strojnictví ²⁾	STR	3(1)	1	-	-	4(1)
Elektrotechnika ³⁾	ELE	-	-	2(1)	-	2(1)
Ekonomika	EKO	-	-	2	2	4
Základy ekologie	ZEK	-	-	-	1	1
Volitelný předmět:		-	-	2	2	4
Celkem hodin		33(10)	33(8)	33(6)	33(8)	132(32)

Zaměření: 28-44-M/004 (28-37-6/03) farmaceutické substance**Třída: F**

názvy vyučovacích předmětů	zkratka	počet týdenních hodin				celkem
		1.	2.	3.	4.	
Český jazyk a literatura	CJL	3	2	2	3	10
Cizí jazyk	CIJ	3	3	3	3	12
Občanská nauka	OBN	-	1	1	1	3
Dějepis	DEJ	2	2	-	-	4
Matematika	MAT	4(1)	3	3	2	12(1)
Fyzika ¹⁾	FYZ	3(1)	4(1)	-	-	7(2)
Tělesná výchova	TEV	2	2	2	2	8
Chemie	CHE	5(1)	5(1)	5	2	17(2)
Chemická laboratorní cvičení	CLC	4(4)	2(2)	-	-	6(6)
Analytická chemie	ANC	-	3(2)	3	3	9(2)
Analytická laboratorní cvičení	ANL	-	-	4(4)	4(4)	8(8)
Chemická technologie	TCH	-	-	3(1)	3(1)	6(2)
Chemická technika	CET	-	-	3(2)	3(2)	6(4)
Chemie léčiv	CHL	-	-	-	2	2
Biologie	BIO	2	2	-	-	4
Výpočetní technika	VYT	2(2)	2(2)	-	-	4(4)
Strojnictví ²⁾	STR	3(1)	-	-	-	3(1)
Elektrotechnika ³⁾	ELE	-	2(1)	-	-	2(1)
Ekonomika	EKO	-	-	2	2	4
Základy ekologie	ZEK	-	-	-	1	1
Volitelný předmět		-	-	2	2	4
Celkem hodin		33(10)	33(9)	33(7)	33(7)	132(33)

Zaměření: 28-44-M/005 (28-37-6/04) ochrana životního prostředí**Třída: Z**

názvy vyučovacích předmětů	zkratka	počet týdenních hodin				celkem
		1.	2.	3.	4.	
Český jazyk a literatura	CJL	3	2	2	3	10
Cizí jazyk	CIJ	3	3	3	3	12
Občanská nauka	OBN	-	1	1	1	3
Dějepis	DEJ	2	2	-	-	4
Matematika	MAT	4(1)	3	3	2	12(1)
Fyzika ¹⁾	FYZ	3(1)	4(1)	-	-	7(2)
Tělesná výchova	TEV	2	2	2	2	8
Chemie	CHE	5(1)	5(1)	4	4	18(2)
Chemická laboratorní cvičení	CLC	4(4)	2(2)	-	2(2)	8(8)
Analytická chemie	ANC	-	3(2)	4(2)	4(2)	11(6)
Chemická technologie	TCH	-	-	3(1)	3(1)	6(2)

Chemická technika	CET	-	-	3(2)	3(2)	6(4)
Člověk a prostředí	CAP	-	-	2	-	2
Monitorování prostředí	MOP	-	-	-	2	2
Zpracování odpadů	ZPO	-	-	2	-	2
Biologie	BIO	2	2	-	-	4
Výpočetní technika	VYT	2(2)	2(2)	-	-	4(4)
Strojnictví ²⁾	STR	3(1)	-	-	-	3(1)
Elektrotechnika ³⁾	ELE	-	2(1)	-	-	2(1)
Ekonomika	EKO	-	-	2	2	4
Volitelný předmět:		-	-	2	2	4
Celkem hodin		33(10)	33(9)	33(5)	33(7)	132(31)

Poznámky:¹⁾ zahrnuje částečně i učivo elektrotechniky²⁾ zahrnuje i učivo technického kreslení³⁾ zahrnuje i výběr učiva z automatizace**Volitelné předměty**

názvy vyučovacích předmětů	zkratka	počet týdenních hodin				celkem
		1.	2.	3.	4.	
Volitelný předmět:		-	-	2	2	4
Zeměpis	ZEM	-	-	2	-	2
Toxikologie	TOX	-	-	2(2)	-	2(2)
Fyzikální seminář	FYS	-	-	-	2	2
Chemický seminář	CHS	-	-	-	2	2
Chemické rozbory	CHR	-	-	-	2(2)	2(2)
Spektrální analýza	SPA	-	-	-	2(2)	2(2)

Nepovinné předměty

názvy vyučovacích předmětů	zkratka	počet týdenních hodin				celkem
		1.	2.	3.	4.	
Anglická konverzace	ANK	-	2	2	2	6
Německá konverzace	NEK	-	2	2	2	6
Anglický jazyk	ANN	-	2	2	2	6
Německý jazyk	NEN	-	2	2	2	6
Cvičení z matematiky	CVM	-	2	2	-	4
Matematický seminář	MAS	-	-	2	2	4
Sportovní hry	SPH	2	2	2	2	8

Učební plán

studijního oboru

78-42-M/001 Technické lyceum

Denní studium absolventů základní školy

Upraveno podle UP vydaného Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy České republiky dne 7. 7. 1999, čj. 24 959/99-23, s platností od 1. září 1999

názvy vyučovacích předmětů	zkratka	počet týdenních hodin				celkem
		1.	2.	3.	4.	
Český jazyk a literatura	CJL	3(1)	3	3	3(1)	12(2)
Anglický jazyk	ANJ	3(3)	3(3)	3(3)	3(3)	12(12)
Německý jazyk	NEJ	3(3)	3(3)	3(3)	3(3)	12(12)
Dějepis	DEJ	2	2	-	-	4
Zeměpis	ZEM	3	-	-	-	3
Občanská nauka	OBN	-	2	-	2	4
Ekonomika	EKO	-	-	2	2	4
Matematika	MAT	4(1)	4(1)	4	4	16(2)
Fyzika	FYZ	3(1)	3(1)	3(1)	2	11(3)
Chemie	CHE	3(1)	3(1)	3(1)	-	9(3)
Biologie	BIO	2	2	-	-	4

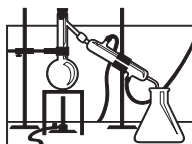
Tělesná výchova	TEV	2	2	2	2	8
Technické kreslení	TEK	3(2)	-	-	-	3(2)
Průmyslové výtvarnictví	PRV	-	2(2)	-	-	2(2)
Deskriptivní geometrie	DEG	-	3(1)	2(1)	-	5(2)
Výpočetní technika	VYT	3(2)	2(2)	2(2)	2(2)	9(8)
CAD systémy	CAD	-	-	2(2)	2(2)	4(4)
Ekologie	EKL	-	-	-	2	2
Druhý cizí jazyk	DJA	-	-	3(3)	3(3)	6(6)
Volitelný předmět				2	4	6
Celkem hodin		31(11)	31(11)	31(13)	31(11)	124(46)

Volitelné předměty

názvy vyučovacích předmětů	zkratka	počet týdenních hodin				celkem
		1.	2.	3.	4.	
Technická měření	TEM	-	-	-	2(2)	2(2)
Technická mechanika	MEC	-	-	2	2	4
Elektrotechnika	ELE	-	-	2(1)	2(1)	4(2)
Chemický seminář	CHS	-	-	-	2	2
Dějiny techniky	DET	-	-	-	2	2

Nepovinné předměty

názvy vyučovacích předmětů	zkratka	počet týdenních hodin				celkem
		1.	2.	3.	4.	
Anglická konverzace	ANK	-	2	2	2	6
Německá konverzace	NEK	-	2	2	2	6
Latinský jazyk	LAN	-	-	2	-	2
Sportovní hry	SPH	2	2	2	2	8

Čeho jsme dosáhli aneb Úspěchy v odborné studentské činnosti

Profesor Běhounek při chemické olympiádě

Vedle systematické péče o zajištění výuky patří k tradici Masarykovy střední školy chemické v Praze i péče o rozvoj odborné studentské činnosti. Řada vyspělých studentů v uplynulých desetiletích prokazovala své znalosti a schopnosti v oboru chemie v různých soutěžích, oblastních, celostátních a v posledních letech i mezinárodních. Především to byla Chemická olympiáda (CHO), která se koná pravidelně od školního roku 1964/65, Středoškolská odborná činnost (SOČ) a evropská soutěž CEFIC (Evropské rady pro chemický průmysl).

Ve všech soutěžích dosahovali naši studenti významných úspěchů, které dokumentovaly nejen jejich vlastní odborné kvality, ale i úroveň školy. Propagace, nábor soutěžících, jejich příprava a organizační zajištění soutěží – to vše bylo a je záležitostí pedagogů, kteří jsou ochotni se svým studentům po této stránce věnovat. Bohužel podklady pro vypracování komplexního přehledu soutěžících studentů nejsou úplné, především v oblasti SOČ, proto v našem přehledu nejsou uvedeni všichni soutěžící, kteří odborné činnosti nad rámec výuky věnovali nemálo času a úsilí. Zkušenosti a znalosti v soutěžích získané se jim však určitě neztratily. V 90. letech minulého století procházela celá společnost mnoha změnami, v případě školství ne vždy dobrými. Zvyšování počtu středních škol, ničím neregulované zakládání víceletých gymnázií a úbytek žáků na ZŠ – to vše se neblaze promítlo do výběru uchazečů o studium na odborných školách. Když k tomu ještě připočteme šíření chemofobie ve společnosti, nelze se divit, že se ke studiu na naší škole hlásilo méně uchazečů. Přesto se nám stále dařilo a daří podchytit talenty a chemické nadšence, kteří rozvíjejí své schopnosti v nadstandardní odborné činnosti. K pozitivním změnám patří skutečnost, že se otevřelo více možností účastnit se i mezinárodních klání.

Chemická olympiáda

Chemická olympiáda je předmětová soutěž, která je vyhlašována ministerstvem školství ve spolupráci s Českou společností chemickou. Soutěž organizuje a řídí Ústřední komise CHO. V této soutěži musí student prokázat hluboké teoretické znalosti, které rozhodně přesahují

školní osnovy, musí být schopen samostatného tvořivého myšlení a v neposlední řadě musí v praktické části prokázat i manuální zručnost a schopnost aplikace teoretických poznatků při řešení konkrétního úkolu v laboratoři.

Celostátní kolo probíhá každý rok na jiné střední škole v různých místech republiky. Naše škola organizovala tuto soutěž v letech 1971 a 1990. Pro středoškolské studenty soutěž probíhá v kategoriích A, B, C, E a F. Kategorie B je určena studentům 2. ročníků, kategorie C studentům 1. ročníků všech středních škol. V těchto kategoriích se celostátní kola nekonají. Kategorie A je určena pro studenty 3. a 4. ročníků gymnázií, kategorie E a F pro studenty 3. a 4. ročníků škol s chemickým zaměřením.

Umístění v celostátním kole kategorie E

(do roku 1980 označována jako kategorie II)

Školní rok	Jméno	Umístění
1967/68	Jiří Švejda	5.–6. místo
1971/72	Ladislav Zubček	1. místo
1972/73	Albert Němec	9. místo
1973/74	Vladimír Křen Zdeněk Wagner	2. místo 7. místo
1974/75	Josef Ambrož	7. místo
1975/76	Oto Mestek	5. místo
1977/78	Martin Smrčina Pavel Majer	2. místo 4. místo
1978/79	Jiří Brynda Dalibor Štys	4. místo 8. místo
1979/80	M. Krečmerová	1. místo
1980/81	Jan Budka	5. místo
1986/87	Jana Marešová	5. místo
1988/89	Pavel Pihera	9. místo
1989/90	Aleš Vojnar Martin Pumera	8. místo 10. místo
1990/91	Aleš Vojnar Martin Pumera	2. místo 8. místo
1991/92	Karel Jenček	5. místo
1992/93	Karel Jenček	8. místo
1993/94	Karel Jenček M. Studenovský	2. místo 9. místo

<i>Školní rok</i>	<i>Jméno</i>	<i>Umístění</i>
1994/95	Vojtěch Spiwok Filip Majer Lukáš Fiker	1. místo 2. místo 8. místo
1995/96	Filip Majer Adam Majer Vojtěch Spiwok	1. místo 2. místo 3. místo
1996/97	Martin Káš Jiří Vlach Lukáš Sýkora	1. místo 2. místo 10. místo
1997/98	Lukáš Sýkora	2. místo
1998/99	Martin Havlík Frant. Laštovička	3. místo 5. místo
2001/02	Jakub Višňák Petr Polášek	4. místo 8. místo

Umístění v celostátním kole kategorie A

1990/91	Martin Pumera Karel Jenček (student 1. ročníku)	1.–2. místo 7. místo
---------	--	-------------------------

Umístění v celostátním kole kategorie F (do roku 1980 označována jako kategorie I)

1972/73	Ladislav Zubček	6. místo
1973/74	Jiří Horský	6. místo
1975/76	Zdeněk Wagner Josef Ambrož	6. místo 7. místo
1976/77	Oldřich Malíček Josef Ambrož Michal Provazník	3. místo 7. místo 9. místo
1977/78	Miloš Suchopárek	3. místo
1978/79	Martin Smrčina	4. místo
1979/80	Pavel Majer	7. místo
1980/81	M. Krečmerová Jiří Brynda	1.–2. místo 9. místo
1981/82	M. Krečmerová	1. místo
1987/88	Tomáš Vlček	8. místo
1988/89	Tereza Vrbová	9. místo
1992/93	Tomáš Ludvíček Dušan Bolek	1. místo 4. místo

Na základě výsledků v chemické olympiádě v roce 1995 byli naši studenti Filip Majer a Vojtěch Spiwok nominováni do evropské soutěže Grand Prix Chemie, která

se konala v Dánsku. Mezi 24 účastníky se Vojtěch Spiwok (dnes již student doktorandského studia biochemie na Vysoké škole chemicko-technologické) umístil jako třetí. V roce 1996 byla udělena cena Nadace Jaroslava Heyrovského za vynikající výsledky v chemické olympiádě Filipu Majerovi.

Absolutní prvenství v historii CHO mezi studenty SPŠCH však patří Marcelce Krečmerové, která po tři roky za sebou (v letech 1979/80 až 1981/82) obsadila první místo v celostátním kole.

Marcela Krečmerová

Fyzikální olympiáda

Vzhledem k osnovám výuky na naší škole, v nichž je fyzika spíše jen okrajovým předmětem, mohou naši studenti jen obtížně konkurovat studentům gymnázií. Proto byla výjimečnou událostí účast našeho studenta 1. ročníku oboru Aplikovaná chemie v regionálním kole fyzikální olympiády pro všechny střední školy v Praze ve školním roce 1999/2000. Cenné 5.–9. místo (nejlepší umístění mezi studenty odborných škol) v tvrdé konkurenci získal Jan Dubec.

Středoškolská odborná činnost – SOČ

Vedle chemických olympiád mohli studenti rozvíjet své schopnosti a uplatňovat své dovednosti i v rámci studentské odborné činnosti. Největšího rozkvětu dosáhla účast studentů naší školy v SOČ (v oboru 03 – chemie) v 80. letech minulého století, kdy se jí každoročně zúčastňovalo šest až deset našich studentů a kdy naše škola byla garantem městské přehlídky středoškolské odborné činnosti v oboru chemie.

Studenti buď jednotlivě, nebo častěji ve dvojici pracovali na určitém odborném úkolu na pracovištích různých výzkumných ústavů nebo vysokých škol. Museli se pochopitelně seznámit i s potřebnou teorií a nakonec vše sepsat formou jakési malé diplomové práce. Pro odbornou porotu složenou z vysokoškolských pedagogů a pracovníků výzkumných ústavů nebývalo lehké určit pořadí nejlepších, neboť se shromáždilo obvykle 20 až 25 prací studentů ze všech pražských středních škol.

Do celostátní přehlídky pak mohly postoupit pouze dvě práce. V celostátní přehlídce byla konkurence značná, neboť tam postupovalo 24 prací z celé republiky (se Slovenskem 10 krajů plus Praha a Bratislava).

Zájem o tuto činnost v devadesátých letech značně poklesl, což bylo zřejmě dáno tím, že v minulém režimu byla středoškolská odborná činnost organizována mládežnickou organizací – Socialistickým svazem mládeže, který na počátku 90. let zanikl. Nyní se koná pod patronací ministerstva školství a organizuje ji Institut dětí a mládeže MŠMT.

Umístění v celostátní přehlídce SOČ

Školní rok	Jména	Umístění
1978/79	Pavel Majer Martin Smrčina	2. místo
1985/86	Martin Bukhard Petr Kučera	3. místo
1991/92	Marek Glaser	3. místo
1994/95	Petr Vacík Ivana Špirochová	1. místo
2000/2001	Petr Roďan Radek Petráš	1. místo 2. místo

Vítězná práce z roku 1995, jejíž školitelkou byla absolventka naší školy Ing. Jaroslava Žemličková, se týkala problematiky stanovení polychlorovaných bifenyly v rybách. Vzhledem k tomuto zaměření práce byli studenti Petr Vacík a Ivana Špirochová pověřeni reprezentací ČR v mezinárodní soutěži „Europas Jugend forscht für Umwelt“ v Mnichově.

V posledních letech se opět daří probouzet zájem o odbornou činnost. Ročníkové práce studentů třetích ročníků se staly základem pro organizování studentských odborných konferencí – SOK.

První SOK se konala 22. 10. 1998 ve škole v posluchárně fyziky. Do školní učebny se však mnoho posluchačů nevejde, a proto byla hledána možnost konání SOK mimo školu. Krásný přednáškový sál s veškerou audiovizuální technikou poskytl škole Ústav makromolekulární chemie AV ČR v Praze 6 Na Petřinách. Dne 22. listopadu 2000 se v něm konala SOK za účasti studentů 3. a 4. ročníků, pedagogů chemiků a pozvaných hostů. Konference již byla pojata jako školní kolo SOČ. Soutěžní práce hodnotila odborná porota, jejímž předsedou byl prof. Ing. František Liška z Ústavu organické chemie VŠCHT. Vynikající úvodní přednášku „Kam kráčí současná chemie“ přednesl prof. Ing. Rudolf Zahradník, tehdejší předseda AV ČR – mimořádně také absolvent naší školy z roku 1948. Na konferenci bylo předneseno pět soutěžních referátů s tematikou organické a fyzikální chemie a jeden referát mimo soutěž s ekologickou studií CHKO Šumava. Kromě toho se konala ještě posterová sekce z prací tematicky zaměřených na ochranu a monitorování životního prostředí.

Porota ohodnotila jednotlivé práce takto:

1. místo: Petr Roďan

Vliv substituentů na nestandardní průběh nukleofilních reakcí benzylových derivátů

2. místo: Radek Petráš

Studium regioselektivní přípravy formylovaného calix[4]arenu

3. místo: Jan Scharff

Alkylace nukleových bází

Do regionálního kola SOČ postoupili první dva studenti (více se jednotlivým školám nepovoluje) a v pražském klání konaném 4. 5. 2001 obsadili opět první dvě místa a po-

stoupili tak do celostátního kola, které se konalo 8. 6. 2001 v Brně. Výsledková listina celostátního kola SOČ oboru chemie se nelišila od školního ani regionálního kola:

Petr Roďan, 1. místo; Radek Petráš, 2. místo.

Petr Roďan u maturitní zkoušky

V roce 2000 byla zřejmě založena nová tradice konání SOK ve spolupráci s Ústavem makromolekulární chemie. Druhý ročník se konal dne 14. listopadu 2001 opět s vynikající úrovní. Pořadí prací:

1. místo: Miroslava Netíková

Produkty hoření plastů

2. místo: Miroslava Šišková

Stanovení vybraných antibiotik

3. místo: Jaroslav Fojt

Elektronová spektroskopie povrchů pevných látek

Michal Čermák – Ondřej Vopička

Kinetika reakcí 1. řádu

První dvě soutěžící postupují do regionálního kola SOČ pro rok 2002. Lze jim jen popřát mnoho úspěchů a získání dalších vavřínů pro školu.

Evropská soutěž CEFIC

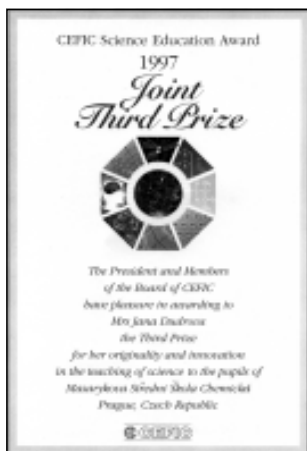
CEFIC je zkratka pro Evropskou radu pro chemický průmysl. Tato instituce má sídlo v Bruselu a sdružuje národní instituce pro chemický průmysl zemí Evropské unie. Náš Svaz chemického průmyslu (SCHP) je přidruženým členem. SCHP vyzval poprvé v roce 1996 školy v ČR k účasti v soutěži pořádané CEFIC pro všechny školy v Evropě.

Smyslem soutěže je podchytit zájem žáků o studium chemie. Kolektiv žáků (skupina nebo celá třída) má za úkol pod vedením svého učitele vytvořit projekt zpracovávající libovolné téma týkající se chemie, chemického průmyslu a souvisejících oborů. Projekty se odevzdávají v jazyce českém a anglickém SCHP a ten je po posouzení posílá do Bruselu. CEFIC uděluje tři první místa a čtyři čestná uznání a zve vedoucí těchto sedmi projektů na své slavnostní výroční zasedání, které se koná v různých zemích EU.

V roce 1996 se poprvé zúčastnila třída M1. pod vedením prof. Blanky Jelínkové s projektem Vltava – řeka v našem hlavním městě (Vltava – the River in Our Capital Town).

V projektu se promítala mj. spolupráce s podniky: Povodí Vltavy, a. s., Vodárna Podolí, Ústřední čistírna odpadních vod v Troji, Merck ČR (mobilní analytika). Projekt se dostal do skupiny 35 finalistů vybraných ze dvou stovek přihlášených. Pěkný výkon na první ročník!

V roce 1997 se soutěže zúčastnila skupina studentů 3. ročníku třídy P3, pod vedením prof. Jany Dudrové s projektem Pneumatiky (Tyres) a získala třetí místo v Evropě z 41 finalistů. Projekt vznikl ve spolupráci s podniky: Mitas, a. s., Kaučuk Kralupy, a. s., KAC Uherský Brod – recyklace starých pneumatik a Český ekologický ústav (ČEÚ). Slavnostního zasedání CEFIC a předání diplomu v Ženevě se spolu s vedoucí projektu zúčastnil student Jaroslav Bauer.

Povzbuzení tímto nemalým úspěchem se sami studenti rozhodli pustit se do nového soutěžního projektu v následujícím roce i přesto, že je čekala maturita. Vytvořili v návaznosti na předchozí tematiku obsáhlý projekt, jehož součástí byl i videoprogram s názvem Automobil očima chemika (Chemist's View of the Automobil). Probíhal ve spolupráci s následujícími podniky a institucemi: VŠCHT – Ústav ropy a petrochemie, Česká rafinérská, a. s., Škoda auto, a. s., Ústav paliv a maziv v Praze 10, ČEÚ při MŽP

ČR, Ústav pro výzkum motorových vozidel v Praze 9. Šlo o nesmírně pracný a obsáhlý projekt, mnohem kvalitnější než předchozí, získal však „jen“ čestné uznání, které pře-

vzali v Berlíně vedoucí projektu Mgr. Jana Dudrová a ředitel školy Mgr. Michal Běhounek.

Na projektu se podíleli studenti 4. ročníku Jaroslav Bauer, Jakub Pilař, Radek Pernica, Tomáš Svoboda, Pavel Tužina, Tomáš Kočí, Tomáš Minařík, Vojtěch Vojík, v roce 1998 se přidaly dvě dívky, Soňa Pudilová a Daniela Maláčová.

Při práci na projektech – při exkurzích, laboratorních měřeních či sbírání informací se skupina mnohde setkávala s absolventy školy, kteří se velmi ochotně věnovali svým mladším kolegům. Byli to: Ing. Jiří Chyba – Kaučuk Kralupy, Ing. Kamil Sosna, Pavel Kroupa – Mitas, Ing. Daniel Maxa – VŠCHT, Ing. Tomáš Procházka – Ústav paliv a maziv, Ing. Milan Solar – Česká rafinérská.

V souvislosti s rekapitulací studentské odborné činnosti je vhodné alespoň se zmínit o výrazných úspěších našich absolventů (pokud o nich máme zprávy). Ti, o nichž se nezmiňujeme, ať prominou.

Prestižní cenu České chemické společnosti pro mladé chemiky do 35 let za tvůrčí přínos v organické a bioorganické chemii (cena, která obnáší 100 000 Kč, byla založena americkým chemikem a podnikatelem českého původu Alfredem Baderem) získali:

v roce 1995 RNDr. Martin Smrčina, CSc.

(absolvent školy z roku 1980),

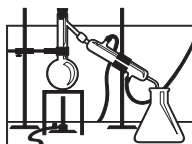
v roce 1998 Ing. Michal Hoskovec, CSc.

(absolvent školy z roku 1982).

V roce 1998 francouzský velvyslanec v ČR, místopředsedkyně AV ČR Helena Illnerová a francouzský vědec Jean-Marie Lehne udělili třem mladým českým vědcům cenu za chemii spojenou s dvouměsíčním stipendijním pobytem ve výzkumné laboratoři ve Francii a s odměnou 50 000 Kč. Byl mezi nimi Ing. Pavel Pihera, absolvent z roku 1990.

Mnozí absolventi naší školy si vedou skvěle nejen v soutěžích. Jsou z nich úspěšní ředitelé chemických podniků a firem, manažeři, technologové, vedoucí laboratoří, vědeckí pracovníci ve výzkumu doma i v zahraničí. Jsme hrdi na to, že základy jejich úspěšného uplatnění v životě byly položeny právě v naší milé a pro nás jedinečné Křemencárně.

Mgr. Jana Dudrová

Ze života školy aneb O jiných aktivitách studentů a učitelů

Kulturní život a zábava

Škola není jen výuka, prosazování kázně, zkoušení, maturity, povinné praxe a další stránky vzdělávacího procesu. Plnokrevná škola žije také zpravidla mimo učitelství katedry a škamny. Součástí jejího života je i kultura a zábava. Škola je ovšem současně i institucí mimořádně citlivou na podmínky, v nichž existuje. Reaguje, ať z vlastní vůle nebo z donucení, na společenskou a ještě více na politickou atmosféru, která ovládá celou společnost.

Kronika I

Půlstoleté výročí, které si právě připomínáme, se klene nejméně přes dvě historické epochy a v jejich rámci společnost prošla ještě několika vlnami politických proměn, které se vždy jistým způsobem odrazilily v životě naší školy.

Co všechno lze připomenout z oblasti kultury a zábavy ve škole? Je překvapivé, jak pestrá může být i při vši reglementaci tato paleta ve zdánlivě šedivém rámci již zmíněného každodenního vyučování, zkoušení a plnění jiných povinností spjatých s návštěvou školy. Stačí jen jmenovat: společné návštěvy filmových a divadelních představení, besedy s různými osobnostmi, soutěže, společenský ples, poznávání jiných prostředí v rámci exkurzí a výměnných zahraničních zájezdů, sportovní akce a snad ještě další formy činnosti.

Abychom si přiblížili dnešní situaci, ponoříme se trochu do minulosti. Protože paměť tak proměnlivého organismu, jakým je škola, je téměř mizivá, opřeme se v následující rekapitulaci o jeden z nejspolehlivějších pramenů, o kroniku školy. Ta ovšem kromě suchého výčtu událostí zdaleka nevystihuje barvitost a intenzitu zážitků, jež účastníci jednotlivých událostí jistě prožívali. Jen částečně mohou tento nedostatek napravit spíše ojedinělé foto-

grafie, které se nám podařilo získat, nebo útržky ze vzpomínek pamětníků. Nicméně pokusme se i přes tyto obtíže o určitou sondu do minulosti „školní zábavy“.

Vracíme se o padesát let zpět a vypadá to, jako bychom otvírali dveře tajemných komnat. V té nejbližší a nejtěmnější jsou ukryty roky 1952 až 1960. O tom, jak se tehdy studenti a jejich učitelé bavili, se můžeme jen dohadovat, protože kronika začíná právě rokem 1960.

Léta padesátá byla i v oblasti zábavy poněkud utlučená. Školní atmosféra byla poznamenána silně dobovým společenským a politickým ovzduším. Podle vzpomínek některých absolventů víme, že jim ze studentského života mimo školní vyučování utkvěly především zážitky z brigád, případně i z povinných praxí v nejrůznějších chemických provozech.

Ačkoli jednoznačně nejde o součást kulturního života, nepochybně, že živel studentský je natolik vnitřně svobodný a nezávislý, že si pobavení najde snad v každé situaci a že se při těchto příležitostech studenti dokázali bavit, navazovali mezi sebou užší kontakty, sblížili se i s některými učiteli a jistě bychom našli i další stránky, které pomáhaly vytvářet atmosféru školy a podmínky i pro její kulturní život. Nelze pominout, že ve styku s praktickým životem měli možnost alespoň z části poznávat jiný způsob života.

Kulturní podniky a akce ve škole mají minimálně dvojí charakter, mohou být organizované (shora) nebo spontánní, vycházející z potřeb a zájmů samotných studentů. V 60. letech, jak již uvádí kronika, narušovaly plynulý tok výuky vcelku pravidelné, přibližně jednou za měsíc uskutečňované návštěvy divadelních či filmových představení. Nabízené kusy byly sice patřičně ideologicky podbarvené, leč studenti to přežívali většinou bez újmy na duševním zdraví. Někdy však i při „pečlivém“ výběru ideově politicky správných děl se objevila představení, která přinášela umělecký zážitek.

Z 50. let přežívala „tradice“ povinné účasti na různých manifestacích a pořádání besed na angažovaná témata. Ani v tomto desetiletí nechyběla v celoročním programu účast na sezonních zemědělských pracích, zejména na řepných, chmelových a bramborových brigádách. Pravidelně v květnu vždy určitá část žáků navštěvovala v rámci odborných exkurzí továrny zaměřené na chemickou výrobu.

Téměř po celou dobu existence školy jako samostatné instituce byl a dodnes je součástí společenského života studentů i vyučujících tradiční maturitní ples. Po řadu let probíhal v reprezentativním prostředí pražské Lucerny, jen ojediněle se uskutečnil na jiném místě. Jak významná to byla událost, dokládá i to, že se tam rádi a v hojném počtu setkávali i mnozí již dávno „dospělí“ absolventi školy.

Záznamy z poloviny šedesátých let již hovoří o nové kvalitě společenského života školy. Objevují se zprávy o přímém vstupu našich chemiků do sféry čistého umění. Po řadu let se pořádaly Večery mladé poezie v klubu Olympie. Na jejich organizaci se pochopitelně podílela tehdejší organizace ČSM a přirozeně z řad pedagogů „češtinářů“. Byla prezentována nejen vlastní literární díla, ale zpravidla i výtvarné a fotografické práce studentů.

Ke stmelování kolektivu pracujících, jak se dobově nazýval proces vytváření dobré party z pedagogického sboru, sloužily nejen několikadenní zájezdy, o nichž bude zmínka na jiném místě, napomáhaly i návštěvy divadelních představení, ale i oslavy Dne učitelů nebo dnes tolik znevažovaný MDŽ. To vše patřilo asi tehdy k nejužitečnějších počinům závodní organizace ROH.

Ples v Lucerně

Závažným zlomem v životě školy, stejně jako v životě celé společnosti, bylo léto roku 1968. Někteří vyučující po zásahu vojsk Varšavského paktu opustili republiku, následovaly změny v učitelském sboru, ze zápisů v kronice je cítit formálnost, opatrnost, nejistota i obavy z budoucnosti. V první půli školního roku 1968/1969 se, alespoň podle kronikářových záznamů, nic nedělo, nebo se to alespoň tak mělo jevit. Nápadná změna je patrná od března 1969, kdy se nový kronikář omezil pouze na suchá data a údaje o výuce. Z odstupem času lze zobecnit: konec 60. a počátek 70. let byl znovu ve znamení systematického politického a ideologického tlaku. Všechny kulturní akce ve škole (divadelní i filmová představení, besedy, výstavy, výchovné koncerty ...) byly motivovány nejruznějšími politickými a ideologickými pohnutkami, samostatná kulturní činnost studentů zanikla nebo se ne-

Soutěž v ruském jazyce

projetovala ve škole. Jako nejdůležitější událost v životě školy mimo výuku je několik let za sebou uváděna pravidelná ideologická konference pořádaná vždy u příležitosti výročí VŘSR. Na některých akcích, třeba i na rekreačních zájezdech učitelů, se podílela i organizace SČSP (Svaz

československo-sovětského přátelství). Nad vším v pozadí bděla stranická organizace. Dnešní generace studentů si atmosféru té doby dovedou jen stěží představit.

Druhá polovina sedmdesátých let byla, řečeno slovy kronikáře, „bez zvláštních a nepředvídaných událostí a vše probíhalo podle plánu“. Může mít pravdu, šlo obecně o dobu značně umrtvenou. Kulturní i společenský život se podařilo vtěsnat do ideologických kolonek a šuplíků. Režim ani příliš, na rozdíl od 50. let, nevyžadoval halasné projevy nadšení, spokojil se s pasivním přijímáním „vedoucí úlohy komunistické strany“. Jak se to odrazilo v kulturním životě ve škole?

Umělecká činnost studentů byla prezentována převážně jen při akademiích a kulturních programech, pořádaných při příležitosti různých politických výročí. Studenti se pravidelně zúčastňovali literárních i politicky podbarvených soutěží, jako byl např. Pražský kalich, Puškinův památník, O zemi, kde zítra již znamená včera, Malá společenská maturita apod. Pokud příliš nepřemýšleli o politickém pozadí těchto akcí, mohli v nich někteří nadšenci nalézt i jistý zážitek v uměleckém přednesu, v publikování vlastní neangažované tvorby a možná i z jiných pohledů.

Malá společenská maturita

Kulturní sféry se částečně dotklo navázání družebních kontaktů s Ingenieurschule für Chemie z Berlína. Od roku 1972/73 se organizovaly pravidelné vzájemné návštěvy studentů i delegací učitelů naší školy a školy německé. Podařilo se také zajišťovat prázdninové výměnné pobyty žáků z obou škol.

Bylo tehdy osvěžující konfrontovat naši a jejich úroveň výuky, pro jazykově vyspělejší studenty mělo smysl v tehdejších omezených poměrech vyzkoušet si alespoň znalosti němčiny. Ke kulturním zážitkům určitě patřila exkurze po Berlíně a jeho okolí, jež byla součástí programu výměnných pobytů.

Kupodivu, nebo snad to bylo záměrné, jako by pozorností ideologické kontroly unikaly maturitní plesy. V sedmdesátých letech na nich vystupovaly hudební skupiny, nad nimiž oficiální kruhy příliš nejásaly, jako Big Beat of Matadors, Komety a M. Prokop, Markýz John, Abraxas – konečně pořádná zábava!

Na přelomu 70. a 80. let se celková politická atmosféra neměnila, přesto se objevují v životě školy první náznaky oživení. Svědčí o tom mimo jiné záznamy o návštěvě Miroslava Horníčka ve škole a jeho besedě se studenty (1979), obdobně jsme zaznamenali besedu s Jiřím Suchým (1981). Jinak žáci dále navštěvovali takzvané výchovné

Miroslav Horníček na SPŠCH
v roce 1979

koncerty a besedy s osvětovým zaměřením, ideologicky podbarvená filmová představení, účastnili se kulturně vzdělávacích pořadů v rámci akce Mládež a kultura, byli vysíláni do oficiálně organizovaných soutěží.

Od poloviny osmdesátých let je již určité uvolnění školního života patrnější. V roce 1988 besedovali studenti s básníkem Jiřím Žáčkem. Objevily se i některé nové, nebo lépe řečeno, staronové formy

kulturní činnosti. Patrně to souviselo nejen se změnou společenského klimatu, ale i s příchodem nových vyučujících.

Divadelní festival

Za zaznamenání stojí, že studující chemie zakládají ve škole dramatický kroužek: Za pomoci profesorů organizují dokonce dramatický festival a o rok později i hudební festival, kde prezentují výsledky vlastního uměleckého úsilí. V roce 1987 se členové dramatického kroužku podíleli na

Hudební festival

kulturním programu oslav 150. výročí založení pražského průmyslového školství. V téže době začal vycházet školní časopis Literární revue, v některých třídách vznikly i třídní

časopisy. Literární revue byla později nahrazena časopisem s názvem Open Hand, který s určitými přestávkami vycházel až do konce devadesátých let.

I nyní byl tradiční součástí společenského života maturitní ples, kde kromě jiných vystupovaly hudební skupiny Classic Rock'n Roll Band, Yetti, Karamel a další skupiny tohoto typu.

Konec let osmdesátých je ve znamení částečného uvolnění společenského života. S tím, jak se uvolňovaly ideologické mantinely, se pochopitelně daleko výrazněji prosazovaly radikální názory. I ve škole bylo patrné, že je jen otázkou času, kdy a jak dojde ke změně.

Počátkem devadesátých let uzavírá naše škola družbu s gymnáziem v Heppenheimu a vybraní studenti se účastní výměnných pobytů. Už se nejedná o čtyřtýdenní nebo dvoutýdenní prázdninové pobyty věnované také odborné praxi, ale o sedmidenní až desetidenní výměnné zájezdy orientované spíše na vzájemné poznávání kulturních zajímavostí Porýní a Hesenska.

Náměstí v Heppenheimu

Studenti v rámci zahraničních zájezdů navštívili mimo jiné také Velkou Británii a Belgie. Stejně tak i pedagogové se snažili co nejrychleji zaplnit mezery v poznávání

V Kutné Hoře v roce 1998

Maturitní ples

Evropy, a proto v krátké době vyjžděli do některé ze západoevropských zemí.

Zpočátku se ještě studenti snažili udržovat tradici hudebního festivalu i vystoupení dramatického kroužku. V souvislosti s tím se kronikář zmiňuje o „tradičním vítání prváků“ divadelním představením. Pořádala se také školní kola recitační a literární soutěže, v roce 1996 škola znamenala nebývalý úspěch – 2. místo v celostátním kole literární soutěže pořádané Gymnáziem Josefa Škvoreckého v Praze. Probíhala školní klání o nejlepšího laboranta, Chemická soutěž pak byla soutěž organizovaná za účasti studentů pro žáky základních škol. Ještě koncem 90. let se ve škole pořádaly recitační soutěže. Co naopak prožívá dříve nebývalý boom, jsou návštěvy divadelních představení v rámci Klubu mladého diváka.

Z celkem početně omezeného okruhu zájemců se dnes počet členů klubu rozšířil na téměř 200 studentů. Člen klubu navštíví za přijatelnou cenu během školního roku šest představení v nejrůznějších pražských divadlech. Kulturně výchovný význam lze jen těžko docenit. Ukazuje se, že klub vychoval za roky své existence řadu pravidelných návštěvníků a zaujatých ctitelů divadelního umění.

Návštěva školních představení a výchovných koncertů je zaměřována především k výuce literatury v jednotlivých ročnících. V polovině devadesátých let vznikla kromě toho zajímavá tradice společné návštěvy divadelního představení v poslední školní den před vánočními svátky. Studenti 1. a 2. ročníků absolvují jednou za rok literární historickou exkurzi související s probíranou látkou v humanitních předmětech.

Studenti se loučí

Jako se proměňuje celý společenský život, proměnil se i charakter nejvýznamnější pravidelně pořádané společenské události – maturitního plesu. Zatímco ještě v roce 1991 si studenti ples sami organizovali, koncem 90. let tato akce získává charakter reprezentačního plesu, na němž jsou studenti 1. ročníků slavnostně stužkováni a studenti 4. ročníků se loučí s dobou školní docházky.

Provádíme-li zde jakousi rekapitulaci kulturního dění v naší škole, pak nelze opomenout zajímavou, vcelku pravidelnou akci, jmenování emeritních profesorů na předvánočních „besídkách“. Jde pochopitelně především o morální ocenění práce učitelů, kteří řadu let ve škole působili a odcházejí do důchodu. Škola tak kulturním způsobem dává na vědomí, že se se svými pracovníky zcela neloučí, že budou na půdě školy vždy vítanými hosty.

Jmenování emeritní profesorky Ing. R. Vokáčové

Stručné shrnutí společenského a kulturního života naší školy ukazuje, jak citlivým organismem je takováto instituce, jak citlivě reaguje na situaci ve společnosti. Je jakousi rezonanční deskou odrážející všechny společenské výkyvy, je ale také nejdůležitějším nástrojem všestranné výchovy mladého člověka. Musí být její touhou, aby byl její podíl na formování charakteru nové generace této generaci k prospěchu.

Mgr. Jana Koptišová

V Londýně

Cesty za poznáním

Můžeme-li věřit kronice školy, cestování patřilo po většinu času k životu na Křemencárně. Cestovali studenti, pedagogové i ostatní zaměstnanci.

Proč máme tuto stránku života školy připomínat? Dnes totiž, v období téměř bezbřehé nabídky „cestovatelských“ možností, jen s obtížemi chápeme, co tato forma mimoškolní aktivity pro školu znamenala. Stačí jen si uvědomit, že cestování a turistika nebyly zdaleka tak rozšířenou formou trávení volného času, jako je tomu právě v posledních letech.

Nešlo přitom jen o poznání jiných krajů a jejich kulturních a historických zajímavostí. Společné cesty také pomáhaly vymanit se z běžného stereotypu poměrně přesně usměrňovaného pracovního rytmu, pomáhaly nalézat neformální, někdy až lidsky přátelské vztahy mezi účastníky, ať již šlo o studenty nebo učitele.

Dlouhodobou tradici v šedesátých a sedmdesátých letech měly zpravidla čtyřdenní odborně vlastivědné exkurze, pořádané obvykle koncem května pro studenty čtvrtých ročníků. V itineráři těchto cest bývaly zpravidla zařazeny také velké chemické podniky, ale především historicky a kulturně zajímavá místa Československa. Nejčastěji se jezdilo na jižní Moravu a zpočátku i na Slovensko. Koncem sedmdesátých let tato užitečná tradice zanikla a nebyla už nikdy obnovena. Přibližně ve stejném období se konávaly jednodenní vlastivědné výlety pro studenty třetích ročníků. I tyto exkurze však skončily, postiženy snad celkovou apatií, která se šířila obecně v celé společnosti. Teprve v polovině 90. let se pokusila alespoň tuto tradici oživit češtinářka, profesorka M. Harnová.

Zcela zvláštní místo v „cestovatelských“ aktivitách školy mají prázdninové výměnné pobyty se studenty z part-

nerské Ingenieurschule für Chemie v Berlíně. Podrobně jsme se o tom již zmínili v jednom z našich předcházejících almanachů (Almanach SPŠ chemické v Praze, 1987). Proto snad postačí stručné zhodnocení ovlivněné již odstupem doby. Výměnné pobyty byly zpravidla tři až čtyřtýdenní. V jejich průběhu si studenti prohlédli Berlín a některé zajímavosti v okolí, absolvovali exkurze do několika chemických podniků, 14 dní pracovali v některém z nich a uzavřeli svůj zájezd týdenním pobytem u Baltu.

O pestrosti zážitků se není třeba na tomto místě šířit. Program německých studentů v Praze byl obdobný. Závěrečný týden strávili zpravidla v Krkonoších. Podařilo se zorganizovat tuto výměnu celkem čtyřikrát, naposledy v roce 1982. Poté byla celá zdárně se rozvíjející akce pro nedostatek financí z naší strany přerušena. Uskutečnilo se pak již jen několik vzájemných návštěv menších delegací učitelů.

V devadesátých letech jsme svědky pokusu o jisté znovuoživení této tradice. Tehdy naše škola navázala kontakty s gymnáziem Starkenburg v Heppenheimu v Hesensku. Opět jen připomínka pro úplnost, neboť jsme již podrobněji zhodnotili tuto činnost v dalším z našich almanachů (100 let Křemencárny. Almanach ke 100. výročí školní budovy, Praha 1994). Narozdíl od předcházející družby založené víceméně na profesní bázi šlo spíše o kontakty kulturní.

Po pádu železné opony bylo pro účastníky zážitkem pozorovat již samotný život ve vzkvétající a dynamicky se rozvíjející zemi, sledovat mentalitu lidí, kteří neměli zkušenosti z života v totalitním systému. Hlubokým dojmem působily procházky historickými městy a místy v Porýní. I při těchto návštěvách měli však studenti příležitost navštívit některé z chemických podniků, jako je BASF nebo Merck. A není možné zapomenout na návštěvu a prohlídku partnerské školy. Do Heppenheimu se jezdilo zpravidla v květnu. Na oplátku jsme vždy v září hostili po deset dnů skupinu německých studentů, které zaujaly především procházky Prahou. Přestože se mění celý životní styl naší společnosti, proniká stále více individualismus v kulturním životě i v trávení volného času, bylo by škoda, kdyby tradice setkání s německými studenty zanikla. Ve stejné době, kdy se rozvíjela výměna s Heppenheimem, vyjížděli naši studenti ovšem již víceméně ojedinele i do jiných evropských zemí, Francie (1992), Belgie a Velké Británie (1994) a opět do Británie (1999).

A jak cestovali učitelé a další zaměstnanci školy? V šedesátých letech organizovala skupinové zájezdy zpra-

V Moskvě v roce 1990

vidla odborová organizace. Zlatým obdobím „školní“ turistiky byla 80. a počátek 90. let.

Nejčastějším cílem zahraničních cest ještě koncem 80. let býval tehdejší Sovětský svaz. Nešlo jen o turistickou atraktivitu řady míst, ale svou roli sehrávala i skutečnost, že bylo snadnější takovouto cestu zorganizovat a skrýt čistě turistický zájezd pod žádoucí ideovou nálepku.

V Pise v dubnu 1994

Pamětníci čtyř velkých „sovětských“ expedic v letech 1982, 1983, 1986 a 1990 však vzpomínají s dojetím na nezapomenutelné zážitky z velkolepých cest po zemi Sovětů. Při první cestě se šestnáct pracovníků školy spokojilo s návštěvou klasického trojúhelníku Moskva, Leninograd, Kyjev. Při druhém zájezdu o rok později se cestovatelé odvážili do exotičtějších částí bývalého SSSR a kromě Moskvy navštívili také Taškent, Samarkand a Bucharu.

Ve Vídni v květnu 1997

Po tříleté přestávce věnovali učitelé jarní prázdniny poznávání Leningradu a Novgorodu a celé „východní dobrodružství“ završili v srpnu 1990 cestou na Sibiř. Deset pracovníků školy si prohlédlo Bratsk a Irkutsk a přeletělo celou Sibiř až na Dálný východ do Chabarovska. Na řece Amur se naši kolegové ocitli až na hranicích s Čínou. Let do Chabarovska představuje bezpochyby těžko překonatelný rekord v celých dějinách cestování na Křemencárně.

Zatímco v osmé dekádě byl cílem cestováníchtivých pedagogů Sovětský svaz, po pádu berlínské zdi a celé železné opony se křemencárnští turisté, stejně jako celý národ, vyhladověle vrhli na objevování neprobádaných exotických zemí na západ od našich hranic. A tak první společný zájezd směřoval v květnu 1991 do Zillertalských Alp

Ve švýcarských Alpách v květnu 1995

v Rakousku. V témže roce v předvánočním období následoval víkendový zájezd do Mnichova. V roce 1992 je dobytá Paříž, v květnu následujícího roku Holandsko. O Velikonocích 1994 následovala Itálie, na jaře 1995 Švýcarsko.

Velmi pochvalně se cestovatelé vyjadřovali o zájezdu do Provence v roce 1996. Objevování západní Evropy ukončil zájezd do Dolních Rakous a Vídně. Tato cesta, s cílem nepříliš vzdáleným od našich hranic, naznačovala zřejmě jistou nasycenost a únavu z dalekých cest.

V Evropském parlamentu v Bruselu v roce 2000

Po roční přestávce se kruh uzavřel a milovníci cest v naší škole se spokojili s víkendovým zájezdem po vlasti, tak jako naši předchůdci v šedesátých letech. Cílem této cesty, stejně jako další v roce 2001, byla prohlídka Valtic a Lednice a studium vinařských tradic jižní Moravy. Éra zahraničních zájezdů se skončila a napříště vyjely za hranice jen malé delegace učitelů a studentů v rámci projektů CEFIC a Comenius. Jen těžko bude možné tuto tradici školních zájezdů a výletů obnovit, změny životního stylu jsou neúprosné a ty dnešní nejsou příznivé jakýmkoliv takzvané kolektivním počínům.

Mgr. Zuzana Jušková

Sportovní aktivity

Jde o neodmyslitelnou složku života mladého člověka, tím více pak studenta. Od přestěhování školy do budovy v Křemencově ulici však pro tuto činnost nikdy nevznikly

Nástup na sportovní den

ideální podmínky. Tělocvična jako první předpoklad zdárného provozování fyzikultury je malá a dispozice budovy nedává prostor pro její rozšíření, stejně tak není možné počítat ani s minimálním sportovištěm pod otevřeným nebem.

Přesto však vedení školy nezapomíná na podporu sportovních činností studentů a učitelé tělesné výchovy nerezignují před obtížemi, jež před ně klade uvedená situace. Sport a tělesná výchova patřily vždy k naší škole a i nadále k ní budou patřit. U příležitosti jubilea školy však nebude na škodu připomenout si, jak se v průběhu desetiletí proměňovala náplň této činnosti. Vzhledem k tomu, že paměť je krátká a systematické doklady se nedochovaly, nezbývá než opřít se o zmínky, které se objevují ve školní kronice.

Sportovní den v Botičské

Léta 50. a 60. – tělesná výchova jako předmět zařazený do osnov probíhala často, ovšem jen za příznivého počasí, na dvoře školy, jinak v tělocvičně, která má zajímavou, ale pro cvičení málo významnou historii. Byla vybudována někdy na počátku 20. století a měla sloužit zároveň jako školní kaple pro tehdejší reálné gymnázium a je, jak jsme již zmínili, málo prostorná. Kromě osnov však tehdejší hygienické předpisy platné pro výuku zařazovaly z dnešního hlediska poněkud úsměvné formy pohybu. Od prosince 1961 byly zařazeny ve tří-

Branný kurz

dách na začátek 4. vyučovací hodiny pětiminutovky prostných cvičení. Jak uvádí s dobovým nadšením kronika, „pětiminutovky se rychle vžily a žactvo se jimi velmi osvěží.“ Kdy se „vžily“, již není známo, a i pamětníci si tuto péči o zdraví mládeže jen s obtížemi vybaví. Pravidelně jednou týdně po vyučování chodil cvičit i učitelský sbor. Zda povinně, kronika neuvádí. Spíše dobrovolně a tato tradice se udržela až do dnešních dnů. Čas od času bývala na programu branná cvičení. Probíhala v prostoru Motola, v Šarce, na Chodově, v Krčském lese i jinde.

Kopaná na Vyšehradě

Z období 70. let se již uvádí, že škola využívá kromě tělocvičny venkovní hřiště na Citadele na Vyšehradě. Studenti rovněž dosahují výborných výsledků při cvičení CO. Zachovaly se i konkrétnější, byť jen strohé údaje o úspěších v Soutěži branné všestrannosti (obsazovali v rámci Prahy zpravidla první až třetí místo). Chlapci získávali pěkná umístění v gymnastice.

Ve školním roce 1975/76 se družstvo chlapců umístilo v celostátní soutěži středních škol v gymnastice dokonce na třetím místě (Chomutov), o rok později byli v Chrudimi pátí. Každoročně již škola pořádá na Vyšehradě školní turnaje dívek v odbíjené a chlapci bojují v tělocvičně o Postlův pohár v košíkové (soutěž pojmenována podle prvního ředitele samostatné průmyslové školy chemické).

Lyžařský kurz

Léta 80. neznamena podstatný zlom v tělovýchově a ve sportovní činnosti školy. Pokračovaly školní turnaje v košíkové, každoročně absolvovali žáci prvních ročníků lyžařské kurzy pořádané zpravidla v Krkonoších. Povinná byla branná cvičení a pravidelná byla účast na spartakiádách.

Postlův pohár v košíkové

Léta 90. poskytují pestřejší obraz, který není podmíněn jen tím, že si snad více pamatujeme. Oživení zejména sportovní činnosti je skutečné. Postlův pohár v košíkové byl od roku 1992/93 rozšířen i o turnaj dívek. Školní turnaj dívek v odbíjené se koná vždy v září a je doplněn o turnaj chlapců v kopané. V několika sportovních disciplínách se studenti zapojují do soutěže středoškolské mládeže Poprask.

Atletický přebor v Riegrových sadech

Smlouvu se sportovním zařízením na Vyšehradě jsme museli v roce 1995 zrušit, proto dnes využíváme sportovní areál v Riegrových sadech (TJ Sokol Královské Vinohrady), který poskytuje možnosti provozovat i další disciplíny – lehkou atletiku, házenou.

Sportovní kurz v Dobronicích

První ročníky dále jezdí na lyžařské kurzy do Krkonoš, pro druhé ročníky pořádáme sportovní kurzy v Dobroni-

cích u Bechyně, během nichž se studenti věnují míčovým hrám, turistice, seznámí se se základy cyklistiky a kanoistiky. Ve druhé polovině 90. let škola zakoupila pro zájmovou sportovní činnost dva rafty. Studenti i učitelé o víkendech sjíždějí české řeky. Škola se zaměřila v rámci preventivního protidrogového programu na péči o využití volného času studentů. Program byl zahájen už v roce 1993.

Ve spolupráci se školní psycholožkou působíme na vybrané studenty, usilujeme ukázat jim možnosti aktivního využívání volného času. Pro zájemce byl uspořádán zájezd do Samopší na Sázavě, zájezd do Pece pod Sněžkou, sjížděli jsme na raftech Vltavu apod. Přitom se snažíme studenty školit v protidrogové tematice, hrajeme s nimi psychologické hry a předvádíme doplňkové sportovní aktivity.

Jaký je dnešní dosažený stav? Každopádně se mezi pražskými středními školami neztrácíme. Můžeme se pochlubit úspěchy v rámci turnajů Poprask. V lednu 2000 se družstvo dívek umístilo na třetím místě v soutěži pražských středních škol v plavání. V roce následujícím bylo naše družstvo čtvrté. Studenti soutěžili opět v nejpobulárnějších kolektivních sportech – v odbíjené, košíkové, házené, kopané. Ve školním roce 2001/2002 vybojovaly dívky 3. místo v turnaji v házené.

Vlastníme další nový raft. Tělocvična dostala novou podlahu, což nám umožnilo rozšířit paletu provozovaných sportů o florbal. Pokračujeme v tradičních školních turnajích, v září turnaj v odbíjené pro dívky a turnaj v kopané pro chlapce.

Na raftech

Kolem Vánoc se jako vždy soutěží o Postlův pohár v košíkové, na jaro připravujeme školní přebor v lehké atletice. O víkendech sjíždíme, pokud to stav vody dovolu- je, v raftech Sázavu, Berounku nebo Lužnici. Zimní lyžařský kurz byl tentokrát na Černé hoře v Krkonoších (Sokolská bouda), letní sportovní byl v červnu ve středisku Bezděkov u Rožmitálu s náplní míčové hry, cyklistika, orientační běh, plavání, rafting a turistika.

Nezapomínáme na dlouhodobý preventivní protidrogový program s vybranými studenty. Hlavní náplní je opět rafting na Vltavě (úsek Vyšší Brod – Boršov). Celou tuto bohatou škálu organizačně i po stránce programu zajišťuje stále stejná a poměrně malá skupina učitelů, kteří této činnosti obětují spoustu svého volného času. V posledních letech to byli Mgr. Svoboda, Ing. Šlégr, ze současných učitelů zejména Mgr. Marek, Ing. Staňková, Ing. Hlavatá a Mgr. Vojtíšková. Sportovní aktivita má v neposlední řadě pozitivní dopad na přátelskou atmosféru školy.

Mgr. Radana Vojtíšková

Chemicus poeticus aneb Z literární tvorby našich chemiků

Profesor Sedláček při výkladu

Hodina výuky chemické techniky,

téma: Reálná rektifikace

Ing. Ivan Sedláček (profesor chemie od roku 1967)

Osnova:

- 1) Úvod
- 2) Část teoretická – bilanční schéma a komentář
- 3) Část aplikační
- 4) Část závěrečná

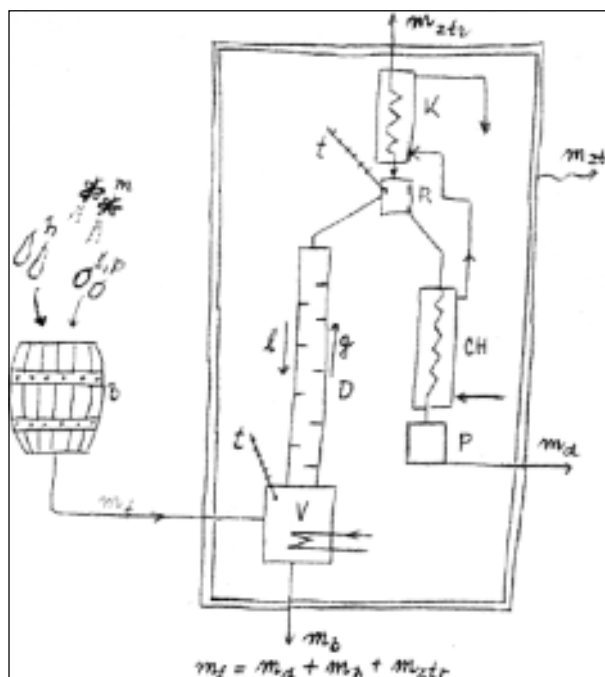
A d 1) Úvod

Milí přátelé,
v dnešní den
splnil se můj sen
a doufám jen,
že přednáška moje odborná
vám nebude moc odporná.
Je pojata komplexně
a platí zcela obecně.
Pište si pilně poznámky,
nebo přezkouším vás – na známky.

Ad 2) Část teoretická – bilanční schéma a komentář

Na podzim, když začnou padat (*h*) – hrušky,
ruče sbírej je, by nepokálely je (*m*) – mušky.
Napadané (*š*) – švestky nezbavuj (*p*) – pecky
a hned naházej je v připravené (*b*) – bečky.
Kvasinky už přemění je v (*m_p*) – nástríkové břečky.
Ty napuť pak v (*D*) – destilační aparaturu
a bedlivě sleduj (*t*) – temperaturu.
V průběhu difuzní té operace
není času na legrace,
nebo provádět se musí – degustace.
Však pozor dobrý dávej, bys při pohledu vzhůru,
sleduje temperaturu, neporazil aparaturu.
Páru uváděj v (*K*) – kondenzátor,
nebo ten je destilace terminátor.
Kondenzát pak z ® – refluxního děliče
uváděj do (*CH*) – vodního chladiče.

Posléze se v (*P*) – předložce objeví
(*m_d*) – destilát kýžený, toť se ví.
V (*D*) koloně pak v každém patře,
uvědom si, sestro, bratře,
vykoná se velká izotermní práce,
var a také kondenzace.
A kondenzát čirý, stékající dolů,
ochuzuje se o páry ethanolu,
až posléze do (*V*) – vařáku skane,
kde se z něj (*m_b*) – destilační zbytek stane.
Chemik pak složitý systém celý
bilanci smělou, však jednoduchou stmelí,
nebo (*m_p*) – nástrík břečky v jeden den
v (*m_d*) – destilát, (*m_b*) – zbytek
i (*m_{ztr}*) – ztrátu je přeměněn.
A z čísel tance
vypočte se bilance
vždy a stále typická –
látková a entalpická.
Však nad obzor se vynořují hity,
alkohol prosévát prý budem –
molekulovými síty.

Destilace schéma funkční a bilanční

Ad 3) Část aplikační

Malá stopka alkoholu
pozbavit Tě může bolu.
A to ještě všechno není,
i na Páně narození
zpříjemní Ti posezení.
A na Silvestra mocný lok
vyhodí Tě v Nový rok
a s láhví právě otevřenou

*a náladou povznesenou
– to neměl by být velký um –
přivítat třetí milenium.
Že učinit tak není hřích,
ví každý zdatný hnidopich.
Však Rapidu reklamou nedej se ohloupiti,
neb není to tak slavné pítí
a příchut' s ocasem, prý zcela jinou,
dokáže každý břídil – přiboudlinou.
Žádný nápoj, to ví každý snad,
nenahradí náš ústavní destilát.*

Ad 4) Část závěrečná – doslov

*Tuhle přednášku pro nezbedných žáků
a ctihodných učitelů sbor
splácal emeritní profesor
a pod ni řádně podepsal se
a pěkně čitelně – váš Se.
A schválil ji – kdo ví-li?
Ústavu ředitel náš milý.*

Na kolotoči

Daniel Tvrdík (mat. roč. 1991)

*Z upocených veršů opilá Praha
se zmítá v záplavě
budoucích proroků pouťových atrakcí,
jež nabízejí zbytky nedospaných nocí
z hodinového hotelu
nám, co se milujem na dálku
na kolotoči.*

*Už mě to omrzelo
pořád dokola!
A tak volám:
Zastavte ten krám,
tu slečnu, támhle tu slečnu
odněkud znám.*

*Ach, málem bych tě nepoznal,
má promlčená láska,
milion tvých pohledů
jsem nachytil sítkou na motýly
v době, kdy jsem tě směl obejmout,
a pevně zamknul
na horší časy,
v nouzi stačí odemknout.*

Drak

Marek Bozenhard (mat. roč. 1996)

*Chtěl bych být drakem mocným,
velikým drakem, bych nad oblaky plul,
nezřel ty spáry potvory hrozný,
z nichž by se byl jen ustrnul.*

*Jen pár okamžiků prožít si,
ten klidný tichý let
přál bych všem, jež užít
přejí si, chtějí opustit svět.*

*Plápol perutí a chlad ve výšinách,
azurové pláně kolem, slunce žár,
jako v pohádce, kde slýcháváš
o nekonvenčním světě bez mlh a par.*

*A potom snést se do oblak,
uvolnit mysl, jen bloudit v nich,
převrátit tělo na znak,
probudit v útrokách smích.*

*Smích nad láskou svou nevděčnou,
jež trápí tě na zemi, zde téměř ne,
nad osobou svou a její – výjimečnou,
pro kterou asi letíš trochu nesnadně.*

*Každý člověk výjimečný je v něčem,
stačí cítit s ním, ukáže svůj klad,
ta vlastnost nejde vysekat mečem,
zbytek zahodit a hledat další snad.*

*Již znovu mě myšlenky sžírají,
uteču jim zpět do blankytu,
ony jsou zákeřné, na nic se neptají,
nechám je hnít v zemském korytu.*

*Návratem zpět si nejsem jist,
raději zůstanu zde, v království bez ryku,
než sestoupit do těch temných míst,
procitnout ze snu, odejít z úkrytu.*

*Každého z vás přijme tento svět,
záleží jen na Tobě, jak vychutnáš
svůj příkrý vzhůru čistý let
a jakou fantazii sobě přichystáš.*

(Věnováno Tereze Purkrábkové)

Zahrada strachu

Marek Bozenhard

*Vrata se otevřela.
Chladný průvan z nich vzešel.
Co bylo za nimi? Těžko říci.
Já nebyl tam a nikdy bych tam nešel.*

*Do tmy a zimy, co byla za nimi.
Já třásl se jen myšlenkami,
představami, jež připadaly
jako konečná na tomhle světě.*

*Možná bych přec překonal bázeň.
Za jakou cenu? Snad ani ne.
Ta tma vyvolávala respekt, kázeň
a odevzdanost před tím zlem.*

*Představu z neznáma každý svou má.
Někdo vzrušující, krásnou, milou.
Jen já se bojím, bojím jít dál,
Vidím mrtvou tmou neobvykle živou.*

*Možná pro tebe, má milá,
obětoval bych své bídné tělo.*

*Potom spokojená snad bys byla,
zda pak žil bych, či ne, bylo by jedno.*

Typické příznaky

Jiří Břicháč (mat. roč. 1998)

*Typické příznaky
jsou vidět z dálky,
prohníla společnost,
na provázku korálky,
vyškrtané zápalky.*

*Sirka už dávno
ztratila svůj jas,
ze společnosti špinavé
popadl mě das,
poslouchám šepot,
sípá mi hlas.*

*To bylo včera,
co je dneska,
a zítra bude zase včerejšek
a hodný strejček z Ameriky,
co je vlastně náš zavilý protějšek.*

*A na koni černém
jezdec bílý
a na poli bílém
bitec černý
a ve stáji podlosti
krabice zlosti.*

*Nechce se mi věřit,
v co věřit měl bych rád,
ateista jsem,
zaplat' pán bůh,
a bůh není můj kamarád.*

*K sebevraždě modlím se denně,
obětovat bych nedokázal
mrtvé živé jehně
a platit nemůžu
v žádném naší měně.*

Poceta Františku Gellnerovi

Jiří Břicháč

*Ďábel zavřen v těle sám, sám, sám,
Pánu se drze smál, smál, smál.
Bůh se jen senilně radoval,
Lucifer na loutnu hrál, hrál, hrál.*

*Prolezlý veskrze špatností,
ověnčen zlem a krutostí,
snesl peklo do mého těla,
vůle zavřená ve věži trápít se směla.*

*Dáma usedla ke hře hrát, hrát, hrát
o trůn Pána se začala rvát, rvát, rvát.
Ta opovážlivost se nevyskytne vícekrát,
protože Bůh má svůj trůn až příliš rád, rád, rád!*

Čas tajných zahrad

Tomáš Jiráček (mat. roč. 1998)

*Chodím kolem a nevnímám,
že čas, který mne objímá,
je pánem všeho, co probíhá.
Chodím kolem a neslyším,
že čas, který jen tak odhodím,
se mi bude smát ze záhrobí.
Chodím kolem a poslouchám,
jak v tajných zahradách se potlouká
čas, který moje tělo otlouká.
Chodím kolem a nevnímám,
že čas, který mne objímá,
je pánem všeho, co probíhá.*

*Ležím v oblacích a v duchu padám
do náručí tajným zahradám
a těmi pak tiše proplouvám.
Ležím v oblacích a sním a sním
o tom, že čas, který nevlastním,
podlehne lidským plísňím.
Ležím v oblacích a přemýšlím
o tom, že čas, který mi nepatří,
je vlastně ten, co mi je nejdražší.
Ležím v oblacích a v duchu padám
do náručí tajným zahradám
a těmi pak tiše proplouvám.*

*Stojím tu sám a už nevysvětlím
svému času, že o něj stále stojím,
on totiž neví, že žiju jím.
Stojím tu sám a nic nevím,
můj čas už se stal minulým,
kromě mě už to všichni ví.
Stojím tu sám a tiše brečím,
protože svůj čas už nepřesvědčím,
už to vím, už mi nevystačí.
Stojím tu sám a už nevysvětlím
svému času, že o něj stále stojím,
on totiž neví, že žiju jím.*

Sním

Ondřej Ruml (mat. roč. 2001)

*Ó, jak se můžeš takhle ptát,
já chtěl bych jen spát,
ve stínu noci,
pod peřinou snů
o tobě bude se mi zdát.*

*Ve stínu mohutných stromů,
plných ptačích hnízd,
o krásyplném létě k tomu
sním teď já,
přikryt peřinou letních dojmů.
Pod víčky mých očí
sním svůj krásný sen,
plný vůní, dotyků a tvých stínů,
jenž ze svitu hvězd je upleten.*

A všechny hvězdy pohasnou

Petr Kulháněk (mat. roč. 2001)

*V teplý podvečer
lehám si na stráni.
Ticho se mísí s vůní arniky
a já se v krásném opojení
dívám na mraky.*

*Pozvolna se rozsvěcují hvězdy.
Vydechnuji cigaretový kouř
a myslím na to,
že dnes večer se tvůj bílý květ
změní na červenou růži.*

*Fešák měsíc odhaluje tvou siluetu
a dva stíny se bážlivě dotýkají.
Obloha se stydlivě schovává do mraků,
zem pije tvou krvavou oběť
a ty se chvěješ.*

*Chvíli nato vyčerpán láskou
usínám ti v klíně.
Z dálky cítím arniku
i tvůj heřmánkový šampón.
A naše hvězdy pohasly.*

Variace na Nezvalovu Abecedu – S

Zdeňka Mašková, F3.

*S – to se kroutí jako zmije,
která čeká na ptáčka,
a stejně tak je nebezpečná
i serpentina – zatáčka.*

*S v sobě má i slovo láska,
ne nadarmo je uprostřed,
vždyť může být i nebezpečná
a nese v sobě hadí jed.*

*V S záludnost je obsažená
i svoboda ji v sobě má
a sláva závist vyvolává,
s ní všechno končí i začíná.*

*A i když v S je nebezpečí,
tak marně se ptám ve snech svých,
jestli i já potkám svou lásku,
a kde je patnáct minut mých?*

Variace na Nezvalovu Abecedu – L

Ivana Strašlipková, F3.

*L – je jako tah jezdcem,
když hraješ šachy,
jako les planety Země,
jenž křičí strachy.*

*Písmenem L začíná Láska,
ta, co se nezdá
a je tak krásná.*

*Jak loďka z papíru
plující mořem
a nedbá blesků ani bouře.*

*L letí vzduchem jako anděl světla,
co léčí žal a na nic se neptá.
L jako Lékař, co život ti dal,
tak si ho važ a pluj životem dál!*

V sebeobraně

David Nedoma (mat. roč. 1992)

„Buď zdrav, Waltře! Přišel jsem tě zabít,“ pozdravil jsem ve dveřích domu Waltra Loyda.

Jsem otevřená povaha. Nerad něco zastírám a má upřímnost je ostatně všeobecně známá.

Chvíli na mne zíral a pak mě s úsměvem pozval dál. Považoval to za žert. Ani mě nemusel vyzývat, abych si sedl. Dávno už jsem se usadil v jeho křesle. Mohl jsem si to dovolit, brzo už nebude žádné „jeho křeslo“.

„Co tě sem přivádí, Same?“ otázal se naivně.

„Už jsem to říkal,“ ucedil jsem mezi zuby.

„Aha. Och, ano, už vím,“ zajíkal se. „Doufám, že ses na to pečlivě připravil.“

„Ani ne,“ řekl jsem po pravdě. „Vážně?“ podivil se. „Ano,“ povídám, „šel jsem takhle ráno do města, a když jsem šel kolem tvého domu, napadlo mě, že bych tě měl zabít. Stejně už mně lezeš dlouho na nervy. Ještě jsem nedošel ani na roh ulice a už jsem to měl vymyšleno. Tak jsem se teď vrátil domů pro nůž a zašel jsem hned k tobě, abych na to nezapomněl.“

„Hm. Tomu říkám chlapské rozhodnutí! Neotálet a hned jednat.“

„Díky.“

Myslel si, jakou zábavnou hru se mnou hraje, a zjevně ho to začínalo bavit. „No jo, ale policajtům bude hned jasné, žes mě zabil ty,“ staral se.

„Já vím,“ přitakal jsem, „sám jim to řeknu.“

„Aha!“ zasmál se. „To je rozumné.“

Chvíli jsme mlčeli. Totiž, já jsem mlčel a on se smál jako blázen. „Doufám, že ti nedám moc práce,“ vykuckal v záchvatech smíchu.

„Pro tebe to rád udělám,“ ubezpečil jsem jej.

„Tak a teď vážně,“ řekl. „Co mi chceš?“

Nesnáším nechápavé lidi. Místo odpovědi jsem položil nůž na stůl. Byl to dobrý nůž, včera jsem ho brousil.

„Ale,“ podivil se, „tak nožem? A umíš s tím vůbec zacházet?“ „Ne. Vůbec ne,“ řekl jsem klidně. Rozchechtal se. „A ty snad ano?“ zeptal jsem se ho.

„Já? Já to nepotřebuju,“ zasmál se a párkrát mým nožem zamával ve vzduchu. Pak jej zase položil na stůl.

„Schválně,“ povídám, „vem’ ho ještě jednou a ukaž mi, jak bys někoho zabil ty.“

Vzal ho ze stolu, popošel dva kroky a dělal, že je připraven k útoku. Vypadal nadmíru krvelačně. A v tom okamžiku jsem vytáhl revolver. Věděl jsem zatraceně dobře, kam mířit. Sesul se k zemi. Přiklekl jsem k němu a nadzvedl mu opatrně ruku s nožem. Poté jsem si přivodil poměrně ošklivou, ne však nebezpečnou ránu nahoře na boku. Bylo to bolestivé, ale nutné. A pak jsem v naprostém klidu vytočil číslo policejní stanice. Byla to přece jasná sebeobrana.

Břídilové. Meditace nad fenoménem úspěšnosti

Aleš Vojnar (mat. roč. 1992)

Možná jste ten e-mail také dostali. Přepis projevu druhého nejbohatšího muže světa a současně hlavy společnosti Oracle Larryho Ellisona při promoci ročníku 2000 na přední americké Yaleově univerzitě. Nedostali? Že nepoužíváte elektronickou poštu? Že vůbec netušíte, co to elektronická pošta je? Nevadí. Teď dostanete příležitost vychutnat si každou jeho větu až do dna.

„Absolventi Yaleovy univerzity, všem se vám omlouvám, že musíte přetrpět další z mnoha proslovů, ale teď vás prosím, abyste pro mě něco udělali.

Podívejte se na spolužáka po své levici. Díky, a teď na spolužáka po své pravici. A teď trochu zauvažujme. Ať se vám to zdá divné nebo ne, za pět, deset i za třicet let bude osoba po vaší levici břídil. Člověk po vaší pravici bude taky břídil. A vy uprostřed? Co byste čekal? Břídil. Společenstvo břídilů. Břídilové. Břídil s významem... Když se rozhlédnu kolem sebe, nevidím tisíc nadějí pro světlé zítřky. Nevidím tisícovku budoucích kapitánů v tisícovce oblastí průmyslu. Vidím jenom tisíc břídilů.

Jste naštvaní. Já to chápu. Proč mám já, Lawrence Larry Ellison, někdo, kdo vysokou školu nedokončil, tu drzost takhle kacířsky žvanit ke třídě absolventů jedné z nejprestižnějších amerických univerzit. Řeknu vám proč. Protože já, Lawrence Larry Ellison, druhý nejbohatší člověk na této planetě, jsem vysokou školu nedokončil. Zato vy ano. Protože Bill Gates (zakladatel a největší podílník Microsoftu), nejbohatší člověk na světě, tedy alespoň prozatím, vysokou školu nedokončil. Zato vy ano. Protože Paul Allen (spoluzakladatel Microsoftu), třetí nejbohatší člověk planety, vysokou školu také nedokončil. Ale vy ano. A koneckonců ani Michael Dell (výkonný ředitel firmy Dell computer), na žebříčku nejbohatších lidí na devátém místě a stoupá stále výš, vysokou školu nedokončil, ale vy, jak již jsem řekl, ano.

Hm... Teď jste opravdu naštvaní. To je pochopitelné. Takže mi dopřejte pár okamžiků, abych pohladil vaše ega naprosto upřímným poukazem, že jste své diplomy nezískali zbytečně. Většina z vás, řekl bych, tu strávila čtyři až pět let a v mnoha ohledech vám vše, co jste se ve škole naučili a přetrpěli, bude v následujících letech k užitku. Vytvořili jste si dobré pracovní návyky. Poznali jste řadu lidí, kteří vám v budoucnu budou ve vaší kariéře pomáhat. A vytvořili jste si celoživotní vztah k tomu, čemu se říká „ostré lokty“. To vše je v pořádku, protože, po pravdě řečeno, vy ty známosti budete potřebovat. Budete potřebovat dobré pracovní návyky. A budete potřebovat i ty lokty. Všechny tyto věci budete potřebovat, protože jste dokončili vysokou školu. A ze stejného důvodu nebudete nikdy patřit mezi nejbohatší lidi na světě.

Je pravda, že byste se třeba mohli vyšplhat na desáté či jedenácté místo jako Steve Ballmer. Na druhou stranu vám ale asi nemusím říkat, pro koho ten člověk vlastně pracuje. Nebo snad ano (Steve Ballmer je výkonný ředitel Microsoftu, kterou vlastní Bill Gates)? A pro úplnost, Steve Ballmer nedokončil postgraduální studium. Odešel. Sice pozdě, ale přece. Takže si myslím, že mnoho z vás, a doufám, že je to většina, teď přemýšlí: „Mohu s tím ještě něco udělat? Existuje pro mě ještě vůbec nějaká naděje?“

Ve skutečnosti už ne. Je pozdě. Absorbovali jste už příliš mnoho. Víte toho už příliš mnoho. Dávno vám není devatenáct. Vaše mozky jsou jednou provždy neodvratitelně zatíženy a tím nemyslím vaše univerzitní baryety, jestli mi rozumíte.

Chápu, že teď musíte být opravdu naštvaní. Je to opravdu pochopitelné. Takže právě teď nastala ta nejhodnější chvíle pro rady do budoucnosti. Pro vás, ročník 2000, už ne. Vy už jste odepsaní. Vy se můžete jít zahrabat do svých budoucích zaměstnání za směšných 200 000 dolarů ročně, kde vám výplatní šeky budou podepisovat vaši bývalí spolužáci, kteří z vysoké školy odešli před dvěma lety. Místo toho chci dát naději studentům z nižších ročníků, kteří jsou tu dnes mezi námi. Radím vám s největším důrazem, jakého jsem schopen: Odejděte. Sbalte si své věci a myšlenky a už nikdy se sem nevracejte. Vypadněte odsud. A rozjedte to. Protože vám můžu říci, že baryety a taláry vás potáhnou dolů stejně rychle jako ochranka, která mě teď právě odtahuje pryč od mikr...“

Larry Ellison svůj projev nedokončil. Ochrance se podařilo stáhnout jej pryč z pódia.

Jste naštvaný? Jste-li vysokoškolák, dá se to pochopit. Důvod, proč tento přepis v kocábce elektronické pošty mnohokrát obeplul svět, je tedy nasnadě. Většina postižených, která jej s kyselým úsměvem přeposlala dál svým bývalým spolužákům, byla přesvědčena, že je v podstatě pravdivý.

Ale jak stojí psáno na obalu jedné nejmenované knihy „Nepropadejte panice“. Jako téměř každá pravda dnešních dnů, i ta Larryho Ellisona je pouze relativní. Její nepsmyslnost z hlediska globálního by pravděpodobně zjistil velice rychle i Larry Ellison osobně, kupříkladu v okamžiku, kdy by se sám stal novým článkem v právě populární americké dopisové hře, která v současných dnech za oceánem spěje do finišu. O tom, že jeho databázový stroj nebyl anthraxu rovnocenným soupeřem, asi není pochyb, a tak by během několika hodin pan Ellison ještě rád dal celý Oracle a půlku akcionářského podílu k tomu ani ne tak za koně jako spíše za vysokoškolsky graduovaného specialistu na chovné choroby.

Vzdělání má však svůj smysl nejen pro anonymní masu globalizovaného světa, ale také pro jednotlivce, kteří tuto masu tvoří, tedy pro vás. Na význam vzdělání, potažmo vysokoškolského, pro člověka jako takového je možné posvítit si ze dvou, v intencích života reálného kapitalismu v podstatě vzájemně vylučujících se, hledisek. Z hlediska etického „čím tím lidstvu přispěji“ a z hlediska spotřebního „co z toho budu mít“. Nepochybuji, že se stejně jako s 95 procenty české populace spolu bez potíží shodneme, které z obou hledisek je tím důležitějším, a pokusíme se je tedy vyřídit jako první.

Prohlédneme-li si smysl vzdělání prizmatem užité hodnoty, našemu pátravému zraku v perličkách na dně nepochybně neunikne jedovatý třpyt rozeklaného jazyka statistických přehledů, které dří: „Čím vyšší vzdělání, tím vyšší průměrná životní úroveň“. Jinými slovy, vystudovat střední a následně vysokou školu je jako vsadit si v chrtích závodech na favorita. Vhodte minci, a pokud nejste úplný ignorant, flákač nebo idealista a podaří-li se vám v rámci nejbližších dvou pětiletých splnit či dokonce překročit studijní plán, vypadnou mince dvě. Vaše jméno bude obtíženo shlukem několika nesmyslných písmen, která

podstatně zvýší částku na visačce vaší tržní hodnoty, a vy tak budete moci absolvovat svou doživotní honbu za penězi lépe a radostněji než jiní.

Je pravdou, že některá vzdělání vás obohatí o něco více než jiná. Obecně platí pravidlo, že čím méně se obor vašeho vzdělání podílí na činnostech, které posouvají kupředu lidstvo jako celek, tím lépe. Z této definice tedy plyne, že na špičce pomyslné jehly spotřební vzdělanosti tančí, vzájemně se lokty odstrkující, právníci, za nimiž o tloušťku kravaty následují zasvěceně spekulující ekonomové se zpívajícími tělocvikáři v závěsu. Npopulární základnu pak tvoří přírodovědci, filozofové, učitelé, doktoři a jiná podobně nepraktická vzdělání, která do společné pokladnice přispívají pouze neodbytnými suplikami sobecky se dožadujícími peněz na pochybné granty a jiné obskurní činnosti. Patříte-li snad k okruhu lidí, kteří v mladické nerozváženosti nabylí některého z takto postižených vzdělání, nevěšete hlavu ani sebe. Stále ještě máte šanci uplatnit se kdekoliv, ale hlavně jinde. Ve většině konkurzů a přijímacích pohovorů, které ještě v budoucnu absolvujete, totiž nezáleží ani tak na tom, co umíte, jako spíše na tom, s jakým sebevědomím o sobě tvrdíte, co všechno umíte. Pak tedy věřte, že v takovém případě často tvoří rozdíl mezi prvním a druhým místem právě jen ta zkratka před vašim jménem.

Pokud přesto ani takto neuspějete, pak stále ještě pro vás spolu s okny vesmíru zůstávají dokořán otevřena vrata chléva, v jehož středu jančí obaváná, nezkroutilná bestie jménem Státní správa. Vezmete-li přibližně správný koeficient pružnosti páteře, vrazíte do toho dva škopky neochoty, přidáte absenci vlastního názoru, řádně prohnětete a dokořeníte špetkou šroubovaného jazyka, podaří se vám probudit k životu pečlivě zaseté semínko orwellovského doublethinku, díky němuž bez mrknutí mžurky akceptujete absurdity, o nichž jste dnes v reklamních přestávkách ještě ochotni pochybovat. Okamžik, kdy dojdete tohoto blaženého vrcholu abstraktního myšlení, se pak zároveň stane i okamžikem, kdy se před vámi otevrou brány ekosystému horních úřednických vrstev, jež svou pouhou existencí zajišťuje takovou výši pohyblivé složky vašeho platu, o níž se vám většinou zatím nesnilo.

Pokud snad ani tato poslední možnost nezabrnkala na přirozeně napnutá střívka vašich genetických předpokladů, nezbude, než se věnovat oboru, který jste vystudovali, a po zásluze tak sklídíte zasloužené trpké ovoce v podobě odměny za vykonanou práci.

Celé výše uvedené slohové cvičení, které by má paní profesorka literatury nepochybně ohodnotila známkou z vyšších společenských vrstev, vás mělo přesvědčit, že dosažení určitého vzdělání je v podstatě cosi jako sázka na jistotu. Máte-li ovšem dostatek odvahy, můžete se pokusit vsadit si nikoliv na favorita, ale na outsidera neboli sám na sebe. Zkuste se v osmnácti letech zavřít v garáži s třemi kilogramy elektronických součástek, anebo v non-stop herně s třemi metrů výhonků vyspělé ruské či ukrajinské demokracie, odhodte konvenční myšlení a morální zábrany a pokuste se vyprodukovat systém, kterým dobudete svět anebo přinejmenším alespoň vaši čtvrt a přilehlé ulice. Pokud vám taková sázka vyjde, všechna čest a můžete směle spolu s Larry Ellisonem začít spatra hovořit o břídílech. Ale víte co, běžte nejdřív ze všeho na dostihy a zkuste si vsadit na nějakého outsidera.

Budete-li se mnou souhlasit, že tímto posledním úderem jsme definitivně zlomili vaz a několik žeber komerčnímu aspektu vzdělání, ponechme jej dodýchat v jeho vlastní kaluži krve a pokusme se něco podobného provést také slabší váhové kategorii, jíž je etický aspekt vzdělanosti.

Z bahnitého dna etického zákopu je situace na bitevním poli podstatně přehlednější než v předchozím případě. Pomineme-li názor vyjádřený v jednom starověkém bestselleru, kde se píše o „blahoslavených chudých duchem“, a jedovaté poznámky roztroušené ve spisech předních lidových léčitelů, lze jednoznačně prohlásit, že dosažení určitého stupně vzdělání je obecně chápáno jako čin, za který není třeba se veřejně omlouvat. Vzdělání vám vesměs otevírá cesty a obzory, o kterých jste předtím neměli ani tušení, protože v hlavním vysílacím čase obyčejně nedosahují toho správného koeficientu sledovanosti. Kromě encyklopedických znalostí, přehledem surovinových zdrojů v Burkině-Fasso počínaje a genealogickým stromem císařů říše římské konče, se v některých případech naučíte také logickému myšlení, umění vytvářet si vlastní úsudek na základě kritické interpretace dostupných informací a schopnosti podle momentální potřeby srozumitelně či nesrozumitelně vyjadřovat vlastní názor. Význam vzdělání doceníte obzvláště v těžkých životních situacích.

Pravdou však zůstává, že vzdělání s sebou přináší i jistá úskalí a závazky, při troše štěstí pouze morálního charakteru, ke společnosti jako takové. Pokud si ovšem dokážete osvojit několik jednoduchých pravidel, budete i přesto vést plnohodnotný život. Mezi těmi nejdůležitějšími jmenujme kupříkladu omezení používání cizích nebo neobvyklých slov na minimum (rozhodně se nesnažte používat slovo „niggardly“ – anglicky „skoupě“, pozn. el. slov.) před svými černošskými spolupracovníky, pokud plánujete zastávat veřejnou funkci v New Yorku, vyvarování se hlasitého vyjadřování vlastního nekonformního názoru před většími a silnějšími, než jste vy sám, odpuštění si pohrdavých poznámek na kvalitě hry místního fotbalového klubu v plně obsazené hospodě a rezignaci na psaní takových kritických názorů do novin a časopisů, které nesplňují přísné měřítko vyjádřené výrokem „Vox populi, vox Dei“. Pokud vám tato pravidla přejdou do krve a mozkomíšního moku, dojdete u vašeho okolí chápavé tolerance až obliby, budete zváni a ukazováni na večírcích, krmení pamlsky a bude s vámi dohodně diskutováno o počasí, sportu, politice a šokujících zvratech v zápletkách nejnovějších televizních seriálů.

Stále ještě jste naštvaní? Přes to všechno, co jste až dosud četli? Nebudte. Není proč. Možná vás uklidní, že na počátku všeho bylo sice světlo, ale hned poté vtip, uveřejněný na serveru SatireWire.com. Projev Larryho Ellisona na Yaleově univerzitě se ve skutečnosti nikdy nekonal. Tento vtip však padl na úrodnější půdu, než sami autoři předpokládali, vydal se po stezkách internetového bludiště žít vlastním životem a bohužel už někde na začátku své cesty ztratil přípodotek, že se vlastně nikdy nestal.

Zápletky byla tedy rozuzlena, a byť se nekoná žádná svatba, zlo bylo dostatečně demaskováno. Takže nakonec je vše opět v nejlepší pořádku. Ale i kdyby nešlo o vtip a projev byl skutečný, nebylo by možné jeho obsah brát vážně. Řekněte sami, zní snad hlavní premisa projevu, že na vás čeká zaměstnání s platem směšných 200 000 dolarů ročně, nějak pravděpodobně?

Co zůstalo v paměti aneb Křemencárna ve vzpomínkách

Malý, nenápadný střed života

Martin Pumera (mat. roč. 1992)

Křemencárna. Při vyslovení tohoto magického slova se snad každému vybaví rozesmáté tváře spolužáků na večírcích, ticho, jež by se dalo krájet v hodinách matematiky, zmatení jazyků při výuce ruštiny či němčiny, nuda při laboratorní automatizaci (to pokud jste náhodou nespali), paní profesorka Ledinská, oslovující své svěřence: „Broučkové a berušky ...“, odpalování podomácku vyrobených výbušnin v Havlíčkových sadech. Samozřejmě, že to školní řád zakazoval, ale kdo by odolal, že? Vybaví se vám ale také vůně sladu, která dávala na vědomí, že naproti U Fleků vaří pivo, taneční, protancované noci, první lásky, chemické olympiády, kde ani tak nešlo o to dokázat, že to dokážete, jako se setkat s kamarády, a samozřejmě naprosto skvělé hudební a divadelní festivaly. Těm, kteří měli štěstí zažít rok 1989 na Křemencárně, vystanou rovněž na mysli diskuse v potemnělé tělocvičně během podzimní stávky, napjaté tváře spolužáků ze stávkových výborů, dusno ve vzduchu a pak obrovská úleva. Zkrátka, první vítězství i neúspěchy.

Ale tahle střední škola byla a je mnohem víc než jen místo, kde jste měli možnost žít život naplno. Je víc než pouhou minulostí. Je to škola, kolem které se váš život točí dál, i když jste nějakých 10 let nenavštívili její zdi a jste více než 10 000 km vzdáleni. A ani si to většinou neuvědomujete. Přátelství z doby, kdy jste pobývali v šedé budově naproti známému pivovaru (a někdy samozřejmě v pivovaru naproti oné šedé budově), snadno přečkala bouře času (však také byla prověřena nocemi, které jste společně probdělili při hře Dračího doupěte). Ze zarytého fandý sci-fi se stal příznivec románů Victora Huga, ze zarytého přírodovědce nadšený student antropologie, z divadelníka vědec. A ani jste si tu změnu neuvědomili.

Vysokou školu jste prošli snadno díky oněm čtyřem letům stráveným v oné tehdy proklínané a pak milované budově. Ledové vichry postgraduálu vás neodnesly do zapomnění jen díky tomu, že jste věděli, o čem chemie vlastně je. A nyní pracujete s nejlepšími mozky z celého světa na projektech pro americkou NASA a US NAVY. Vašeho šéfa možná zaujal více váš doktorát ze ctihodné univerzity než místo, kde jste získali střední vzdělání, ale pro vás je důležitost obou institucí naprosto opačná. Vždyť právě díky Křemencárně můžete kolegovi důrazně vysvětlit (vzpomenuvše si na druhý ročník SPŠCH, kdy jste nitrobenzen vlastnoručně syntetizovali), že se tato látka určitě nerozkládá tak, jak tvrdí on, ale že jeho experimenty prostě nejsou pořádně provedené. Můžete zarazit jiného, který, ač produkt opěvovaného amerického školství, se chystá pipetovat koncentrovaný amoniak ústy (vzpomenuvše si na případ nešťastné spolužačky, která se o totéž pokusila už v prvním ročníku střední školy). Nebo když vás šéf laboratoří požádá při vývoji protiteroristického hi-tech analyzátoru výbušnin, abyste prošli literaturu a našli nejpoužívanější a nejsnáze dostupné chemikálie pro výrobu výbušnin, můžete mu je na místě vyjmenovat, neboť se vám zase vybaví ve-

čery, kdy jste ony výbušninu jen tak pro legraci vyráběli a odpalovali v liduprázdných parcích.

Víte, že SPŠCH v Křemencově ulici nemá srovnání. Víte, že znamení toho, že jste z Křemencárny, se s vámi ponese celý život a bude vám otevírat všechny dveře. Víte, že každý, kdo jí prošel, se od ostatních lidí v něčem liší. Víte, že tahle střední škola je místo, okolo kterého se točí vaše minulost a budoucnost. Je to takový malý, nenápadný střed vašeho života.

CH3A

Doc. RNDr. Věra Pacáková (mat. roč. 1958)

CH3A je možná poněkud zvláštní, nicméně pro nás úžasná společnost dnes už postarších lidí. Poprvé jsme se sešli na počátku školního roku 1954 v Křemencárně jako čtrnácti- a patnáctileté děti, někteří byli o málo starší. První dva roky jsme se seznamovali a ve třetím ročníku jsme se nějakým způsobem stmelili natolik, že jsme začali být svébytným útvarem, který jsme nazývali, podle tehdejšího zvyku na škole, CH3A. A tato společnost se již po čtyřicet tři let pravidelně setkává a schází, ne snad jedenkrát za rok, ale téměř každý měsíc. Jezdíme spolu na výlety a jedenkrát ročně na celovíkendový sraz. Zajímavé je, že si stále máme co říci, a hlavně se donekonečna bavíme vzpomínáním na různé zážitky a příběhy z dob našeho pobytu na škole.

Během studia na SPŠCH jsme se setkali s řadou učitelů, resp. profesorů, různých typů. Někteří byli jaksí normální, jiní měli svoje charakteristické rysy a zvyky. My jsme byli ještě trochu vyplašení, protože dřív jsme v nějaké té osmiletce měli učitele a teď to byli profesori. Ta úcta. Vždyť oni to byli vysokoškolsky vzdělaní lidé, nebo alespoň měli být, neboť měli tituly, kterým my jsme moc nerozuměli. Někteří kantoři si získali respekt ihned, většinou svým vystupováním, za kterým jsme vytušili odbornost a znalosti a umění je předat. S odstupem času jsme poznali, že je to jistě dar od Boha, ale také jsme poznali, že takových není mnoho, a to i v současné době. Jiní pak pro nás zůstali komickými postavkami, které patří k folkloru každé školy a nejen školy.

Jedním z těch prvních byl pan profesor Chytrý, který byl tehdy zároveň ředitelem školy. Byl to menší pán se šedivými vlasy, asi tak kolem šedesátky. Vždycky si založil ruce za záda, přecházel po třídě a spatra pomalu a plynule vykládal základní chemické učivo tak, že se to rovnou dalo zapisovat, což byl pro některé z nás trochu problémem, protože jsme na to nebyli zvyklí. Přitom se to krásně poslouchalo. Žádná oficiální učebnice tohoto předmětu nebyla, jenom nám doporučil nějaké dvě knížky, podle kterých jsme se pak měli učit. Daly se sehnat jen obtížně. Měli jsme mezi sebou studenta Soukupa, to byl takový grázlík, ale vyznal se už trochu v chemii, a ten vyráběl jododusík, který jednou nasypal na stupínek. Pan profesor Chytrý vešel, párkrát to pod ním bouchlo, on ani nehnul brvou a suše poznamenal: „No jo, jododusík. Však ono vás to přejde.“ A začal zkoušet. Ovšem student Soukup vydržel ve škole jen jeden rok, potom ho vyhodili.

Tak nedávno jsme již po několikáté vzpomínali, jak Tonda, který chodil do školy zásadně pozdě, přestože bydlel naproti škole v Křemencově ulici, se ze zvyku vždycky hlásil (znáte to, s rukou nahoře a dva prsty vztyčené) se slovy „prosím, pane učiteli ...“ a profesor Huml, matikář, mu odpovídal: „Co chceš, ty paneučiteli?“ A bylo jasno. Profesor Huml měl i další rčení, například že „ženský patří do ruky vařečka“. A jeho oblíbenou otázkou bylo: „Z kterýpak ty seš letky?“

Zato s Procházkou, který nás učil strojnictví, s tím byl opravdový zážitek. Hned po prvním vstupu do třídy se postavil na stupínek, začal vyskakovat na místě a křičet na nás: „Vy jste prachmizerní zárodkové středních technických kádřů!“ A tímto způsobem to pokračovalo dál. Dokázal dát jednu otázku, vyvolat celou třídu, jednoho po druhém, všem dát pětku, a to všechno dvakrát dokola během deseti minut.

Jakýmsi zlomem v našem studiu byl druhý ročník. Jednou na začátku roku přišel do třídy takový mladík a Ivan mu povídá: „Hele, mladej, seber si lejstra a zase vypadni.“ Jenže ten „mladej“ se postavil na stupínek a řekl: „Já jsem profesor inženýr Kucler, budu vás učit organickou chemii a budu vaším třídním.“ A během těch dvou let, kdy byl naším třídním, se vytvořil zvláštní vřelý vztah mezi námi a tímto člověkem, a to pouto vydrželo prakticky až do jeho smrti v roce 1986.

Byli jsme taky pěkná cháska. V prvním ročníku jsme měli laboratorní praktika, při nichž jsme se učili pracovat se sklem, ohýbat trubičky, vyfukovat baničky a tak podobně. Formánek vyfoukl baničku, dal do ní trochu vody, zatavil ji, postavil nad plamen na sítku a tenkým hláskem (on totiž silně mutoval) volal – rychle pod stůl, bouchne to! – a že to byla řacha a všude drobné střepiny skla. Při praktikách z organické chemie jsme měli za úkol vyrábět a vařit různé sloučeniny, většinou silně smrduté. Nejhorší pak byla kyselina isovalerová, to se od nás i lidí v tramvaji odtahovali. Když jsme jednou jeli hrát fotbal do Strašnic, rozbil Jarda Čechura ampulku s tímto smradem v zadním voze jedenáctky a rázem jsme měli celý vůz pro sebe.

Ačkoli naproti škole byl pivovar a hospoda U Fleků, nikdy se tam, alespoň za nás, moc nechodilo. Oblíbenější byly ve vedlejších ulicích U Stromečků, U Spěváčků, nebo lepší vinárna Čtrnáctka.

Profesor Kolbaba byl jednou z nejvýraznějších postav profesorského sboru. Učil matematiku a měl spoustu průpovědek, které se zvýraznily a obohatily jeho zadržávaním v řeči. Hned po vstupu do třídy začal oznamovací větou: „Půjde re-referovat o domácím cvičení – h-h p-pan Ho-Houser,“ a Standá šel. A pak někomu sděloval: „Vovon si my-myslí, že se ma-matematika dá vošvindlovat, a-ale ma-matematika se vo-vošvindlovat nedá!“ Nebo oznamoval třídě: „Vo-vona si myslí, že přijdou A-a-američani a zruší ma-matematiku.“ Nicméně něco nás asi z té matematiky naučil, protože jsme ji pak uměli používat. Na to jsme ovšem přišli až později.

Zato češtinářka, profesorka Šimáčková, malá silnější paní, známkovala velmi svérázně. Pamatuji se, že při rekapitulaci za celé čtvrtletí komusi sdělila: „Z písemné práce tu máte trojku, ze zkoušení jedničku, tak to bude celkem čtyřka.“

Profesor Knížek zase vždycky, když přišel do třídy, tak první věc, kterou udělal, bylo, že řekl: „Göttler a Ko-

pečná, jděte za dveře,“ aniž by se jakkoliv projevíli nebo cokoliv udělali. Prostě se mu nelíbili. Učil fyzikální chemii. Vždycky už před zkoušením věděl, jakou známku komu dá, a tato známka se s tím člověkem táhla celý rok. To bylo vždycky: „Víš co, já ti dám trojku.“ Někdy to bylo výhodné, někdy ne, ale dělat s tím prakticky nic nešlo.

Nesmíme také zapomenout na profesora Němcejeva, který učil ruštinu. Byl to dobře živený starší pán s velkým zeleným prstenem na pravé ruce. Jeho nástupcem se stal po roce hrabě Šote-Četenov, kterého stále doprovázel královský pudl. Tento pán byl před naší maturitou daleko nervóznější než my, protože jsme byli jeho první maturitní ročník, a on by považoval za svůj neúspěch, kdyby snad někdo měl z ruštiny propadnout. Slítovali jsme se nad ním, připravili se a nikdo nepropadl.

I smutné chvíle jsme prožili. To když umřel na začátku čtvrtého ročníku náš spolužák Petr, s kterým jsme hrávali fotbal, chodili na čundry a který byl i členem třídní kapely. Byla to kytarová kapela ve stylu tehdy slavných Kučerovců. Kluci uměli snad všechny jejich písničky a na kytary se naučili hrát velice dobře. Na většinu našich srazů dnes přinesou Přemek a Poldi své kytary, Pěta mandolínu a všichni zpíváme ty naše písničky. Z nich stvořil Vláda zpěvník a jede se vždycky od začátku. Na hradě Okoří, přes Japonečku malou, Niagaru, Rikatádo až k Chajdě malé a já nevím, kde to vlastně končí. Ne všichni si po těch čtyřiceti letech pamatujeme všechna slova, ale všichni zpívají. A to se nás schází vždycky na víkendových zájezdech dvacet i více.

Každý rok slavíme společně Mikuláše, také už asi dvacet let, Vláda je vždycky Mikuláš, má nádherný oblek, úplně pravý, a vousy a mitru a zatočenou hůl a rozdává všem dárky. Každý, kdo má doma něco, co nepotřebuje, má dárek pro Mikulášův koš. Někdy nám to nevyjde v prosinci, tak si počkáme a slavíme třeba v březnu. Akorát Vláda odmítá v březnu jezdit tramvají s mikulášskou berlou. Tak je to bez berly, ale jinak se vši parádou. A když Mikuláš zazvoní, že už jde, hudba hraje: „Šel Mikuláš, šel po ulici, zastesklo se mu po slivovici ...“

Naše každoroční celovíkendová setkání nejsou jednoduchou záležitostí. Jezdili jsme do Vlkánčic do rekreačního střediska Barev a laků, což zařizoval Vláda, později pak do Krkonoš na Lahrovky. Tyhle zájezdy začaly tím, že jsme si v roce 1983 řekli, že k 25. výročí maturity by se něco mělo dělat. A tak se ustavil samozvaný přípravný výbor, který se scházel každý měsíc v kanceláři u Vaška, a po dobu sedmi měsíců připravoval to slavné setkání. Přípravný výbor se postupně rozrůstal, jak se lidé dozvídali, že se něco bude dít, a nakonec už měl přes 18 členů. Nebyli to všichni spolužáci z CH3A, ale prakticky všichni o tom věděli a měli příležitost se účastnit.

Celé setkání po 25 letech na boudě v Malé Úpě zařídila Jana, sešlo se nás tam 30 včetně pana profesora Kuclera, a bylo natolik úspěšné, že jsme si řekli, proč se vlastně takhle nesetkávat každý rok. A tak pokračovaly každý měsíc schůzky přípravného výboru, teď už to byli všichni, kdo měli chuť a čas se setkávat. A to vlastně trvá dodnes. Občas se oslovujeme původními příjmeními, protože často ani nevíme, jak se naše provdané holky nově jmenují.

Poslední dva roky byly náročné, protože se postupně slavily šedesátiny nás všech, kromě dvou holek (vlastně by se

slušelo říci dam, ale to nějak nejde, stále jsme holky a kluci, aspoň mezi sebou), které se k našemu zármutku tohoto věku nedožily. Ale život jde dál a musíme jej brát takový, jaký je. Snažíme se těšit ze všeho krásného, co nás ještě potká, a až budeme všichni v penzi (někteří se nemohou nabažit práce), tak budeme chodit na výlety i ve všední dny. Z celého toho povídání je jistě jasné, že na naši průmyslovku rádi vzpomínáme a jsme hrdí na to, že jsme na ní studovali.

Studentská léta na chemické průmyslovce s odstupem času

Ing. Jitka Jirošová (mat. roč. 1970)

Studentská léta – čas mládí a malin nezralých – se nasmazatelně vryla do paměti každého z nás. S odstupem času se jen obrousily ostré hrany těch méně slavných prožitků a vystupují spíše momenty úsměvné. Při hlubším pohledu nazpět se objeví i úvahy nad tím, jak studium právě na této škole ovlivnilo můj života běh, jak přispělo k mému uplatnění v praxi. Nuž ponořme se nyní alespoň na chvíli do konkrétních vzpomínek.

Už samotný vstup do školy sídlící v půvabné úzké uličce, do budovy sevřené okolními domy, je po otevření těžkých vstupních dveří zážitkem. Následuje chladná chodba a velké hlavní schodiště s nezapomenutelným chemickým pachem. Pravou nohou dovnitř plus první tři schody, pravou nahoru plus pravou nohou do třídy – to byl mnou a mou kamarádkou vymyšlený rituál na posílení sebevědomí, neboť ani jedna z nás nepatřila ke geniálním šprtům. Jaké maličkosti zlepší náladu a dodají chuť se vším se poprat?

V prvním ročníku bylo potřeba nezmatkovat a nepodléhat panice. Doba vyučování do pozdních odpoledních hodin, požadavky kantorů, žádajících leckdy ze dne na den zvládnout určitou látku, a tempo výuky – to vše vyžadovalo přizpůsobení a překonání určitého stresu, ale asi to patřilo k aklimatizaci na život v této škole. I když dodnes nerada vzpomínám na zrychlený tep při testech, tehdy jsem to považovala přímo za projev nelidského chování kantorů vůči žákům. S odstupem času však chápou, že právě oni nám zocelili nervy a připravili nás i touto metodou na mnohem horší životní zkoušky. Dnes ráda vzpomínám na všechny profesory – byly zde osobnosti v dobrém i méně dobrém vydání, ale i to nakonec patří k životu.

Nezapomenutelnou zůstává přímá, náročná, ale spravedlivá matematikářka prof. Becková. Nejdříve jsme vůči ní pociťovali jen velký respekt, ale v průběhu studia jsme stále více oceňovali její zásadovost a charakter. Osobně jí vděčím za to, že jsem si v porevolučním roce 1970 vybrala za volitelný maturitní předmět místo ruštiny matematiku. V posledním ročníku středoškolských studií jsem ji podle tehdejších osnov absolvovala jako nepovinný předmět, umožnilo mi to však lepší rozjezd v této disciplíně na vysoké škole.

Škola mě také pro další studium bezvadně připravila v oboru anorganické chemie. Díky tomu byly pak pro nás, maturanty z Křemencárny, testy z chemického názvosloví, stechiometrické výpočty a později bilance hračkou. Ta propocená trička při hodinách prof. Albrechta se zúročila hned v prvním ročníku VŠ.

Dalším nezapomenutelným profesorem pro mne zůstává prof. Smetana, který dokázal tak odlišit technický

předmět, jakým bylo strojírenství, polidštit a zpřístupnit i nám, slečnám. Dokázal nás upoutat rozličnými průpovídkami a mnemotechnickými pomůckami, prokázal, že ukládání vědomostí do paměti není vždy jen bezduché biflování. Na jeho příklady o „tígrovi“ (tygrovi), „krávách za vozem“ (vůz jede, kráva jde přivázaná za vozem – a při zrychlení vozu nad určitou mez se kráva nechá vléci) nelze zapomenout. Byl pozoruhodně citlivý i k našim mladickým problémům a jako jediný – bez ztráty autority – povolil jedenkrát týdně omluvu z důvodu časového zaneprázdnění tanečními.

Náš třídní, prof. Pásek – mladý štíhlý a pohledný muž – nás dívky tak trochu provokoval k testování své rezistentnosti vůči dívčímu pohlaví. Chtěně i nechťěně provokace ho někdy trochu vykolejily, ale vždy vše dokázal překonat a neztratit autoritu. My se mladicky snažily strhnout ho ke svým lumpárnám, ale on se dokázal udržet v mezích střízlivosti.

Úžasně nás pak překvapil na maturitním plese v Lucerně. V jeho společnosti panovala báječná nálada a po skončení plesu s darem – klec s andulkami, aby mu nebylo smutno – pozval ještě zbylé zdravé třídní jádro k sobě do mládeneckého bytu k dokončení oslavy.

Z neobvyklých zážitků se vracím alespoň ke dvěma událostem.

Na škole se pravidelně konalo cvičení civilní obrany. Naše třída využila situace a nevrátila se z praktického nácviku na Petříně zpět do školních lavic. Jako kolektiv jsme se rozhodli strávit svůj čas po svém. Nastalo vyšetřování viníka, respektive iniciátora. Třída jako kolektiv ustála nápor vyšetřování zejména „Istivého“ prof. Otruby. Drželi jsme basu, a tak se situace vyřešila jen doučováním po škole.

Jiná úsměvná historka se udála při výchovném hudebním koncertě na Žofíně. Už před školou jsme se seřadili – vždy jedna slečna s jedním mladíkem, který jí nabídl rámě. I když jsme se chovali důstojně, prožívali jsme obrovskou legraci.

Co mi škola dala? 1) Výborný kolektiv a kamarády na celý život. 2) Dobrý start na vysoké škole. Kamenem úrazu, a tento nedostatek pociťuji dodnes, je neznalost cizího jazyka mimo ruštinu. Nedostatek jazykového vzdělání jsem již nikdy nedohnala. 3) Škola mi však především dala lásku k chemii. Dnes pracuji jako vedoucí laboratoří ve sklárnách ORNELA v Jizerských horách a obě moje děti studují k mé velké radosti chemii na VŠCHT a na Univerzitě Karlově v Praze.

Vzpomínky žáků B třídy 1968–1972

Za všechny napsali Jiří Chludil a František Hruška

Většina z nás se seznámila na chmelové brigádě v srpnu roku 1968. Seděli jsme na stoličkách v řádcích chmelnice a po karlovarské silnici se sunuly nekonečné kolony tanků a aut spojeneckých armád. Možná i tyto události a celková atmosféra tehdejší doby nás stmelila tak, že se i dnes po letech pravidelně scházíme. Poznali jsme řadu výborných a osobitých profesorů, z nichž mnozí však museli během našeho prvního ročníku ze školy odejít jako politicky nevyhovující. Zažili jsme studentskou stávkou na podzim roku 1968, pohřební průvod Jana Palacha a historické vítězství našeho hokejového týmu nad Sověty. Z pl-

ných plic jsme dýchali a „vychutnávali“ atmosféru konce šedesátých a začátku sedmdesátých let, kterou pro nás tvořili v pitoreskní jednotě Beatles, hippies, Starci na chmelu, divadlo Semafor, cvičení z analytické chemie, první kroky v tanečních, první pivo v začouzené hospůdce, druhá pětka z matiky ... a samozřejmě také pohled na pivovar U Fleků, nejprve zvenčí, později i zevnitř.

Řada našich spolužáků nebyla z Prahy. Bydleli ve studentském domově a měli před námi ostatními náskok v poznávání různých potěšení, které život velkoměsta nabízí. Je nasnadě, že brzy strhli k této mimoškolní činnosti i ostatní. První příležitost ke společným radovánkám se naskytla na školních výletech v prvním a druhém ročníku. Zvláště ten druhý do Davle, kde ústředním bodem našeho zájmu byla dnes již neexistující hospoda U starce v Pikovicích, byl velmi vydařený a nezapomenutelný zejména pro náš pedagogicky dozor (naše třídní paní profesorka Velimská by mohla vyprávět).

Pokračováním výletu a zlomovým okamžikem v našem studentském a později i poststudentském životě bylo založení Klubu P. S. (zkratka podle hospůdky Pod schůdky na Smíchově, kde jsme se začali scházet, podle zlých jazyků to sice znamená „pivní skauti“, my jsme však byli „pilní studenti“). Bylo to v září roku 1971. Ano, ano, bude to již třicet let. Tenkrát to byla recese. Kdo by tušil, že to vydrží tak dlouho!

Klub nebyl založen jen tak bez rozmyslu. Byla sepsána zakládací listina klubu, rozděleny funkce a založena třídní kniha. V té se každá klubovní akce dokumentovala včetně archivace účtu s razítkem podniku, psala se docházka a třídní kniha byla též místem pro naši studentskou uměleckou tvořivost, když nás v pozdním odpolední políbily múzy. Jaký to svěží vánek v normalizačním dusnu. Však jsme díky tomu celá třída svorně vydrželi bez SSM až do maturity. A nejen do maturity. Spousta z nás se znovu sešla na VŠCHT, a tak jsme třídní knihu vedli dál. Scházeli jsme se jednou měsíčně Pod schůdky, jako by se nic nezměnilo. Pak jsme měli pár let pauzu, ale asi nám to všem chybělo. Naše společná minulost započatá v Křemencárně je tak silná a kvalitní, že se dodnes pravidelně jednou měsíčně scházíme. Třídní kniha má již asi 300 stránek, váží 4 kg, a v době, kdy píšu tyto řádky, má poslední schůze číslo 127! Jsou v ní fotografie a podpisy profesorů i kamarádů, kteří nás již navždy opustili, je v ní vůně našeho mládí, je v ní energie pro náš nastupující věk zralosti. Je to zkrátka poklad, však také na obalu tohoto skvostu stojí psáno: „Tato kniha budiž bedlivě opatrována na památku našim potomkům, by věděli, která předkové jejich pít a studovat dovedli, a by od nich sobě správného příkladu vzali.“

Dnes tvoříme naprosto neuvěřitelnou skupinu podnikatelů, ředitelů, vědeckých pracovníků, dělníků, žen v domácnosti, úředníků, ba občas i nezaměstnaných, skupinu, která má společně jen jedno – ty čtyři památné roky v Křemencárně a nezapomenutelně do paměti vrytý pohled z druhého patra na hodiny pivovaru U Fleků. Motto, které je červeným písmem napsáno na deskách třídní knihy, vymyslel na maturitním večírku náš umělecký šéf, a myslím, že má co říci i našim následovníkům, dnešním studentům: „Každá škola dá člověku mnoho do života. Chemická průmyslovka je perlou mezi školami. Kromě znalostí odborných i všeobecných se studenti této školy

naučí i základům života praktického, takže se ctí obtojí v alkoholických pŕtčkách všeho druhu.“

A tady je oněch pár vzpomínek na studentský život:

Za všechny naše začátky v praktických cvičeních jeden, dnes již světoznámý, dialog jednoho nejmenovaného profesora s jednou nejmenovanou žačkou:

„Co to děláš?“

„Filtruju.“

„A co filtruješ?“

„Kyselinu sírovou.“

„Jakou?“

„Koncentrovanou!“

„Dyť se ti z toho kouří!!!!“

„No právě ...“

Nezapomenutelný je moment, kdy se na mě při písence obrátila vpředu sedící spolužačka a v naprostém tichu se nahlas zoufale zeptala: „Prosím tě, nemáš gumu na péro?“

Taky u nás studovali Vietnamci. Česky uměli perfektně. Jedna z prvních prací v instrumentální laboratoři byla vyrobit síran sodný nebo draselný (bylo to rozděleno půl na půl, abychom neopisovali).

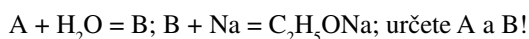
Vietnavec se vzorně zhostil úkolu, a jak bylo jeho povinností, svůj výrobek beze slova odevzdával asistence. Ta se samozřejmě musela zeptat: „Co to neseš?“ Vietnavec odvětil: „Síran.“ – „A jaký, draselný, nebo sodný?“ A Vietnavec upřesnil: „Ano.“

Naši milí učitelé – pár střípků vzpomínek na některé nezapomenutelné postavičky Křemencárny z těch zlatých let našich studií:

Ing. Rudolf Kucler

Tehdy ředitel, ale pro nás daleko důležitější jako učitel organické chemie. Milovali jsme jej, ostatně řada z nás pokračovala úspěšně na vysoké škole na „orgáně“, v mnoha případech právě jeho zásluhou. Byl vynikající pedagog s neuvěřitelnou pamětí (ve čtvrtém ročníku: „Vy jste neuměla v prvním ročníku napsat vzorec kyseliny sírové, jestli se nemýlíš!“ – nemýlil se nikdy), s nakažlivým úsměvem (říkalo se o něm, že by mohl polykat banány na šíř), neuvěřitelně přesný a dochvilný. Jakmile zazvonilo, okamžitě končil hodinu, i když právě psal na tabuli rovnici. Skončil v půli rovnice a odešel, aby nás neokrádal o přestávku. Ale za týden, jakmile zazvonilo, vkročil do třídy a bez zaváhání navázal přesně tam, kde před týdnem skončil!

Postrachem byly jeho neuvěřitelné rovnice, například:

Byly i složitější, ale kdo by to dal dnes dohromady? Ing. Kucler byl autorem učebnice, a tak jeho hodiny pravidelně končily slovy: „Tohle máte v učebnici, str. 95, třetí řádek shora, až str. 99, pátý řádek zdola.“

Ing. Vladimír Suchan

Fyzikální chemie, mikroskopie a bŕhví, jak se to jmenovalo. Měl nás krátce (taky obět normalizace), moc jsme

si ho neužili. Možná někdo z jiných tříd na něj vzpomene podrobněji. Poprvé jsme se s jeho jménem setkali v mikroskopii, kde mezi mnoha předpřipravenými preparáty byl i vzorně připravený vzorek jakéhosi chlupu. Při bližším zkoumání jste mohli objevit malinkou cedulku, na které stálo: „Vous inženýra Suchana“.

Moje nejmilejší vzpomínka na něj se váže k čemusi, co se jmenovalo Rydbergova konstanta. Vyprávěl velmi nudné věci a pak se otočil k tabuli, cosi tam dlouho kutil, a když odstoupil, skvělo se na tabuli křídou namalované nádherné, přímo kaligrafické „R“. Spokojeně přehlédl naše užaslé tváře, řekl: „Hezký, co?!“ a pokračoval v započatém výkladu.

Docent Květoslav Odvárka

Dějepis. Byl rovněž jedním z těch, kteří museli školu z politických důvodů opustit, a tak jsme byli v roce 1968 jeho poslední třída.

Svou první hodinu začal asi těmito slovy: „Osnovy mi ukládají přednášet vám antiku dvě hodiny a druhou světovou válku dvacet hodin. Protože antická kultura je základ evropské vzdělanosti, uděláme to obráceně.“ Taky to tak udělal a já si dodnes pamatuji, jak šli za sebou císařové říše římské.

Profesor Karel Kolbaba

Matematika. Nevím, jestli byl docent, inženýr, nebo jenom Kolbaba, ale znali ho všichni. „Koho neučí Kolbaba, to není chemik,“ říkalo se. Když jsme byli ve čtvrtém ročníku, chodili někteří z nás po večerech na přednášky na VŠCHT, které se tenkrát pořádaly jako jakási příprava pro zájemce o studium na této škole. Vedl je doc. Ferles. Jednou jsme za ním zašli, abychom ho trochu vyzpovídali, jak takové studium na VŠ vypadá. Mimo jiné jsme se také ptali, jaké jsou nároky na matematiku, z ní jsme měli největší strach. Ferles byl bezva, a tak kolega celkem bez zábran řekl: „My teď máme takového prdlého matykáře.“ Ferles okamžitě pochopil: „Kolbabu, že jo!“

Čím si zasloužil takovou proslulost? Byl neuvěřitelně náročný. Dokázal za jednu hodinu všechny třikrát vyzkoušet a do svého sešitku dát všem pětku. Proslavil se však svými výroky, které byly tak „trefné“, že většina žáků si je zapisovala, aby je mohli v hospodě dát k lepšímu. Dodnes si pamatuji jen dva: „Okamžitá rychlost v pravém slova smyslu je nesmysl!“ a „Počítání je jen jedno: dobré, chytré a hloupé!“ Mimo vyučování jsme se tím bavili, ale v hodinách jsme se ho báli. I když s odstupem času mám dojem, že Kolbaba byl Švejk a že se při hodinách sám báječně bavil.

Jednou třeba napsal na tabuli příšernou odpornost, něco jako

$$\frac{a^2 + 2ab + c^2 - (a + b)^2}{a^2 + b^2}$$

a zeptal se: „Co to je?“ Načež sedl za katedru, vytáhl svůj slavný sešitek a jel jedno jméno za druhým. Nikdo nevěděl a každý dostal pětku. Když probral celou třídu, zavřel sešit, povstal a poučil nás: „No přece zlomek!“

Když jednou zase probíral jméno za jménem a ptal se na nějakou vymyšlenost a sázel pětky, protože nikdo neznal

správnou odpověď, vyvolal i žáka, který chyběl. Nic se neozvalo, a tak napsal pětku. V první řadě se někdo osmělil a povídá: „Pane profesore, on chybl!“ Kolbabu to do rozpaků nevedlo: „To nevádí, on by to stejně nevěděl!“

Profesor Oldřich Popelka

Technologie. Také jeden z dinosaurů Křemencárny. Už jen to jméno bylo zdrojem zajímavých situací. Jednou, když jsme končili laborky, potkávali jsme v pozdním odpolední na chodbách rodiče žáků prvního ročníku, kteří měli třídní schůzky. Jeden z nich se zoufale sháněl: „Prosím vás, kde bych našel pana profesora Sněhurku?“

Popelka se uvedl tím, že na začátku třetího ročníku vkročil do třídy a začal slovy: „Uvědomte si, že už máte jenom osmnáct měsíců do maturity.“ Jeho mluva byla vůbec pozoruhodná a dlouhé pauzy v jeho monologu nás někdy uváděly v zuřivost. Diktoval třeba hodnotu nějaké konstanty, dejme tomu, že to bylo 3564,005. Začal: „Napište si tři tisíce ...“ všichni jsme si napsali 3000. „Pět set ...“ Škrtli jsem to a napsali 3500. „Šedesát ...“ škrtli jsme to a napsali 3560. „Čtyři ...“ Se skřípěním zubů jsme to škrtli a napsali 3564. „Celých ...“ To šlo, udělali jsme čárku. „Pět ...“ Fajn, napsali jsme za čárku pětku. „Tisícin.“ No, nezabili byste ho?!

Na hodiny nosil kopec cizojazyčných knih, vždycky jednu z nich vybral a markýroval, že přednáší přímo z angličtiny či španělštiny. Jednou přednášel o vlastnostech silikátů a zřejmě měl před sebou tabulku, která porovnávala pórovinu, kameninu a porcelán. Neřekl nám to. Četl tu tabulku po sloupcích. Vždy řekl: Pórovina – měrná hmotnost ... Kamenina – měrná hmotnost ... Porcelán – měrná hmotnost ... a znovu Pórovina – nasáklivost ... Kamenina – nasáklivost ... Porcelán – nasáklivost ... atd. Snad dvacetkrát pórovina – kamenina – porcelán. Ti z nás, kteří rychle nepochopili, že je to tabulka, popsali celý sešit!

Abychom se mu pomstili, věnovali jsme mu k svátku cihlu. Pěknou, červenou, s mašlí. Ale dostal nás. Za odměnu musela služba před každou hodinou přinést cihlu z kabinetu do třídy a po hodině ji odnést zpět. Běda, když jsme na to zapomněli. On na to pamatoval až do konce školního roku.

Kdoví, proč učil. Leccos naznačuje jeden jeho přebrept (ale kdo ví, jestli to byl přebrept). Vyprávěl, jak je důležité, aby technolog v chemickém provozu promýšlel vše do detailů. Jako odstrašující příklad uváděl potrubí s horkou kyselinou, vedené pod stropem haly v blízkosti nosných ocelových sloupů v nejmenované továrně. Potrubí časem zkorodovalo, páry kyseliny unikaly, narušily sloupy a hala spadla. „Lidi se topili ve vařící kyselině sírové, a za to všechno jsem mohl já ... totiž technolog.“

Ing. Zdeněk Otruba

Zástupce ředitele. Neměli jsme ho moc rádi, byl přísný a nebyla s ním sranda. Ale na druhou stranu na posledním školním výletě nám napsal na toaletní papír krásnou píseň „O praseti“ (je založena v Třídní knize) a přišel i na náš sraz po pěti i po deseti letech.

Jen jedna humorná historka se pojí s jeho jménem. Byl jsem tenkrát v sekretariátě školy, zazvonil telefon, zvedl ho Otruba a ohlásil se: „Průmyslová chemická Otruba.“

Inženýr Ladislav Palek

Analytická chemie. Byl prototypem prvorepublikového pedagoga, jako by vypadl z filmu Cesta do hlubin studákovy duše. Mám dojem, že tenkrát už přesluhoval. Byl to krásný, milý a poctivý dědoušek, kterého jsme měli rádi, ale nic jsme mu samozřejmě nedarovali. Překrásně si šlapal na jazyk, bohužel v písemné formě se to nedá napodobit.

Nezapomenutelná je příhoda s boraxovou perličkou. Měli jsem v laboratoři stoly ze dřeva, sice tvrdého, ale přece jen dřeva. Ukázal nám, jak se dělají boraxové perličky, jak se barví, a pak nás instruoval, jak perličku z platinového drátku odstranit. Nejprve nám to vysvětlil: „Perličku nahřejeme, dáme sfi na stůl porcelánovou míšku a perličku opatrně šklepneme do míšky o dlaň druhé ruky. Ne pšímo o míšku, to by drátek zaprušil a perlička by odskočila a spadla na štůl, kde by propálila díрку.“ Načež nahřál perličku, připravil si miskou a ukázkově klepnul platinovým drátkem o dlaň druhé ruky. Perlička odskočila, spadla na stůl a propálila tam díрку.

Profesor Michal Běhounek

Fyzika. To nejlepší samozřejmě nakonec (pan Běhounek promine). Úplně jiná kapitola, začínající pedagog, jeden z těch, kteří tenkrát postupně na Křemencárně nahrazovali odcházející staříky (byli jsme jeho třetí ročník) a Komenského bral vážně. Hlavně názorná výuka. Demontrace momentu hybnosti. Používá se k tomu takové „udělátko“. Hřídel a na jeho jedné straně základnou upevněné velmi široké „U“. Obě ramena „U“ spojuje tyčka, na které jsou volně navlečeny dvě provrtané kuličky spojené řetízkem – ocelová a dřevěná. Druhý konec hřídele je opatřen čelním ozubeným kolem, do kterého zabírá daleko větší kolo s klikou. Otáčením klikou se celá věc dá poměrně vysokou rychlostí roztočit.

Demontrace spočívá v tom, že když se obě kuličky na tyčce postaví tak, aby byly obě stejně vzdáleny od středu otáčení, a zatočí se klikou, ocelová kulička získá díky své hmotnosti větší hybnost a řetízkem přetáhne na svou stranu kuličku dřevěnou. Druhá část demonstrace začíná tak, že dřevěná kulička je posunuta výrazně mimo střed otáčení, takže po zatočení díky většímu rameni přetáhne na svou stranu daleko těžší kuličku ocelovou.

Tak tenhle šelmostroj přitáhl Běhounek do třídy, přišrouboval na katedru a seznámil nás s tím, co se bude dít. Těšili jsme se, ale zdaleka jsme netušili, že to bude až taková sranda. Připravil kuličky k první části pokusu. „Uvidíme, která kulička to vyhraje.“ A zatočil klikou. Povedlo se.

Když se přístroj zastavil, viděli jsme, že to vyhrála železná kulička. Teď měl přijít ten div. Pedagog upravil kuličky tak, že dřevěná byla podstatně dál od středu otáčení. „Schválně, která kulička to vyhraje teď!“ A mohutně zatočil. Když se přístroj uklidnil, viděli jsme, že se nestalo naprosto nic. Pedagog posunul dřevěnou kuličku ještě o kousek dál a znovu zatočil. Zase nic. Rozhodl se, že pokus se podařit musí. Znovu zatočil a tentokrát do toho dal všechno, aby odstředivé síly byly opravdu velké. Byly. Přístroj nevydržel ten nápor a se skřípěním a rachotem se rozletěl na kusy. Naprosto zděšený pedagog duchapřítomně zalehl za katedru – bohužel až ve chvíli, když už rachot pomínil.

Když se vzpamatoval, jal se poněkud roztřeseně shánět zbytky přístroje. Našel hřídel, tyčku, řetízek, šroubek, který trefil žáka v přední lavici (naštěstí bez zranění), a dřevěnou kuličku. Ocelová kulička nikde. Nešťastně prozkoumával třídu: „Kde je ta druhá kulička?“ Samozřejmě, že jsme řvali smíchy. Měli jsme k tomu důvod, kterým nebyl jen samotný fakt destrukce přístroje. Zatímco Běhounek pořád nešťastně hledal kuličku, většina z nás už dávno viděla, že ve velké prosklené skříni stojící vedle katedry je okrouhlá, čistě prostřelená díra a tam, hned vedle obrovské rentgenové lampy, si hová železná kulička. Korunu tomu Běhounek nasadil snahou učinit zadost svým pedagogickým povinnostem. Když po půl hodině pátrání železnou kouli objevil, jal se rekonstruovat pravděpodobnou dráhu obou kuliček po rozpadu přístroje, aby nám dokázal, že tentokrát to určitě „vyhrála“ ta dřevěná kulička. Nepodařilo se, a tak smutně prohlásil: „Tak, teď už nepoznáme, která kulička vyhrála.“ Je to nezapomenutelné a jen suchaři blednou u vědomí toho, co se tenkrát mohlo stát. Nestalo, tak co.

Když tak píšu, napadají mě další a další příhody, dalo by se ještě dlouho povídat. Ale už to stačí. Všechny se nám nesmazatelně vryly do paměti, vzpomínáme na ně často a hrozí nebezpečí, že je budou znát i naše děti, a kdoví, možná, že jednou i zlidovějí.

Tak, tak, děti, přesně takhle to bylo ...

**Masarykova střední škola chemická
a Vysoká škola chemicko-technologická v Praze**
Prof. Ing. Václav Janda, CSc. (mat. roč. 1972)

Provázanost Masarykovy střední školy chemické (za dob mých studií Střední průmyslové školy chemické) s Vysokou školou chemicko-technologickou v Praze je dlouhodobá a mimořádně těsná.

Někteří pracovníci VŠCHT působili na MSSCH jako externí učitelé, byli pravidelnými členy maturitních komisí, absolventi VŠCHT učili a učí na MSSCH jako kmenoví učitelé. Poměrně významnou skupinou pracovníků VŠCHT tvoří bývalí absolventi MSSCH. Jsou na této vysoké škole zaměstnáni jako techničtí, vědeckí i pedagogičtí pracovníci. Do této množiny můžeme zařadit i nejúspěšnější čerstvé absolventy (inženýry), kteří dále pokračují na VŠCHT ve studiu jako postgraduální studenti (doktorandi). V níže uvedené tabulce najdeme přehled absolventů MSSCH, kteří působili nebo působí na VŠCHT v Praze. Tento výčet byl pořízen pomocí ankety realizované e-mailovou formou a zahrnuje skupinu těch, kteří se v době pořizování ankety (na podzim roku 2000) vyskytovali na VŠCHT a kteří se k MSSCH hlásí. Přehled není jistě zcela úplný, ale i tak je překvapující, o kolik lidí se jedná. Zahrnutí jsou také někteří absolventi MSSCH, kteří na VŠCHT působili, o anketě se doslechli a přihlásili se, nebo ti, které někdo z příslušnosti k chemické průmyslovce „udal“.

Z přehledu lze vyvodit, že výměna „hmoty“ mezi oběma školami je velmi intenzivní. Za pozornost stojí i neobyčejně široká škála oborů, v nichž se maturanti MSSCH na VŠCHT uplatňují. Současně je také pozoruhodné, že přísun maturantů MSSCH je kontinuální a nevykazuje příliš nápadné výkyvy.

Zastoupeni jsou jak absolventi z roku 1945 (dřívější učitelé VŠCHT), tak maturanti z posledních let, kteří dnes studují na VŠCHT jako doktorandi. Právě u mla-

dých kolegů, kteří ještě nejsou zatíženi nostalgií stáří, je potěšitelné, jak vřele se ke své středoškolské alma mater hlásí.

Zaměstnanci a doktorandi

<i>Jméno</i>	<i>Pracoviště na VŠCHT</i>	<i>Tituly</i>	<i>Maturita</i>	
Bárta Milan	Ústav organické chemie	Ing., CSc.	1956	
Brablecová Marie	Ústav analytické chemie	technik	1965	
Bruthansová Anna	Personální odbor	Ing.	1967	
Březina Milan	Ústav chemie ochrany prostředí	Ing., CSc.	1972	
Budka Jan	Ústav organické chemie	Ing.	1983	
Cezner Václav	Ústav anorganické technologie	Ing., CSc.	1956	
Červený Jaroslav	Ústav organické technologie	Ing.	1992	
Doležal Jiří	Centrální laboratoře	Ing.	1971	dnes mimo VŠCHT
Drda Antonín	Ústav technologie mléka a tuků	Ing.	1971	
Fára Vít	Ústav anorganické chemie	Ing.	1994	
Fikar Jiří	Ústav organické chemie	Ing., CSc.	1959	
Fiker Lukáš	Výpočetní centrum	Ing.	1995	
Hasal Pavel	Ústav chemického inženýrství	doc., Ing., CSc.	1974	
Havlíček Jaroslav	Ústav analytické chemie	Ing., CSc.	1980	
Havlínová Iva	Ústav technologie vody a prostředí	Ing.	1995	
Hnědkovský Lubomír	Ústav fyzikální chemie	Ing., CSc.	1981	
Holakovský Roman	Ústav organické chemie	Mgr.	1987	
Horká Jitka	Ústav technologie vody a prostředí	laborantka	1978	
Hovorka František	Ústav chemického inženýrství	Ing., CSc.	1970	
Ineman Václav	Ústav chemie přírodních látek	technik	1963	
Janda Václav	Ústav technologie vody a prostředí	prof., Ing., CSc.	1972	
Jursík František	Ústav anorganické chemie	prof., Ing., CSc.	1954	
Kastl Jiří	Ústav organické technologie	Ing.	1973	dnes mimo VŠCHT
Kohlíčková Michaela	Ústav analytické chemie	Ing., PhD.	1990	
Kohoutová Alena	Centrální laboratoře	Ing.	1957	
Kordač Michal	Ústav chemického inženýrství	Ing.	1993	
Koza Václav	Ústav chemického inženýrství	doc., Ing., CSc.	1965	dnes mimo VŠCHT
Kralovec Karel	Ústav chemického inženýrství	Ing.	1993	
Kvasnička František	Ústav konzervace potr. a techn. masa	doc., Ing., CSc.	1973	
Lejčková Naděžda	Centrální laboratoře	Ing.	1968	
Macák Jan	Ústav energetiky	Ing., CSc.	1977	
Mastný Libor	Ústav anorganické chemie	Ing., CSc.	1975	
Matějovič Karel	Ústav organické technologie	Ing.	1981	
Maxa Daniel	Ústav technologie ropy a petrochem.	Ing., PhD.	1986	
Mejta Vladimír	Ústav anorganické chemie	doc., Ing., CSc.	1966	
Mendlová Věra	Ústav fyzikální chemie	laborantka	1998	
Menšík Jaroslav	Správa budov	topič	1950	
Mestek Oto	Ústav analytické chemie	Ing., CSc.	1978	
Pašek Josef	Ústav organické technologie	prof., Ing., DrSc.	1948	
Pitter Pavel	Ústav technologie vody a prostředí	prof., Ing., DrSc.	1950	
Podvalová (Petřů) Zdislava	Ústav kov. materiálů a koroz. inž.	technik	1968	
Pošta Antonín	Ústav organické chemie	Ing., CSc.	1949	dnes mimo VŠCHT
Půčiková (Mrázová) Maruše	Ústav technologie ropy a petrochem.	technik	1963	
Rubešová Kateřina	Ústav anorganické chemie	Ing.	1990	
Rudovský Jaroslav	Ústav technologie vody a prostředí	Ing., CSc.	1972	dnes mimo VŠCHT
Řehák Karel	Ústav fyzikální chemie	Ing., CSc.	1981	
Řihák Vítězslav	Výpočetní centrum	Ing., CSc.	1958	v důchodu
Selucká (Hronková) Jana	Ústav kov. materiálů a koroz. inž.	prom. chem.	1973	
Setnička Vladimír	Ústav analytické chemie	Ing.	1994	
Slavětínská Renáta	Ústav anorganické chemie	laborantka	1980	
Slavík Martin	Ústav počítačové a řídicí techniky	Ing.	1995	
Stejskal Michal	Ústav technologie ropy a petrochem.	doc., Ing., CSc.	1966	
Strnadová Nina	Ústav technologie vody a prostředí	doc., Ing., CSc.	1964	
Suchánek Miloslav	Ústav analytické chemie	prof., Ing., CSc.	1960	

<i>Jméno</i>	<i>Pracoviště na VŠCHT</i>	<i>Tituly</i>	<i>Maturita</i>
Svatošová Jitka	Zahraniční oddělení	Ing.	1976
Svoboda Jiří	Ústav organické chemie	doc., Ing., CSc.	1971
Svoboda Václav	Ústav fyzikální chemie	doc., Ing., DrSc.	1958
Sýkora Vladimír	Ústav technologie vody a prostředí	Ing., CSc.	1976
Sýkorová Dagmar	Ústav anorganické chemie	doc., Ing., CSc.	1966
Šanda Ludvík	Ústav skla a keramiky	technik	1965
Šimůnek Martin	Ústav počítačové a řídicí techniky	Ing.	1994
Šorm Jan	Ústav technologie vody a prostředí	Ing., CSc.	1969
Tuček Ferdinand	Ústav technologie vody a prostředí	doc., Ing., CSc.	1954
Vejvoda Josef	Úst. plyn., koksochem. a ochr. ovzd.	doc., Ing., CSc.	1956
Vláčil František	Ústav analytické chemie	doc., Dr., Ing., CSc.	1945
Vlček Ivan	Ústav makromolekulární chemie	technik	1973
Vrbská (Nejedlá) Taťána	Ústav chemie přírodních látek	technik	1963
Wanner Jiří	Ústav technologie vody a prostředí	prof., Ing., DrSc.	1972
Záruba Kamil	Ústav analytické chemie	Ing.	1994

Křemencárna pořád stejně – jiná

Luděk Jelínek (mat. roč. 1992)

Před osmi lety jsem napsal článek do almanachu SPŠCH, který pak vyšel společně s otcovým článkem pod názvem „Otec a syn aneb Chemie zapustila své kořeny“ (100 let Křemencárny. Almanach ke 100. výročí školní budovy, Praha 1994). Od té doby se hodně změnilo a druhou část článku už bohužel nemá kdo napsat.

Já jsem nakonec po vzoru otce zapustil kořeny na VŠCHT. Chemie mě prostě pořád baví, a tak jsem rád zůstal na škole jako asistent.

Díky tomu, že absolventů Křemencárny je u nás na ústavu jak psů (naštěstí), jsem se dozvěděl o dnu otevřených dveří MSSCH (pořád si na ten nový název nemohu zvyknout, zní mi jako: „Mateřská škola chemická“). Neváhal jsem však ani chvíli po téměř deseti letech od maturity jsem vyrazil na průzkum. Měl jsem trochu obavy, že za těch deset let se na škole vše změnilo a já tam nepotkám nikoho známého.

Jen jsem nakoukl do první laboratoře, kterou jsem sice po jejím přebudování ani nepoznal, rozptýlil mé obavy pan profesor Sedlák, který bombardoval dotazy studenta třímajícím v ruce baňku. Student měl zjevně předvést oblíbenou fontánu, demonstrující rozpustnost amoniaku ve vodě. Celý se klepal a snažil se odpovídat na dotazy, proč voda stříká trubičkou nahoru do baňky a proč roztok amoniaku barví fenoltalein červeně. Začal jsem tušit, že na Křemencárně se toho tolik nezměnilo. Vedle profesora Sedláka stála paní profesorka Harnová (češtinářka), ta mě poznala a posléze požádala o tento příspěvek. Začínal jsem se cítit jako doma.

Procházel jsem školou a žasl nad rekonstruovanými laboratořemi, úžas postupně vystřídala bledá závist. Vše bylo tak krásně nové. Laboratořím ukrojily trochu místa počítačové učebny, ale to je v dnešní době asi nezbytné. Ostatně, sám učím chemickou informatiku a využití počítačů, a tak vím, že počítač může chemikovi v mnohém pomoci. Jen doufám, že nenastane čas, kdy se studentům budou pokusy promítat z multimediálního výukového DVD „Chemikem snadno a rychle“. Jedna z věcí, které jsou na Křemencárně k nezaplacení, je právě možnost důkladně si „osahat“ chemii v rozličných laboratořích. Chemie se za to osahávání sice občas trochu mstí, ale dá se to vydržet. S úlevou jsem vyslechl ujištění paní profe-

sorky Kuklíkové, že v organických laborkách se pořád vaří to, co za starých časů, dokonce i náš oblíbený nitrofenol. Základy chemie, které jsme dostali v laboratořích, nám už nikdo nevezme. Když jsem v roce 1996 odjel studovat do Japonska, s úlevou jsem zjistil, že chemie se tam řídí stejnými zákony a japonská erlenka je stejně kónická jako naše. Jen jsem litoval japonské studenty, kteří se do laboratoře dostanou až poslední rok na vysoké škole a připadají si jak Alenka v říši divů. Absolvent Křemencárny si v laboratoři naštěstí připadá jako ryba ve vodě.

Úroveň školy ale neurčuje to, jak bílé jsou kachlíky na laboratorních stolech. Nejdůležitější jsou lidé, kteří ve škole učí, a jejich přístup ke studentům. To je to, na co člověk rád vzpomíná. Naopak jediné, co si jasně pamatuji z vybavení starých laboratoř, je velká nádrž s vodou v laboratořích z chemické techniky (L1), kterou nejmenovaný spolužák vypustil do sklepa panu školníkovi. Čehož zajisté dodnes lituje.

Ale podle toho, co jsem viděl a co stále slyším od absolventů proudících na VŠCHT, se demokratická atmosféra, stejně jako vysoká úroveň pedagogického sboru na Křemencárně nezměnila. Ač mnozí pro nás legendární profesori a profesorky odešli a nahradily je nové tváře, jsou pořád studenti rovnocennými partnery k diskusi. Doufám, že se to nezmění a že i za dalších deset let bude Křemencárna pořád stejně – jiná.

Správná životní volba

Daniel Příbyl (mat. roč. 1993)

Když jsem koncem osmdesátých let dokončoval základní, tehdy osmiletou školu, stálo přede mnou samozřejmě rozhodnutí, co budu dělat dál. Tehdy jsem neměl přesnou představu o tom, jakému konkrétnímu oboru bych se chtěl věnovat, což v souvislosti s dobrými známkami z hlavních předmětů ukazovalo na jedinou možnou cestu dalšího studia, kterou by logicky mělo být gymnázium. O mém dalším směřování nikdo z učitelů tudíž nepochyboval, jediní, kdo mě přesvědčovali o jiné cestě, byli rodiče. Proti jejich logickému argumentu, že všeobecné vzdělání, dosažené na gymnáziu, je v praxi málo užitečné, a tudíž po maturitě je nástup na některou z vysokých škol v podstatě nutný, jsem nedokázal najít protiargument. Nikde nebylo psáno, že dobré studijní výsledky, předpokládající pokračování ve studiu na

vysoké škole, se přenesou ze základní i na střední školu a hlavně že za čtyři roky budu skutečně chtít dále studovat. Argumenty rodičů mě přesvědčily, že nejhodnějším řešením je – vzhledem k technickému nadání, které se prý čas od času ve mně projevilo, i když nevím přesně jak – střední průmyslová škola. Jediný obor, kterému jsem se tehdy více věnoval a který jsem si dovedl představit dále studovat, byla chemie. Většina kantorů mě tehdy přesvědčovala, že žádná střední odborná škola nedokáže připravit své žáky k dalšímu studiu tak dobře jako gymnázium, poukazovali zejména na nedostatečnou výuku matematiky. Jenže já už byl rozhodnut a na jaře roku 1989 mě přijali ke studiu na Střední průmyslové škole chemické v Praze.

Hned na začátku studia jsem byl vyléčen z přesvědčení, že chemie je snadný, zábavný obor, jak se mi jevila na základní škole. Příbylo hodně teorie a práce v laboratoři občas přestávaly být pouhou hrou. Naštěstí jsem se nenechal odradit a včas pochopil, že věci nejsou tak složité, jak se na první pohled zdají být, pouze se jim člověk musí o něco více věnovat než dříve. Jednotlivé části se tak skládaly do logických celků, a i když se samozřejmě vyskytly pro mě náročnější předměty, cítil jsem stále pevnou půdu pod nohama. Po úspěšné maturitě mi nic nebránilo k nástupu na Vysokou školu chemicko-technologickou v Praze, kam mě vzali vzhledem k dobrým studijním výsledkům bez přijímacích zkoušek.

Během prvních let studia jsem si nejvíce uvědomoval, že mé rozhodnutí vystudovat chemickou průmyslovku bylo správné. Množství informací z oblasti chemie a hlavně celkový přehled, který jsem získal za dobu čtyřletého studia, mi nemohlo dát žádné gymnázium. Rovněž úvahy o nedostatečné výuce matematiky vzaly za své, jednak tím, že prof. Becková byla jedním z nejlepších kantorů, se kterými jsem se kdy setkal, a také proto, že ve čtvrtém ročníku, kdy už matematika nebyla v základním rozvrhu, si ji bylo možno zvolit jako nepovinný předmět, kde se doháněl skluz oproti gymnáziím. V tomto předmětu jsme tedy my „průmyslováci“ byli připraveni minimálně stejně dobře, ne-li lépe, jako studenti z gymnázií. Co se týká chemie, tam byl rozdíl propastný, a to v teoretické i praktické části. Bylo až zábavné sledovat naše kolegy, jak s obavami připravují v laboratořích cílové produkty, polévajíce se přitom kyselinami, jak sledují nejrůznější reakce a uskakují před výbuchy (teď nepřeháním, jeden výbuch menšího rozsahu se skutečně dvěma gymnazistkám přihodil). Zkoušky z chemických předmětů, vyzbrojen základními znalostmi z průmyslovky, jsem dělal podstatně snadněji a odměnou pak byly týdny volna a hlavně klidu ve zkouškovém období. Často jsem tak vzpomínal zejména na profesorku Jelínkovou, moji třídní, a profesorku Ledinskou, v jejichž hodinách anorganické a analytické, resp. organické chemie jsem se občas věnoval jiným než ryze chemickým záležitostem, za což jsem byl mnohokrát méně či více ostře napomínán. Tehdy se mi množství na tabuli psaných chemických reakcí zdálo zbytečně velké, na vysoké škole během zkouškového období bych jim za předané vědomosti však nejradyji zulíbal ruce. A takto bych mohl pokračovat v hodnocení mnoha dalších předmětů.

Získané znalosti na střední škole jsem ocenil nejen při ústních či písemných zkouškách, ale také v laboratořích a v běžném styku se studenty či pedagogy. Pokud bych měl

dnes hodnotit, co si pamatuji z té které školy z výuky chemie, pak jednoznačně vede chemická průmyslovka, nyní Masarykova střední škola chemická (MSSCH). Tím nechci říci, že by mě vysoká škola o nové poznatky neobohatila.

Naopak. Získal jsem další znalosti, můj celkový přehled v mnoha chemických oborech se prohloubil. Jenže systém dlouhých, vyčerpávajících přednášek, zakončený náročnou zkouškou, měl alespoň na mne zcela jiný efekt než průběžné zkoušení menšího objemu znalostí na střední škole. Zatímco tyto znalosti se většinou napevno usadily v mém mozku, informace získané na vysoké škole jsou spíše uloženy někde v podvědomí a vystupují na povrch často jen při opětovném nahlédnutí do příslušných skript. Mohu tedy s nimi pracovat, ale všechny pohromadě tvořily souvislý celek jen při absolvování příslušné zkoušky. Tím nechci říci, že si snad pamatuji ze střední školy vše, co nás učili, ale procentuální část je určitě o mnoho vyšší.

Někdo může namítnout, že kvůli studiu konkrétního oboru jsem byl ochuzen o hlubší všeobecné poznatky z oblastí jako je dějepis, zeměpis, biologie, společenské a sociální vědy. Poslední dvě vědecké disciplíny byly probírány v rámci občanské nauky, dějepis po první dva roky studia byl samostatný předmět. Zeměpis jsme sice neměli, ale základní zeměpisný přehled by si měl každý odnést již ze základní školy, stejně jako základní přehled o našich a světových dějinách. Pokud tyto znalosti někdo postrádá, je to chyba buď příslušné základní školy, nebo samotného žáka, ale těžko můžeme chtít po střední škole, aby tyto nedostatky v plné míře napravovala. Jediným nedostatkem tak podle mého názoru zůstávala absence předmětu biologie, neboť hlubší znalosti tohoto oboru jsou pro chemii v mnoha oblastech důležité. V současné době se ale na MSSCH už biologie vyučuje.

Důvody, proč píšu tento článek, jsou v zásadě dva. Za prvé bych chtěl touto cestou poděkovat všem učitelům, kteří nás na této škole učili, a sdělit jim, že v průběhu dalších let jsem předané znalosti náležitě ocenil. Nebýt odborných vědomostí získaných na této škole, měl bych podstatně větší problémy při vystudování vysoké školy a podstatně méně bych si pamatoval ze základů chemie a matematiky. Rovněž bych rád poděkoval i ostatním učitelům, kteří nám přednášeli literaturu, dějepis, fyziku, cizí jazyky a mnoho dalších a dalších předmětů.

Za druhé bych chtěl navázat na současné celospolečenské diskuse o odborném školství. V současné době nejen ti nejlepší, ale již i méně dobří žáci základních škol odcházejí na víceletá gymnázia a pro odborné školství, jehož výhody jsem se snažil popsat v předchozích řádcích, zbudou jen ti průměrní a podprůměrní. Návrh současného ministra školství ohledně rušení víceletých gymnázií tak podle mého názoru stojí za strážlivou úvahou.

O rizikových faktorech aneb O (ne)bezpečnosti práce *Petr Štěpánek (mat. roč. 1994)*

„To je pan profesor Bába, učí druháky organiku a ukáže vám korkovrt,“ řekli nám v září na úplně první hodině našeho laboratorního cvičení, která, jakož i další kurzy, jež jsme poté absolvovali, začínala školením o bezpečnosti práce.

Profesor se na nás usmíval, protože jsme v těch novotou zářících pláštích a s tázavým výrazem na něj možná působili trochu komicky. Pak nás přehlédl pohledem člověka, pro kterého korkovrt není naprosto žádnou novinkou a je to běžná věc, jako zubní kartáček, mýdlo či ručník, zkrátka jako pro většinu věc denní potřeby.

Sáhl do kapsy pláště a vytáhl elegantní černé pouzdro, za které by se nemusel stydět ani zlatý náhrdelník, kdyby byl uvnitř. Uvnitř však byla nádherná sada korkovrtů, která se za něj též rozhodně nestyděla. Pan profesor zasunul do náhodně vybraného korkovrtu nablýskanou osu, uchopil špunt a lehkými pohyby ukázkově předvedl, že snad není nic snadnějšího než udělat díry s pomocí tohoto nástroje, a s výrazem vítěze ukázal ten pravidelný otvor.

Jak prostinké, milý Watsone, řekl jsem si a nechápal jsem, proč si kvůli tak poměrně banální operaci volali dalšího pedagoga. Jenže tím představování neskončilo. Profesor nám chtěl korkovrt ukázat i z jeho temné stránky. Opět ho uchopil, aby mohl částečně názorně doprovázet i gesty své vyprávění o jisté dívence, jež dostala za úkol vyvrtat díru. „...a jak držela ten korkovrt proti ruce,“ dramaticky líčil, „tak jí najednou projel nejen špuntem, ale i dlaní!“

Ztuhl jsem a hleděl v němém úžasu na ten skvělý nástroj, který se postupně v mých očích měnil ve vražednou věc, jež si v ničem nezadá s ručním granátem či jinou zbraní alespoň středního kalibru.

To jsme byli teprve na začátku našeho chemického studia. Během dalších školení o bezpečnosti, či spíše nebezpečnosti práce nám pak byly jednotlivě představovány části chemické laboratoře, která se postupně stávala místností, kde na sobě budeme aplikovat právo útrpné, nebo zkoušet, co všechno vydrží lidské tělo.

Klidně stojící plynová bomba se může po uražení ventilu změnit v raketu, která začne létat po laboratoři a nakonec zakončí svůj nádherný let do poloviny zabořena ve zdi. Stříčka slouží spíše k propíchování rukou, než ke stříkání, jak jsem se naivně domníval. Digestoř, jež se sice občas používá na odsávání toxických par, ale jejíž hlavní náplní je pomocí zdvihací a ještě lépe padací přední stěny urážet hlavy, ruce, prsty a další části studentova těla. Byrety a pipety, jak jsem pochopil, používá chemik asi jen proto, že mu přijde poměrně fádni pít chemikálie přímo ze zásobních lahví, a brčka jsou asi příliš drahá, než aby se je vyplatilo kupovat. To nemluvě o pomateném hloučku krvežíznivých osob, o nichž jsem si zprvu myslel, že jsou mými spolužáky, usilujících nejen o životy své a pedagogů, ale i o ten můj.

Nutno ovšem říci, že na nás číhalo nebezpečí i po opuštění laboratoře. Jeho hrozba byla o to závažnější, že nás před ním nikdo na žádném školení nevaroval.

Tak například člověku procházejícímu kolem třídy, kde probíhala hodina matematiky, se mohlo stát, že bude zasažen letícím sešitem, protokoly či jinou literaturou, protože tímto způsobem se občas vypořádával profesor Váňa se zabavenými věcmi, které nás odtrhávaly od studia matematiky. Postižený ubožák pak byl nejvíce potrestán zpětným shromažďováním papírů a zjišťováním, co kam patří. Zvláště obtížné to bylo u takového typu sešitů, který měl spolužák Bruno výstižně nadepsán „VSJO“ a kde sporadické zápisy ze všech předmětů byly navíc zkříženy s blokem a omalovánkami.

Myslím, že stejnou pozornost jako Bezpečnostní předpisy pro práci s kyselinami a louhy by si zasloužily práce typu „Balistika letící křídly“, „Obranné pomůcky proti houbě, zvláště pak mokré“, či „Riziko popálení II. stupně o počítač IQ 151“, stejně tak jako občasné hodiny tělesné výchovy.

Domnívám se, že tým naší třídy při fotbalovém turnaji na Vyšehradě představoval zhruba stejnou potenciální hrozbu, jako prudká exotermní reakce, u které se obsluha rozhodla, že chlazení je pouhým luxusem. Z původně pětičlenného družstva jsme zůstali jenom tři, z čehož ještě jeden byl brankář. Ostatní byli vyloučeni za, diplomaticky řečeno, příliš ostrou hru.

Další rizikové faktory představovala nebezpečí mimoškolního rázu, jež však se studiem nepřímou souvisela, přestože se úzce dotýkala utužování třídního kolektivu. Jako typický příklad bych uvedl stav vzniklý praktickou aplikací textu populární písně „Dám si sedm piv a jednu zelenou ...“, což způsobovalo, že dotyčný mohl druhý den posloužit jako názorný příklad intoxikovaného člověka, kterého je, jak nám radili během školení, třeba vyvést na čerstvý vzduch, podávat mu hodně tekutin a popřípadě vyvolat zvracení.

Nikdy jsem si bohužel nedal tu práci a nespočítal, kolikrát jsme vyslechli a poté podepsali „Školení o bezpečnosti práce“, ale musím říci, že to v nás něco muselo zanechat, protože jsme nikdy ke svému štěstí a smůle zároveň neviděli hasiče marně se proplétající davy turistů stojících před pivovarem U Fleků, ani si nikdy během studia přímo v laboratoři nezkusili, jaké to je, strhávat (nedejbuň hořící) šaty ze spolužaček, či je oživovat dýcháním z úst do úst.

Korkovrtem si nakonec nikdo nic neudělal, ale občas si říkám, že možná jen díky tomu apelujícímu varování a také snad díky rozvoji zábrusových aparatur. A tak jsem dodnes ochuzen o možnost pozorovat svět skrz nádherně kulatý otvor v dlaní.

Přemítání slovem i obrazem

Ing. Milan Březina, CSc. (mat. roč. 1972)

Když jsem byl osloven, abych přispěl do almanachu střední školy, kterou jsem před drahným časem absolvoval, přemýšlel jsem, o čem by to mělo být a jak by to mělo vypadat. Pak jsem začal vyhledávat fotografie a jiné dokumenty z té doby a míst – a tak jsem zkusil zavzpomínat si na průmyslovku a její profesory zamyšlením nad fotografiemi z doby mých studií. Vybrané staré fotografie, při kterých by se dalo vzpomínat, jsem převedl do elektronické formy a zbývalo pouze jediné – převést do elektronické formy také vzpomínky.

V srpnu 1968 jsme se právě vraceli s rodiči z dovolené v Jugoslávii. Strávili jsme jistý počet dnů v táboře v Záhřebu (díky příjezdu „spřátelených armád“ byly hranice do republiky uzavřené) a pak dalších několik dnů ve Vídni, spojených s přemítáním, zda se vrátit, nebo budovat novou existenci v cizině. Zvítězila alternativa „návrat“, a tak jsem přibližně v polovině září 1968 nastoupil do prvního ročníku chemické průmyslovky. V tom září to bylo vůbec zajímavé – shromáždili jsme se (všichni prváci) v jedné třídě – ostatní budoucí spolužáci zatím váhali (s návratem do republiky), takže ještě několik dní trvalo, než nás bylo tolik, abychom mohli zaplnit, tak jak bylo zvykem a v plánu, čtyři třídy.

Náš první třídní profesor byl profesor Albrecht. Vyučoval nás, tehdy 1.A, jestli se dobře pamatují, anorganickou chemií.

Správnou laboratorní praxi jsme si v rámci studentské recese osvojovali i netradičními postupy. V souvislosti s profesorem Albrechtem mám vzpomínku na to, jak jeden spolužák po experimentu zachyceném na této

fotografii (není to rekonstrukce), kdy cíleně slil roztok amoniaku a kyseliny chlorovodíkové a nechal se vyfotografovat v okamžiku počátku vývoje kouřové clony takto vzniklé, získal od prof. Albrechta myslím třikrát za pět – za prvé že ví, že se to nemá, dále za plýtvání chemikáliemi a třetí kuli dostal za znečišťování životního prostředí. S profesorem Albrechtem jsme přítom (alespoň někteří z nás) vycházeli celkem dobře, například při objevování a překonávání různých nástrah studentského života, které na nás číhaly v nejbližším okolí „Křemencárny“, jako třeba U Fleků (tehdy jedna distribuční jednotka stála 3,80 Kč), U Spěváčků, Pod schůdky, U soudku a jinde.

Z některého z těchto zařízení je toto téměř umělecké foto Zátíší s púllitrem, kterému je možno vytknout snad jen poněkud opadlou pěnu. Pochopitelně jsme s prof. Albrechtem strávili i mnoho hodin v laboratořích, na výletech a chmelových brigádách. Jaké na něj mám vzpomínky? Vlastní vinou mé znalosti z chemie (resp. z názvosloví) byly poněkud neúplné, a tak, měl-li prof. Albrecht měřítko, že za jednu chybu v písemce z názvosloví bude nedosta-
tečná, pak já jsem se trefil vždy alespoň jednou. Když už se to „rozjede“ v jednom předmětu, tak se svezou i další. Výsledek se dostavil, bylo to v prvním pololetí prvního ročníku, a po překonání těchto prvních nástrah už starosti nebyly. Jako varování mohu poskytnout vysvědčení.

Nutno uznat, že ve druhém a dalších ročnících byly výsledky na vysvědčeních značně lepší. Profesor Albrecht nás moc potěšil, když přišel na jedno z našich pomaturitních setkání. Jaké další členy profesorského sboru mohu vzpomenout? Určitě prof. Vrbatovou (dějepis). Od té doby si

ČESKOSLOVENSKÁ SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA
STŘEDNÍ PRŮMYSLOVÁ ŠKOLA *chemická v Praze 1*
OBOR: CHEMICKÁ TECHNOLOGIE
CYKLISTYKE STUDIUM

Třída: *1a* Školní rok: 1968/1969
Číslo listiny: *4*

VYSVĚDČENÍ

Jméno a příjmení: *Milan Březina*
Datum, místo a rok narození: *30. března 1953*
Město: *Praha* (uvěj) *Praha*
Národnost: *česká* Státní příslušnost: *československá*

Hodnocení za první ročník:

Druh učiva	I. pololetí		II. pololetí	
	ocenění	období	ocenění	období
Pracovní předměty				
Čtení papírů a literatury	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>
Práce v učebně	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>
Práce v dílně	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>
Pracovní úroveň	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>
Odborná způsoba				
Matematika	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>
Fyzika	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>
Tělesná výchova	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>
Dějepis	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>
Český jazyk	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>
Český jazyk ústní	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>
Český jazyk písemný	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>
Technické předměty				
Technické kreslení	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>
Práce v dílně	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>
Práce v učebně	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>	<i>dobře</i>
Celkový prospěch: <i>prospěl</i>				

pamatují třeba to, že rok 1453 je pád říše východořímské – a jiné. Jestli po nás prof. Vrbatová tyto znalosti vyžadovala, nevím, ale my jsme si mysleli, že nám to pomůže.

Zcela charakteristickou školní postavou byl nezapomenutelný profesor Kolbaba. Vyučoval matematiku a byl silným zpestřením celé výuky, zejména v prvním kole normalizace a politických prověrek, probíhajících v roce 1970. Asi nejslavnější byl svými „výroky“, jimiž prokládal výuku a komentoval výkony studentů: „Pětka táhne jako tureckej med a tlačí jako stará bota,“ je jedním z nich. Jeho průpovědky někteří spolužáci zapisovali, a kdysi jsem slyšel i citování těchto moudrostí v Mikrofóru. Prof. Kolbaba průběžně známkoval pomocí zadávání malých písemek s průběžným známkováním pomocnými body, takže jsme od něj měli dost známek – jakýsi rekord bylo myslím 153 pětěk za pololetí. K pětce, a nutno uznat že jen malé (hlavní slovo měly známky z prověrek), se dalo přijít poměrně snadno. Kolbaba nastínil matematický problém a chtěl odpověď. Vzal seznam třídy se svými poznámkami a bral to podle abecedy. Kdo

byl silným zpestřením celé výuky, zejména v prvním kole normalizace a politických prověrek, probíhajících v roce 1970. Asi nejslavnější byl svými „výroky“, jimiž prokládal výuku a komentoval výkony studentů: „Pětka táhne jako tureckej med a tlačí jako stará bota,“ je jedním z nich. Jeho průpovědky někteří spolužáci zapisovali, a kdysi jsem slyšel i citování těchto moudrostí v Mikrofóru. Prof. Kolbaba průběžně známkoval pomocí zadávání malých písemek s průběžným známkováním pomocnými body, takže jsme od něj měli dost známek – jakýsi rekord bylo myslím 153 pětěk za pololetí. K pětce, a nutno uznat že jen malé (hlavní slovo měly známky z prověrek), se dalo přijít poměrně snadno. Kolbaba nastínil matematický problém a chtěl odpověď. Vzal seznam třídy se svými poznámkami a bral to podle abecedy. Kdo

odpověděl správně, dostal (+) a bylo-li čtvrté, byla to malá jednička, čtvrté mínus byla malá pětka. A tak jsme třeba zažili, jak při jednom takovém postupném dotazování padlo od prof. Kolbaba jméno jistého spolužáka. Odpovědí bylo ticho, Kolbaba sdělil „za pět“. Ze třídy se nesměle ozvalo: „On chybí.“ Kolbabu to nezaskočilo a se slovy „on by to stejně nevěděl“ známku nezměnil.

Ve druhém ročníku jsme vyjeli na výcvikový lyžařský kurz. Jelikož jsme takticky nezvládli cestu pěšky na Richtrovky a požívali rum z láhve veřejně, následovala kontrola zavazadel na přítomnost pašovaného alkoholu.

Z této kontroly je fotografie, na níž je možno vysledovat prof. Trmala, učitele tělesné výchovy, s rukou ledabýle odloženou na jisté části těla spolupracovníka.

Z tohoto výletu mám k dispozici ještě další pamětnické fotografie – v brýlích prof. Dvořáček (tělocvikář, myslím, že v následujících měsících opustil republiku).

Třetí den lyžařského výcvikového kursu byl den bez lyžování a konaly se pěší túry. Statisticky je totiž nejvíce úrazů právě třetí den a nejsnadněji jim zabráníme, když se nebude lyžovat. Tehdy nám toto rozhodnutí připadalo zvláštní, ale dnes tomu docela rozumím.

Na pěší túře (vedla dvakrát kolem Bufetu na rozcestí) jsem byl za ohromného jásootu ostatních členů družstva vržen se spolužačkou do závěje. Legrace bylo dost. Ze skupinového foto prvního družstva je patrné, že kombinézy ani přezkácče se tehdy „nenosily“.

Na konci kursu byl samozřejmě karneval, oblékli jsme se do toho, co fantazie a možnosti daly.

Dalším naším třídním profesorem byl ing. Lakomý, kterého jsme měli na strojnictví a příbuzné předměty. Na fotografii nám ve chvíli volna právě předčítá z knihy záznamů o pracovních úrazech. Bylo to čtení humorné a mnohdy i dosti pikantní.

Výraznou postavou pedagogického sboru byl prof. Pokorný. Jeho pojetí

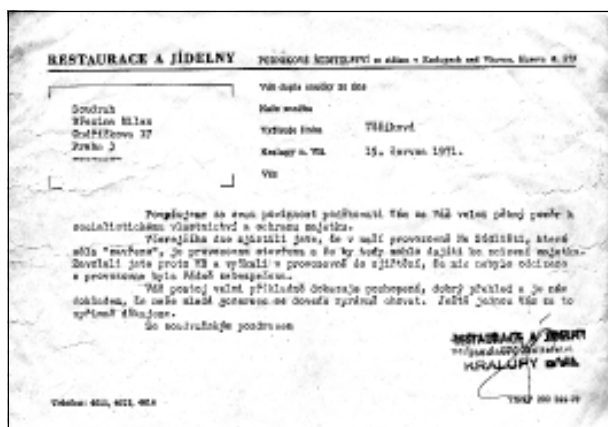

výuky organické chemie bylo na poměry střední školy a na tehdejší dobu netradiční, více podobné studiu na vysoké škole. Dokázal nás podporovat v přemýšlení o obecných aspektech života. Na přiložené fotografii je zvěčněn při výuce – čeho jiného než organické chemie.

Na konci druhého ročníku jsme se shromáždili na dvoře, podle pokynů fotografa zaujali místa na připravených lavicích, a tak mám z té doby první barevnou fotografii. Uprostřed třídní, prof. Lakomý, okolo my, 2.A.

Velmi zajímavá, pokud jde o „kulturní“ zážitky, byla odborná praxe, kterou jsme vykonávali po dva týdny na konci třetího ročníku a dva týdny na začátku čtvrtého ročníku v Kaučuku v Kralupích nad Vltavou. Žádné fotografie z ní bohužel nemám (upřímně řečeno, zase tak moc zajímavé to nebylo), nicméně díky tomu, že jsme byli (část z nás) v Kralupích ubytováni, mohli jsme se plně věnovat společenskému životu v sídle této chemičky. A tak jsme zase jednou v odpoledních hodinách navštívili restauraci v blízkosti naší dočasné ubytovny. Restaurace byla otevřená, stoly neuklizené, ale nikde žádný obsluhující personál. Prohlédli jsme i kuchyň v obavě, jestli tam třeba není někdo s vážným zraněním. Nebyl. A tak pro jistotu před dalšími možnými následky (zanechali jsme přece otisky prstů) jsme ze sousedství zavolali Veřejnou bezpečnost (pozn. pro mladší čtenáře – policii). Počkali jsme před restaurací a po chvíli se objevil pěšky přicházející příslušník a s ním (podle oděvu) i vrchní z příslušného restauračního zařízení. Řekli jsme, o co jde, vrchnímu se to nějak moc nelíbilo, příslušník si opsal do notýsku údaje z našich občanských průkazů (měli jsme je skoro všichni) a bylo vše hotovo.

My jsme odešli vyhledat jinou restauraci, zatímco vrchní s příslušníkem zůstali v původně prázdné restauraci

sami. Náš pocit byl takový, že zřejmě příslušník s vrchním slavili své setkání v nějakém sousedním restauračním zařízení (nebo spíš soukromě) a že nechali opuštěný podnik neuzavřený, jaksi zapoměli.

Ze zcela nepochopitelných důvodů jsem jediný já za tento projev ostražitosti dostal domů děkovný dopis z Kralup. Po maturitních písemkách (pro jistotu) jsem ho se souhlasem ostatních zainteresovaných ukázal profesoru Sedlákovi. Po prvním zběžném přečtení nás pochválil, jak jsme dobří. Ale když četl pozorněji a uvědomil si celou šíři informací, které z dopisu

vyplývají, pak přidal něco ve smyslu: „Nó, vy jste chodili do hospody? To se nemá.“ Inkriminovaný dopis jsem si schoval, je úžasný i svou češtinou, a tak ho také přikládám.

Profesor Běhounek nastoupil na SPŠCH myslím v přibližně stejné době jako my. Povíдали jsme si o přistání Apolla na Měsíci (kde jinde než v hodinách fyziky). Profesorské vrcholné soustředění po úspěšně provedeném pokusu je zachyceno na této momentce.

Profesorka Ledinská je na snímku při výkladu v la-

boratořích. Jestli nás vyučovala ještě nějaké jiné předměty, si však nepamatuji.

K významným akcím, které stmelovaly třídní kolektiv, patřily školní výlety. Všechny jsme je ve zdraví a radostně absolvovali. Přiložená fotografie je zřejmě z restaurace

Aeroplán v Rožnově pod Radhoštěm, těsně před maturitou. Spolu s prof. Růžkovou (čeština) je na fotografii prof. Sedlák, který s námi jako třídní vydržel až do maturity. Je zde patrně myslím dodnes charakteristické gesto pana profesora, provázené mnohdy známým „nó studentí“.

Maturitní plesy SPŠCH, konané tradičně v Lucerně, byly nedílnou součástí našeho společenského života. Bud jsme „vypomáhali“ starším spolužákům při předtančení, nebo pomáhali jako „nosiči“ a „nosičky“ maturitních medailí nebo šerp.

A pak se v roce 1971 maturitní ples týkal „služebně“ přímo nás. Fotografie nás zachycuje při slavnostním nástupu. To bylo začátkem prosince. V následujícím kalendářním roce jsme úspěšně odmaturovali, myslím, že všichni.

A jak na SPŠCH vzpomínám? Dobře.

A jak to bylo s odbornou úrovní? Myslím, že velmi slušné. Znalosti získané na střední škole umožnily (a nejenom mně) bezproblémově absolvovat přijímací zkoušky na vysokou školu – v mém případě na VŠCHT v Praze. Z odborných předmětů (zejména anorganické chemie, organické chemie a analytické chemie) jsme byli připraveni tak dobře, že pouze mírné doplnění znalostí stačilo k přípravě příslušné zkoušky v jednotlivých semestrech studia. Laboratorní praxe, kterou jsme na průmyslovce získali, nám dávala nedocenitelný náskok pro práci v laboratořích na VŠCHT před absolventy gymnázií. Před maturitou jsme byli často upozorňováni, že budeme sice lépe připraveni v chemických předmětech, že však můžeme mít problémy v matematice. Z vlastní zkušenosti mohu říci, že náskok v chemii jsme měli úžasný a v matematice, alespoň v našem kroužku, se nepoznalo, který student přišel z průmyslovky a který z gymnázia, problémy s doháněním jsme měli všichni.

Takže přeji do dalších let „své“ průmyslovce dostatek dobrých kantorů, dobrých žáků, dobrých nápadů a všem společně pak co nejvíce trpělivosti, vzájemného pochoopení a šanci na tak dobré vzpomínky, jako mám já.

Po třiceti letech ...

Ing. B. Jelínková (profesorka MSSCH v. v.)

Po třiceti letech pedagogického působení přicházím nyní do naší „Křemencárny“ obvykle již jen dvakrát v roce, a to vždy v dubnu a listopadu, kdy nestárnoucí kolega inženýr Plzák nás starší a ještě starší svolává na setkání seniorů. A věřte, že se do tohoto našeho Klubu důchodců při MSSCH vždycky moc těším. Nejde jen o shledání a popovídání si s bývalými spolupracovníky, ale zvláště milé pak bývá připomenutí životních jubileí těch, jimž je vždy naše sezení věnováno.

Ale o tom jsem vlastně nechtěla psát. Naše setkání někdy také mívá zvláštní program. Jedno nedávné odpoledne našeho důchodcovského dýchánku tak bylo věnováno prohlídce nově zrekonstruovaných chemických laboratoří.

Všichni jsme si mysleli – to bude zase obdobná oprava, jak jsme si jich za ta léta užili dost a dost po různých havarijních situacích, po rekonstrukci elektroinstalací, rozvodů ústředního topení, přeměně kotelny na ekologicky čisté topení plynem, opravě odpadů vody a rozvodu plynu a tak dále.

Ale již při vstupu do první analytické laboratoře L3 se nám zatajil dech, stejně tak v analytické laboratoři L2 i v technologické L1. Vše od stropu až po podlahu bylo úplně nové. Strop důmyslně snížen a v něm zabudováno estetické funkční osvětlení, stěny laboratoří běloučké, nové dveře, podlahy, radiátory ústředního topení. A vlastní laboratorní stoly? Všude jako v lékárně, L3 v barvě bílé se zelenou, L2 bílá s modrou a L1 bílá s hnědou. Na stolech místo parket funkční světlá chemicky odolná kamenina, světlé jsou i kameninové výlevky, rozvody vody a plynu, vše perfektní a viditelně dobře označené. A digestoře? Konečně se splnil sen nás všech chemiků – všude světlé dlaždice a výborné odsávání. Stejně tak nás zaujaly moderní destilační přístroje, či sada moderních a funkčních iontměničů. Váhovny u laboratoří jsou vybaveny moderními digitálními vahami v dostatečném množství a každá váhova má také svůj počítač. Nové jsou také přípravny k laboratořím, kde sídlí jejich správci a asistenti. Laboratorní nábytek těchto místností opět vysoce funkční, převládá bílá a každý asistent a správce má k dispozici svůj osobní počítač. Jaké bylo moje překvapení, když jsem zjistila, že už i laboratorní inventář je veden v počítači a odpadá tak práce s inventárními knihami. Nesmírně působivá byla také technologická část laboratoře L1. Třetina prostoru je zaplněna skleněnou aparaturou v objemu menší moderní poloprovozní laboratoře – odparka a rektifikační a teridační kolona, odstředivé čerpadlo – vše potřebné pro moderní výuku základů chemické techniky. O moderní vybavení aparaturami a přístrojovou technikou a o celé konstrukční uspořádání laboratoře se přičinil ředitel školy Ing. Zajíček. Nové pomůcky oživil profesor Sedlák. Z bývalé přípravny při L1 je vybudována již druhá, ještě modernější laboratoř výpočetní techniky. Všechny počítače po celé budově jsou samozřejmě připojeny k internetu.

Bylo by jistě možné pokračovat v dalším výčtu všech novinek ve škole. Ale já zakončím poděkováním všem, kteří se o tuto obnovu školy zasloužili. Zejména pak všem chemikům. Na začátku této velké obnovy my starší končili, oni mladí začínají. A je na první pohled patrné, jak vše dobře promysleli a zrealizovali. Přeji jim, aby dovedli v moderně vybavené budově udržet a ještě pozvednout onu tradičně vysokou latku odbornosti a pedagogické náročnosti.

Vzpomíná dlouholetý předseda maturitní komise

Ing. Ludvík Kosina

Jak ten čas letí ... Před 28 lety jsem byl poprvé jmenován předsedou maturitní komise na pražské chemické průmyslovce. Nikdy jsem v této funkci nepůsobil, a tak trochu jsem se obával, jak vše dopadne. V posledních květnových dnech roku 1973 jsem přijel do Prahy a s určitými pocity nejistoty jsem zaklepal na dveře ředitelny, kde mě přivítal a přijal, jak jsem později poznal, vynikající pedagog a člověk, dnes již zemřelý ředitel Ing. Rudolf Kucler. Seznámil mě s členy maturitní komise a třídní profesorkou paní Nellou Weissovou, velmi zodpovědnou a citlivou pedagožkou. Byla to tehdy čtvrtá C, samé dívky, a ty se na první velkou životní zkoušku při-

pravily znamenitě. Již při první návštěvě jsem zde poznal řadu výborných pedagogů, kteří svým citlivým přístupem k žákům přispěli k hladkému průběhu ústní maturitní zkoušky v této třídě – profesorku Růžkovou, Ing. Plzáka, Ing. Sedláka, paní profesorku Zámečnickovou a další. Krásné bylo i mé rozloučení s touto třídou, na které se nedá zapomenout.

Letos, po 28 letech, jsem tuto funkci na této škole vykonával již po pětadvacáté. A zase jsem se zde setkal s mnoha výbornými studenty i pedagogy, z nichž mnozí jsou i mými dobrými přáteli a kamarády – za všechny jmenuji paní profesorky Raisovou, Dudrovou, Jelínkovou a Beckovou a pány profesory Plzáka, Sedláka, Běhounka, Zajíčka a Melzocha. I letošní ústní maturitní zkoušky proběhly v naprostém pořádku. Přesto, že řada studentů na tom v průběhu studia nebyla nejlépe, připravili se nakonec na nejdůležitější zkoušku středoškolského studia dobře a zúročili tak získané znalosti.

Během těch 28 let, kdy jsem byl v kontaktu s chemiky v Křemencově ulici, stáli v čele školy celkem tři ředitelé, kterých si nesmírně vážím a o kterých bych se chtěl zmínit jmenovitě.

Do roku 1986 nezapomenutelný Ing. Rudolf Kucler, vynikající odborník, nesmírně pracovitý a svědomitý člověk, který všechn svůj čas obětoval řízení a dobré pověsti školy.

V letech 1986–2000 zastával ředitelskou funkci Mgr. Michal Běhounek, přísný matematik, spravedlivý člověk, znalec předpisů do všech podrobností.

A nyní řídí školu srdcem i věkem mladý Ing. Jiří Zajíček, výborný odborník, schopný organizátor, který velmi cílevědomě řeší modernizaci této školy.

Vzpomínky na žáky a pedagogy této školy mně nikdy nevymizí z paměti – vždyť jsem se stal za těch dlouhých dvacet osm let téměř jedním z nich. Proto bylo pro mě velkým uznáním, že jsem byl vedením školy v letošním roce jmenován emeritním maturitním předsedou ústavu se zajímavými právy a povinnostmi.

Školu nyní tvoří kolektiv schopných pedagogů i ostatních pracovníků školy, pro něž se práce stala více než pouhým zaměstnáním. Z ostatních pracovníků školy musím vzpomenout na sekretářku, neustále vitální paní Slávku Černou, a na vedoucí kuchyně paní Laštovičkovou, ženu vždy přívětivou a rozdávací smích.

Celému personálu Masarykovy střední školy chemické v Praze při příležitosti jejího významného jubilea přeji, aby si udržela i do budoucna svůj vysoký odborný

a společenský kredit a aby se jí podařilo i nadále vychovávat ze svých žáků nejen schopné odborníky, ale i občany s příkladnými morálně-volnými vlastnostmi.

O česko-německém přátelství

Mgr. Milada Raisová (profesorka)

Každé výročí je mimo jiné příležitostí ke vzpomínání a hodnocení. Nemůžeme tedy opomenout ani zajímavou a dlouholetou tradici zahraničních kontaktů naší chemické průmyslovky. Po dvacetiletém partnerství s Ingenieurschule für Chemie v Berlíně jsme nedávno oslavili 10. výročí vzájemných výměn s gymnáziem Starkenburg v Heppenheimu v Hesensku. Setkání našich učitelů s kolegy, kteří měli odlišné profesionální zkušenosti, stejně jako vzájemné kontakty studentů z obou zemí byly myslím velmi užitečné. Od začátku jsem byla z naší strany pověřena organizací těchto akcí, a tak si dovoluji alespoň několik bližších zmínek o prostředí, s nímž se účastníci setkávali.

Heppenheim s 26 000 obyvateli se sice nedá, jak sami němečtí studenti, kteří nás navštívili, zdůrazňují, srovnávat s naší stovětazou Prahou, má však jiné přednosti. Je to romantické městečko s klikatými uličkami na tamějším starém městě, s malebnými hrázděnými domy, z kterých dýchá historie, a s vysoko nad městem položeným hradem Starkenburg, odkud je překrásný výhled na celé město a jehož jméno nese i naše partnerské gymnázium. K městu neodmyslitelně patří vinice, které založili již Římané. Vinice dávají Heppenheimu zvláštní ráz a kouzlo. A víno přispívá i k tamější dobré pohodě. Lidé jsou otevřenější než jinde v Německu a o obyvatelích Hesenska je známo, že „reden viel und gern“. My všichni, kteří jsme tam byli, určitě souhlasíme s reklamním turistickým sloganem: „Heppenheim, die romantische Kreis-, Wein- und Festspielstadt an der Bergstrasse ist immer eine Reise wert.“

Jednou z hlavních předností Heppenheimu, který leží v krásné oblasti Odenwaldu, je ale jeho poloha. Leží 30 km od Heidelbergu, kde je jedna z nejstarších univerzit v Evropě, 60 km od Frankfurtu, 100 km od francouzského Štrassburku a právě tato města byla také cílem našich každoročních výletů. Nevynechali jsme ani návštěvu některého z významných průmyslových podniků v blízkém okolí, ať už to byl Merck v Darmstadtu nebo BASF v Ludwigshafenu. V loňském roce (2001) jsme měli dokonce možnost navštívit atraktivní závod Opel v Rüsselsheimu. Úroveň vybavení, pracovní nasazení zaměstnanců, praxe mladých lidí v chemických oborech, to určitě znamená pro naše studenty obohacení o nové poznatky, je podnětem pro stanovení si vyšších cílů a zároveň i pro zamýšlení nad významem vstupu České republiky do Evropské unie.

Mezinárodní partnerství škol hraje důležitou roli ve vývoji našeho kontinentu, směřujícího k vytvoření sjednocené Evropy. Politici v jednotlivých zemích mohou udávat směr, vytvářet podmínky budoucího společenského rozvoje a dohodnout se na dosažení společných cílů, ale o tom, zda se tyto cíle uskuteční a dohody splní, rozhodnou nakonec vždy obyčejní občané, kteří reprezentují širokou veřejnost. Školy i jednotliví učitelé mají morální povinnost v mladých lidech pěstovat pozitivní postoj k vytvoření evropského celku bez vnitřních hranic, kde by se všichni občané bez ohledu na národnost nebo státní

příslušnost cítili opravdu jako doma a považovali se v první řadě za Evropany a potom za příslušníky určitého národa. Jestliže se studenti různých národností včetně jejich pedagogů vzájemně sejdou, zjistí, že mají mnoho společných zájmů a starostí, dobrých i špatných životních zkušeností a právě partnerství škol může prakticky přispět k zodpovězení otázky, jaké klady a zápory má členství v Evropské unii pro jednotlivce. Naše dlouholeté zkušenosti potvrzují, že vzájemné výměny našich škol rozhodně přispívají k lepšímu porozumění, vzájemnému poznání a cenné spolupráci mezi studenty velké země na Západě a malé země ve střední Evropě.

Die Verwirklichung der Europäischen Union ist nicht nur Aufgabe und Verpflichtung von Politikern

Ing. Johannes Nötzel

(Direktor der Ingenieurschule für Chemie Berlin)

Wenngleich meine berufliche Tätigkeit als Direktor der ehemaligen Ingenieurschule für Chemie Berlin bereits vor mehr als 2 Jahrzehnten beendet wurde, zählt für mich die Herstellung und ständige Festigung freundschaftlicher Beziehungen zwischen der jetzigen MSSCH Prag und der von mir geleiteten Einrichtung noch heute zu den wesentlichsten Teilen des freudvollen Erinnerens an mein berufliches Wirken. Leider stehen mir Dokumente über die Entwicklung unserer damaligen Verbindungen nicht mehr zur Verfügung, weshalb mir eine detailgetreue Belegung nicht möglich ist. Dennoch habe ich erfahren und bleibt deshalb unbestritten, dass das persönliche Kennenlernen von Lehrkräften beider Einrichtungen zu einer Intensität und Festigkeit von Beziehungen führte, die selbst solchen politischen Ereignissen, wie dem Prager Frühling und den damit zusammenhängenden militärpolitischen Wirrungen, Stand hielten. Da spielten sicher auch Verantwortung und Begeisterung eine grosse Rolle, die erforderlich waren, trotz erheblicher finanzieller Schwierigkeiten wirksame Massnahmen zu ergreifen, die die Organisation des regelmässigen Austausches von Schülerdelegationen unserer Einrichtungen ermöglichten.

Und wann begann das alles? Gelegentlich meines Besuches einer Technischen Messe in Brünn – es müsste wohl 1957 gewesen sein, als Prof. Pletka Direktor der Prager Schule war – vereinbarten wir ein erstes Zusammentreffen von Vertretern beider Schulen während unseres Zugaufenthaltes in Praha Střed. Ich leitete damals unsere deutsche Delegation. Als Erkennungszeichen galt das Tragen des Hutes in der rechten Hand. Es gab überhaupt keine Probleme; denn schon kurz nach pünktlicher Einfahrt unseres Zuges hatten wir Kontakt zu unseren wartenden Prager Partnern.

Es begann die Entwicklung freundschaftlicher Beziehungen, die mir noch heute viel bedeuten. Wenn ich an Prag denke – und das geschieht recht oft – fliegen meine Gedanken in die Kremencova. Und warum?

Das zur Zeit immer wieder hörbare Gerede über die Notwendigkeit der Europäischen Union, in die auch Ihr Land gehört, bleibt so lange leeres Geschwätz, wie die verschiedenen Völker und ihre Menschen nicht den direkten Kontakt finden, durch den sich die vielen Barrieren abbauen lassen, die noch bestehen und das Zueinanderfinden er-

schweren. Es bleibt alles Stückwerk, wenn es nicht gelingt, die Menschen zu bewegen, dass sie aufeinander zugehen; denn diese sind es doch letztlich, die über Bestand und Notwendigkeit politischer Massnahmen entscheiden sollten. Mein Bemühen um die Herstellung freundschaftlicher Kontakte zur MSSCH fand in dieser Erkenntnis seine Begründung. Zugleich entspricht es einem wesentlichen Teil des humanistischen Bildungszieles, zu dem sich eigentlich die Bildungseinrichtungen aller Länder bekennen sollten.

Es bleibt zu bedauern, dass der ausserordentlich langwierige Prozess der Annäherung und des Zusammenwachsens der Völker durch politische Veränderungen in zurückliegenden Jahrzehnten gestört worden ist. Wir sollten immer bemüht bleiben, die Dauerhaftigkeit von menschlichen Kontakten sowie deren Zahl zu sichern und zu vergrössern, um endlich den geschichtlichen Lehren unserer Zeit mit ihren zwei verheerenden Weltkriegen gerecht zu werden. Dabei dürfen uns Stagnationen in der Entwicklung, wie sie gegenwärtig bestehen, nicht entmutigen, nach neuen Wegen zu suchen, auf denen einmal Erreichtes weiter entwickelt werden kann. Es möge gelingen, überall viele Menschen zu gewinnen, die sich an der Suche beteiligen.

Evropská unie není jen úkolem a závazkem politiků

(Překlad příspěvku Ing. J. Nötzela)

I když jsem ukončil svoji činnost jako ředitel bývalé Ingenieurschule für Chemie v Berlíně před více než dvěma desetiletími, patří navázání a upevňování přátelských vztahů mezi dnešní MSSCH v Praze a mnou vedeným školským zařízením ještě dnes k radostným vzpomínkám na vlastní profesionální působení. Bohužel už nemám k dispozici dokumentaci k vývoji našich tehdejších kontaktů, a proto nemohu vše detailně popsat.

Přesto zůstává neoddiskutovatelné, že osobní kontakty učitelů obou škol vedly k prohloubení a upevnění vztahů, které obstály i při takové politické situaci, jakou bylo Pražské jaro a s ním spojené vojensko-politické události. Svou úlohu sehrály jistě i odpovědnost a nadšení, které byly nutné, abychom překonali finanční potíže a umožnili organizaci pravidelných výměn žáků našich škol.

A kdy to všechno začalo? U příležitosti brněnského veletrhu, bylo to pravděpodobně v roce 1957, kdy byl ředitelem pražské školy prof. Pletka, jsme se při zastávce našeho vlaku na nádraží Praha-střed dohodli na prvním setkání zástupců obou škol.

Já jsem tehdy vedl naši malou delegaci. Poznávacím znamením byl klobouk v pravé ruce. Vše proběhlo hladce. Krátce po příjezdu vlaku jsme se setkali s našimi pražskými partnery. A to byl začátek našeho přátelství, které pro mne dodnes hodně znamená. Když myslím na Prahu – a to se stává velmi často –, letí moje myšlenky do Křemencovy ulice. A proč?

V současné době neustále slyšíme o nutnosti Evropské unie, do které směřuje také Vaše země, ale tato myšlenka zůstane tak dlouho prázdňným pojmem, dokud jednotlivé národy a jejich obyvatelé nenajdou přímé kontakty, s jejichž pomocí bude možné odstranit všechny bariéry, které znesnadňují vzájemné porozumění. Nic z toho se neuskuteční, pokud nedojde ke sblížení lidí, protože jsou to právě oni, jež by měli rozhodovat o nutnosti a způsobu politických opatření.

Moje snaha o vybudování přátelských kontaktů s MSSCH našla své opodstatnění právě v tomto poznání. Současně to odpovídá podstatné části cílů humanistické výchovy, ke kterým by se měly připojit školy všech zemí.

Je politováníhodné, že tento mimořádně zdlouhavý proces sblížení národů byl narušen politickými změnami v minulém století. Měli bychom se neustále snažit zajistit trvalost lidských vztahů a neustále je rozšiřovat, abychom se konečně vyrovnali s minulostí, zejména s následky dvou strašných světových válek.

Současná stagnace tohoto vývoje by nás neměla odradit od hledání nových cest, na nichž se bude rozvíjet to, čeho jsme dosáhli. Kéž by se podařilo získat pro tuto myšlenku všude lidi, kteří by se tohoto hledání zúčastnili!

Wo liegt eigentlich Heppenheim?

Norbert Köhler

*(Direktor am Starkenburg-Gymnasium
in Heppenheim)*

Das ist eine schwierige Frage, aber einige Prager können sie gut beantworten: nämlich alle die, die schon einmal am Schüleraustausch zwischen der Masarykova střední škola chemická und dem Starkenburg-Gymnasium in Heppenheim teilgenommen haben.

Das ganze begann so: Schon von der Wende 1989 versuchten unsere beiden Schulen in Kontakt zu kommen; Verträge wurden vorbereitet, verändert – aber die Bürokratie war damals sehr umständlich und Kontakte nach dem Westen vielleicht doch nicht so erwünscht. Dann kam die Wende und an Pfingsten 1990 war ich zu einem privaten Besuch in Prag. Ich nutzte die Gelegenheit, unsere mögliche Partnerschule aufzusuchen, traf dort auch Michal Behounek, den Direktor, noch weitere Kollegen und bei einem Bier in U Fleku waren wir rasch einig, dass wir eine Partnerschaft begründen sollten.

Und jetzt ging alles ganz schnell: Schon im Herbst gab es den ersten Besuch einer Heppheimer Gruppe in Prag, im nächsten Frühling kamen Prager Schülerinnen und Schüler mit ihren Lehrern nach Deutschland. Seitdem gab es schon viele gegenseitige Austausche. Manche dauerhafte Kontakte sind entstanden, vor allem die beteiligten Lehrer und Lehrerinnen sind über die Jahre zu wirklichen Freunden geworden.

Führen wir am Anfang noch in ein jeweils recht fremdes Land mit ganz unterschiedlichen Lebensumständen, haben sich inzwischen die Verhältnisse schon ziemlich angeglichen. Das ist auch der Grund, das im Augenblick, wie es mir scheint, das Interesse am Austausch etwas nachgelassen hat.

Das ist schade, denn es ist immer noch ein grosser Gewinn für uns Deutsche, das Goldene Prag und das schöne Land an der Moldau zu sehen, und sicher auch für unsere tschechischen Nachbarn nicht uninteressant, unsere Heimat zwischen dem Rhein und dem Odenwald zu erleben.

Wichtig vor allem ist – so meine ich – der Kontakt zwischen den Menschen – vor allem den Jugendlichen – damit wir die Grenzen überschreiten und überwinden.

Tschechien ist auf dem Weg nach Europa. Ein wirklich gemeinsames, ein blühendes Europa kann jedoch nur entstehen, wenn sich die Menschen kennen und verstehen.

Ředitelé Zajíček a Köhler na heppheimské radnici

Deshalb würde ich mir sehr wünschen, dass unsere Schulen dazu einen kleinen Beitrag leisten und wir unsere Beziehungen fortsetzen könnten.

Kde vlastně leží Heppenheim?

(Překlad příspěvku N. Köhlera)

To je těžká otázka, ale někteří Pražané na ni mohou dobře odpovědět. Totiž všichni ti, kteří se už zúčastnili studentské výměny mezi Masarykovou střední školou chemickou a gymnáziem Starkenburg v Heppenheimu.

Všechno začalo takto: už před revolucí v roce 1989 se pokoušely obě naše školy navázat kontakt. Připravovaly se smlouvy, pozměňovaly se, ale byrokracie byla tehdy příliš velká a kontakty se Západem ne právě žádoucí.

A pak přišel 17. listopad 1989 a o Svatodušních svátcích 1990 jsem byl na soukromé návštěvě v Praze. Využil jsem příležitosti vyhledat naši potencionální partnerskou školu, setkal jsem se s ředitelem Michalem Běhounekem a dalšími kolegy a při pivě U Fleků jsme se rychle dohodli, že bychom měli navázat spolupráci.

Potom už šlo všechno rychle: na podzim navštívila první skupina z Heppenheimu Prahu, následující jaro přijeli pražští studenti se svými učiteli do Německa.

Od té doby se uskutečnilo už mnoho vzájemných výměn, vznikla řada trvalých kontaktů, zejména zúčastnění profesori se stali za ta léta dobrými přáteli. Jestliže jsme na počátku jeli do úplně neznámé země se zcela odlišným způsobem života, během doby se poměry už dost vyrovnaly. To je také důvod, že momentálně, jak se mi zdá, zájem o výměnu trochu poklesl. Je to škoda, protože je pro nás Němce stále velkým přínosem vidět Zlatou Prahu a krásnou zemi kolem Vltavy, a jistě není ani pro naše české sousedy nezajímavé poznat naši vlast mezi Rýnem a Odenwaldem.

Podle mne je ale především důležitý kontakt mezi lidmi a obzvláště mezi mládeží, abychom překročili a překonali hranice. Česká republika je na cestě do Evropy. Ale skutečně společná kvetoucí Evropa může vzniknout jen tehdy, jestliže se lidé budou znát a rozumět si. A proto bych si přál, aby vztahy našich škol mohly pokračovat a my tak alespoň malým dílem přispěli k vybudování společné Evropy.

A na závěr – Vzpomínáme s písní na rtech

Ing. Vladimír Sýkora, CSc., (mat. roč. 1976) poskytl do almanachu slova dvou dnes zapomenutých písní, které si kdysi studenti v Křemencárně zpívali. Autoři jsou neznámí. Písňe se zachovaly ve zpěvníku Oxany Zilynské (od roku 1979 Sýkorové, mat. roč. 1976). Písňe se zpívaly při různých příležitostech, na horách a především na chmelových brigádách. Oni sami už písňe „zdědili“. Kdy se „vytratily“, se bohužel nepodařilo zjistit. Není tedy vyřešena případná problematika autorských práv.

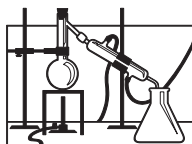
Hymna
[D; A7; G]

1. Jak vás tu vidím, radu vám dávám,
povím vám všechno, co dosud dělám.
Jak v lásce vzniká ženská taktika,
jak se to dělá a na co to je.
2. Už Adam v ráji cítil se sám,
řekl mu Pán Bůh, děvče ti dám.
A než to zkusil, zvědětí musil,
jak se to dělá a na co to je.
3. Já jsem byl student, byl jsem nesmělý,
řekla mi dívka, přijdu v neděli.
Já políbím tě a naučím tě,
jak se to dělá a na co to je.
4. Seděli spolu okolo stolu,
ona má oči sklopený dolů.
A nevěděli celou neděli,
jak se to dělá a na co to je.
5. Já jsem byl panic, byl bych jím dosud,
bohužel jinak chtěl to můj osud,
chtěl, abych zvěděl už za pár neděl,
jak se to dělá a na co to je.
6. Můj příběh končí, váš začíná,
a teď už víte, co dělat máte,
až přijde k věci, tak vzpomeňte si,
jak se to dělá a na co to je.

Tam, kde leží Křemencárna
[Ami; Dmi; E; D; A]

*(Zpívá se na melodii písňe
Tam blízko Little Big Hornu ...)*

1. Tam, kde leží Křemencárna, tam posvátná je zem.
Tam přijíždí řída Kucler se svým komandem.
Bílý pláště profáků, stíny dlouhejch zkumavek
a z prokletejch šprťáků ke stropu letí vzdech.
- Ref.: Říkal to Běhounek, já měl jsem v noci sen,
jak pod učitelským sborem thiolem vlhne zem.
Kmen žactva, ten je statečný a různé finty zná,
proč řída neposlouchá ta slova varovná.
2. Tam blízko u Karláku prašnou ulicí,
jede řída Kucler se svou milicí.
Marně mu profák Běhoun radí, zpátky povel dej,
jedinou možnost ještě máš, nervy si zachovej.
3. Tam blízko u Karláku vznáší se křídý dým,
padají žáci ze židlí, výbuchy výbušnín.
Límce bílých pláštíků barví křída červená,
kmen žactva, ten je statečný a různé finty zná.
4. Pak všechno ztichlo a jen rozhlas
chrochtá nad krajem,
v oblacích bílé křídý mizí žáků vítěznej kmen.
Cáry listů omluvných po škole školník hnal,
tam kvůli svému infarktu leží řída sám.

Kdo je kdo aneb Ředitelé, učitelé a zaměstnanci školy

Přednostové chemického oddělení První pražské průmyslové školy z let 1898–1945

Ing. Alois Smolka	1898–1909
Ing. Josef Mašín	1909–1925
Ing. Josef Ryšavý	1927–1929
Ing. Ferdinand Moravec	1929–1935
Ing. Josef Postl	1936–1945

Ing. A. Smolka

Ing. J. Mašín

Ing. J. Ryšavý

Ing. F. Moravec

Ing. J. Postl

Ředitelé školy od roku 1945

Ing. Josef Postl	1945–1949
Doc. Dr. Ing. Jaroslav Voříšek	1950–1951
Ing. Karel Kloz	1951–1953
Dr. Ing. Josef Chytrý	1954–1955
Ing. Josef Pletka	1955–1962
Ing. Marie Klímová	1962–1964
Ing. Rudolf Kucler	1964–1986
Mgr. Michal Běhounek	1986–2000
Ing. Jiří Zajíček	2000–dosud

Ing. J. Pletka

Ing. M. Klímová

Ing. R. Kucler

Mgr. F. Běhounek

Ing. J. Zajíček

Pedagogové z let 1945–2002

Zkratky předmětů:

Č	Český jazyk a literatura	M	Matematika	El	Elektrotechnika
A	Anglický jazyk	F	Fyzika	Aut	Automatizace
N	Německý jazyk	Bi	Biologie	S	Strojnictví
Fr	Francouzský jazyk	Bot	Botanika	TK	Technické kreslení
R	Ruský jazyk	Př	Přírodopis	DG	Deskriptivní geometrie
D	Dějepis	Z	Zeměpis	VT	Výpočetní technika
ON	Občanská nauka	Ch	Chemické předměty	CAD	CAD systémy
TV	Tělesná výchova	ŽP	Životní prostředí	PV	Průmyslové výtvarnictví
BV	Branná výchova	Ek	Ekonomické předměty		

příjmení a jméno	od	do	let	předměty	poznámka
Albrecht Josef	1956	1972	16	Ch	zemřel 2000
Andjelková Alena	1983	1985	2	R	
Andrlík Karel, Ing.	1945	1956	11	Ch	
Antoňová Marie	1971	1972	1	R	
Báča Jiří, Ing., CSc.	1989	1998	9	Ch	
Bareš Josef, Ing., Dr.	1946	1953	7	Ch	
Bazalová Marie, Ing.	1990	1992	2	Ch	
Bažantová Iva	1968	1969	1	R	
Bažantová Jana	1991	1992	1	TV	
Beberová J.	1962	1963	1	N	
Becková Jana, PhDr.	1961	dosud	41	M	1983–1997 výchovná poradkyně
Běhounek Michal, Mgr.	1967	dosud	35	M, F, El, VT	1980–1986, 2000–dosud zástupce ředitele, 1986–2000 ředitel
Bělohradský Josef, Ing.	1946	1951	5	Ch	
Benešová Jarmila	1988	1989	1	Č	
Blažek Vladimír	1945	1948	3	M, F	
Boučková Věra, Ing.	1970	1977	7	S	
Brožová Zdeňka	1958	1983	22	R, Fr	1969–1972 v Ghaně, zemřela 1988
Bryndová Zdeňka, Ing.	1979	1992	13	S	
Březovský Ludvík	1964	1987	23	A	
Bukovská Helena, Ing.	1978	1983	5	El, Aut	
Burešová Maria, ak. mal.	1998	dosud	4	PV	externí učitelka
Čechová Jana, Mgr.	1966	dosud	36	Ch, F, El	
Červenková Miroslava, Ing.	1990	1994	4	Ch	provdaná Pecková
Ditmar Petr	2000	dosud	2	VT	externí učitel
Divíšek Eduard	1945	1948	3	Ch, Bot	
Drahotová Eliška, PaedDr.	1990	1994	4	TV	
Dudková Věra, Mgr.	1987	2001	14	R, A	
Dudr Viktor, Mgr.	1971	1988	17	M, F	
Dudrová Jana, Mgr.	1971	dosud	31	Ch	dříve Hapalová 1990–1998 zástupkyně ředitele
Dvořáček Jiří	1963	1970	7	TV	1970 emigroval do Rakouska
Eakin Laura	1991	1992	1	A	americká lektorka
Ebr Josef, Ing., Dr.	1955	1958	3	Ch	zemřel 1965
Edel Tomáš	1981	1985	4	Č, D, ON	
Erbenová Olga	1952	1953	1	R	
Fafl Josef, RNDr.	1948	1949	1	TV	
Fencovský B., Dr.	1950	1951	1	Č	
Fialová Božena	1961	1969	8	S	1969 emigrovala do Švýcarska
Frýdlová Helena	1947	1948	1	Č	
Galašová Lýdie	1966	1971	5	R	
Hájek Jiří, Ing.	1979	1981	2	El, Aut	
Hanáček Luděk, Ing.	2000	dosud	2	CAD	externí učitel
Hapalová Jana – viz Dudrová					
Harnová Miroslava, PhDr.	1989	dosud	13	Č, D	
Haur Aleš, Ing.	1974	1975	1	Ch	

příjmení a jméno	od	do	let	předměty	poznámka
Havlíček Josef, Ing.	1951	1954	3	S	
Hilgartner Karel, PhDr.	1949	1957	8	TV, Fr	zemřel 1979
Hladík Josef, Ing.	1945	1948	3	Ch	
Hlásný Jiří, Dr.	1974	1980	6	Ch	1978–1980 jako externista
Hlavatá Dagmar, Ing.	2000	dosud	2	Ch	
Hlavatý Josef, RNDr.	1951	1957	6	F	
Holeček Vladislav	1946	1950	4	Č, D	
Homolková Vlasta	1953	1954	1	TV	
Hönig Otakar, Dr.	1945	1950	5	Č	
Hrabě Karel, Ing., Dr.	1954	1960	6	Ch	zemřel 1973
Hradilová Anna, Mgr.	2000	2001	1	N	
Hromádková Věra	1971	1982	11	R, ON	dříve Neumannová 1971–1982 zástupkyně ředitele
Hudec Josef	1946	1947	1	F	
Huml Karel	1951	1957	6	M	
Hušková Miroslava, Ing.	1986	1987	1	S	externí učitelka
Hyšková Alice	1962	1963	1	N	
Chalupová Iva, Ing.	2000	dosud	2	Ch	
Chytrý Josef, Ing., Dr.	1945	1957	12	Ch	1954–1955 ředitel školy, zemřel 1981
Jahoda František, RNDr.	1953	1968	15	Ch	1968 emigroval do Holandska
Janáčková Alena, RNDr.	2000	dosud	2	A	
Jančík Bohumil	1946	1952	6	M	
Jarchovská Irena, Ing.	1959	1969	10	Ch	1969–1972 v Íránu, zemřela 1977
Jarkovský Vladimír, Dr.	1971	1974	3	ON	zemřel 1980
Jelínková Blanka, Ing.	1967	1997	30	Ch	
Jiroušek Karel	1953	1954	1	Č	
Junger Miroslav, Ing.	1979	1990	11	Ch	1987–1990 zástupce ředitele zemřel 1990
Jušková Zuzana	1989	dosud	13	D, R, A	
Kalina Jaroslav, Ing.	1945	1956	11	Ch	zemřel 1967
Kalousová Magdaléna, Mgr.	1993	1994	1	Č	
Kašíková Nina, Ing.	1955	1958	3	Ch	
Katrnožka J., Ing.	1952	1953	1	Ch	
Kavina Josef, Ing., Dr.	1946	1953	7	Ch	
Keprta Zdeněk, JUDr.	1945	1967	22	Ek	zemřel 1977
Klasová Dagmar	1989	1990	1	BV	externí učitelka
Klímová Marie, Ing.	1955	1964	9	Ch	1962–1964 ředitelka školy
Kloz Karel, Ing.	1951	1953	2	Ch	1951–1953 ředitel školy
Knížek Jan, Ing.	1953	1970	17	Ch	
Knor Zdeněk	1956	1957	1	Ch	
Kočí Ivana, RNDr.	1989	1992	3	M, VT	
Kolbaba Karel	1952	1971	19	M, DG	zemřel 1978
Kolbabová Olga	1967	1970	3	Č, Ek, ON	zemřela 1970
Kommová Helena, Dr.	1981	1982	1	M	externí učitelka
Koptišová Jana, Mgr.	2000	dosud	2	Č, D	dříve Mrvíková
Kornalíková Jarmila, Dr. Ing.	2000	dosud	2	Z, Bi	externí učitelka
Kostečka Josef, Ing.	1967	1972	5	Ch	
Kostka Jaromír	1945	1947	2	R	
Kotrbová Jarmila, PhDr.	1951	1969	18	Č, N, ON	dříve Šimáčková
Koťuk Arsenij, Dr.	1955	1957	2	R, Č	
Kozáková Jana, RNDr.	1988	1989	1	M, F, VT	
Kozlová Alena, Ing.	1992	dosud	10	Ch	
Krátek Antonín	1948	1949	1	F	
Kraus Ladislav	1945	1950	5	ON, R	
Krčmářová Marie	1949	1966	17	Č, D, Z, TV	zemřela 1966
Krištof Karol, PhDr.	2000	2001	1	TV, ON	
Křehnáč Vojtěch	1970	1972	2	TV	
Křivánková Blanka	1985	1992	7	Č, D	
Kucler Rudolf, Ing.	1955	1986	28	Ch	1961–1964 na MŠK 1964–1986 ředitel školy, zemřel 1986

příjmení a jméno	od	do	let	předměty	poznámka
Kuklík Bohuslav, Ing.	1986	1994	8	Ch	
Kuklíková Dagmar, Ing.	1985	dosud	17	Ch	dříve Šmigolová
Kunzová Vlasta	1969	1971	2	Ch	
Kurz Rudolf	1951	1953	2	R	
Kužel Jan, Ing.	1998	dosud	4	VT	
Kvíčala Václav	1951	1957	6	TV	
Lakomý Lubomír, Ing.	1969	1981	12	S	zemřel 1996
Landa Zdeněk	1977	1978	1	Č, D	
Láska František, Ing., Dr.	1945	1946	1	Ch, F	
Launová Alexandra, Dr.	1984	1985	1	R	
Ledinská Alena, Ing.	1966	1992	26	Ch	
Lišková Hana	1978	1981	3	Č, D	
Loch Jan, Ing.	1998	2000	2	Ek, Z	
Macas Alois, Ing.	1952	1958	6	Ch	zemřel 1984
Machálek František, Ing.	1965	1976	11	El, Aut	zemřel 1996
Majer Vladimír, Ing.	1988	1989	1	Ch	
Malá Eva	2001	dosud	1	A	
Marek Pavel, Mgr.	1994	dosud	8	M, F, El	
Markes Rudolf, Ing.	1945	1950	5	S, TK, El	
Masner Rudolf, Dr.	1946	1947	1	Č	
Matějovská Hana, Mgr.	2001	dosud	1	N, Č	
Matějovský Josef, Ing.	1968	1977	9	S	externí učitel
Matoušek Jiří, doc., Ing.	1993	dosud	9	VT, F	
Melichar Jiří	1949	1951	2	Č	
Melzoch Karel, Ing.	1979	1990	11	Ch	1985–1986 zástupce ředitele
Mervart Milan, Ing.	1962	1967	5	Ch	
Milostná Irena ml.	1994	1995	1	A	externí učitelka
Milostná Irena st.	1994	1995	1	TV	
Mostecký Rudolf	1950	1951	1	TV	
Mrvíková Jana	1990	1992	2	Č, D	provdaná Koptišová
Mucala Miloš, Ing.	1990	1994	4	Ch	
Mucha Zdeněk	1956	1966	10	Č	1956–1966 zástupce ředitele
Musil Jiří, Ing.	1951	1964	13	Ch	
Mužík Václav	1946	1947	1	D, Z	
Nápravníková Dagmar	1954	1955	1	TV	
Nedvěd Josef, Ing.	1980	1982	2	El, Aut	externí učitel
Němcejov J.	1953	1955	2	R	
Němcová Kateřina, Ing.	1989	1990	1	Ch	
Nešvara František	1950	1954	4	Ch	
Neumannová Věra – viz Hromádková					
Novák Lumír	1962	1967	5	Ch	
Novák Václav, Mgr.	1998	2000	2	Č, D	
Nováková Sylvie, Ing.	1964	1977	13	Ch	
Odvárka Květoslav	1966	1970	4	R, D	1966–1970 zástupce ředitele, 1970 přeložen, protože připomněl žákům výročí upálení J. Palacha americká lektorka
Ogden Mary	1990	1991	1	A	
Otásek Josef, Ing., Dr.	1946	1948	2	Ch	
Otcovský Ivan, Mgr.	1993	1997	4	Č, D	
Otruba Zdeněk, Ing.	1960	1982	22	Ch	1960–1979 zástupce ředitele zemřel 1990
Páč Jaroslav, Ing., Dr.	1953	1957	4	Ch	1953–1957 zástupce ředitele
Pachlopník František, Ing., Dr.	1945	1952	7	Ch	
Palek Ladislav, Ing.	1956	1970	14	Ch	zemřel 1988
Pásek Ivan, Ing.	1965	1985	20	Ch	
Patáková Irena, Mgr.	2000	dosud	2	TV	
Pecka Václav	1991	1992	1	M, F	
Pecková Miroslava, Ing. – viz Červenková					
Pech Radek, Dr.	1988	1989	1	VT	externí učitel
Pelcák Jan, Ing.	1945	1947	2	S	

příjmení a jméno	od	do	let	předměty	poznámka
Peřina Jaromír	1952	1956	4	F, Ch	
Pětrošová Bohumila, Ing.	1994	2001	7	Ch	
Pilz Miloslav, Ing., Dr.	1951	1957	6	Ch	
Pinkasová Ivana	1989	1990	1	M, F	
Pitrmann Alois, PhDr., JUDr.	1950	1955	5	Č, D	
Pletka Josef, Ing.	1955	1962	7	Ch	1955–1962 ředitel školy
Pletka Oldřich, RNDr.	1950	1956	6	Př	
Plzák František, Ing.	1964	1986	22	Ch	
Pokorný Petr	1962	1975	13	Ch	1974–1975 zástupce ředitele
Popelka Oldřich, Ing.	1961	1974	13	Ch	zemřel 1989
Pospíšilová Daniela, Ing.	1977	1979	2	Ch	
Postl Josef, Ing.	1945	1949	4	Ch	1945–1949 ředitel školy, zemřel 1964
Prajzler Jaroslav, RNDr.	1954	1955	1	Ch	
Procházka Arnold, Ing.	1950	1957	7	S	
Radotínský Jan	1951	1952	1	TV	
Radovská Miluše	1979	1995	16	Č, N	
Raisová Milada, Mgr.	1966	dosud	36	R, N	
Rambousková Irena	1955	1990	35	TV, Z	dříve Štenclová
Ransdorf Bohumil	1955	1969	14	S	
Rohlík Václav, Ing.	1946	1947	1	R	
Rohlík Václav, Ing.	1954	1955	1	S	
Rosendorf Josef, Dr.	1945	1947	2	Ch	
Rosmus Jan	1956	1960	4	Ch	
Rožan Josef, Ing., Dr.	1950	1952	2	Ch	
Rüchel Antonín, Ing.	1953	1970	17	Ch	
Růžková Alena	1965	1980	15	Č, D, N	
Rýdl Josef, Ing.	1981	1983	2	Aut	externí učitel
Řehák Jiří, Ing.	1956	1971	15	Ch	
Salavec Miloš, Ing.	1981	1983	2	El, Aut	externí učitel
Sedlák Ivan, Ing.	1967	dosud	35	Ch	
Sedloň Vladimír	1982	1994	12	TV, BV, Z	
Shánělová Dana	1971	1972	1	N	
Schauta Zdeněk, PhDr.	1948	1949	1	Č	
Schlemmer Jan, doc., Ing., Dr.	1945	1968	23	Ch, F	zemřel 1997
Slámová Eva, Ing.	1960	1969	9	Ch	1969 emigrovala do Německa
Smetana Bohumil, Ing.	1965	1968	3	S	1968 emigroval do Švýcarska
Sochorová Žofie	1982	1983	1	ON	
Soukup Jiří	1978	1979	1	El	
Sovová Doly, RNDr.	1948	1953	5	Ch, F	
Spáčil Jiří, Ing.	1964	1969	5	Ch	
Srbová Blanka	1990	1991	1	A	
Stamu Marie	1985	1987	2	ON	externí učitelka
Staněk Josef	1945	1957	12	Ek, R, ON	
Staňková Ladislava, Ing.	1993	dosud	9	S, TK, DG, F	
Stávková Eva, Ing.	1989	1997	8	Ch	
Stejskalová Hana, Mgr.	1999	2000	1	F	
Strádal Jiří, Ing.	1986	1987	1	S	externí učitel
Strejček Luděk	1964	1965	1		
Suchan Vladimír, Ing.	1955	1970	15	Ch	
Svoboda Jan, Mgr.	1993	2000	7	TV, ON	
Svobodová Marie	1951	1952	1	R	
Sysel František, Ing.	1971	1976	5	El, Aut	zemřel 1976
Šesták Jiří	1991	1992	1	Ch	
Šimáčková Jarmila, PhDr. – viz Kotrbová					
Šimek Jaroslav, Dr.	1951	1956	5	Ch	
Šimoníková Ludmila, Ing.	2000	dosud	2	Ek	
Šindelářová Jaroslava	1988	1989	1	ŽP	externí učitelka
Šizling Leoš	1992	1993	1	VT	
Šlegr Petr, Ing.	1993	1997	4	El, Aut	
Šlechtová Milada – viz Raisová					

příjmení a jméno	od	do	let	předměty	poznámka
Šmigolová Dagmar, Ing. – viz Kuklíková					
Šorm Jan, Ing.	1988	1989	1	ŽP	externí učitel
Šote-Četenov Ilja, JUDr.	1947	1957	10	R	
Štenclová Irena – viz Rambousková					
Štuřková Anna	1951	1952	1	Č	
Švejdomská Dana, Ing.	1994	1995	1	Ch	
Taufer Jiří, Dr.	1992	1994	2	M, F	
Ticháčková Pavlína, Mgr.	2001	dosud	1	TV	
Tlapa Josef	1964	1965	1	El, S	
Trmal Josef	1965	1981	16	TV, BV	1981 emigroval do Německa
Tuma Michal	1981	1982	1	TV	
Tupá Blanka, Ing.	2001	dosud	1	Ch	
Turek Petr, RNDr.	1990	1993	3	Ch	
Tuzar Jaroslav	1945	1947	2	F	
Tužová Miroslava	1987	1989	2	TV, A	
Vacínová Marie, Dr.	1981	1982	1	R	
Vágnér Martin, Ing.	1987	1989	2	Ch	
Valenta Boris, Ing.	1972	1973	1	Ch	
Valentová Zita, Ing.	1994	dosud	8	Ch	
Váňa Michal, Mgr.	1990	dosud	12	M, F, El	
Vecko Miloš, Ing.	1985	1986	1	S	zemřel 1997
Velebil Otakar	1945	1949	4	D, Z	
Velimská Zdeňka, Ing.	1962	1997	35	Ch, Ek	
Veselá Dana, Ing.	1996	1998	2	Ek	
Veselý Vladimír, Ing.	1965	1976	11	El, Aut	
Veverková Markéta, Mgr.	1993	dosud	9	Ch	
Viceník Petr, Ing.	1979	1980	1	Ch	externí učitel
Vojtíš František, Ing., Dr.	1945	1948	3	Ch	
Vojtíšková Radana, Mgr.	1992	dosud	10	TV, Bi	od roku 1997 výchovná poradkyně
Vokáčová Růžena, Ing.	1970	1998	28	Ch	
Voříšek Jaroslav, doc., Ing., Dr.	1945	1957	12	Ch	1950–1951 ředitel školy
Vrba Jiří, Ing.	1984	1994	10	El, Aut	
Vrbatová Hana	1966	1977	11	D, Z, ON, Ek	1970–1971 zástupkyně ředitele
Vršťalová Danuše	1969	1971	2	R	
Výborná Drahomíra	1987	1993	6	R, A	
Wagnerová Monika, Mgr.	2000	dosud	2	Č, ON	
Weichet Jan	1951	1970	19	F, M	zemřel 1985
Weissová Nella	1969	1987	18	Č, A, R	
Zajíček Jiří, Ing.	1992	dosud	10	Ch	1998–2000 zástupce ředitele od roku 2000 ředitel školy
Zámečníková Eva	1970	1976	6	Č, D, ON	
Zvoníček Jaroslav, Ing.	1946	1951	5	Ch	

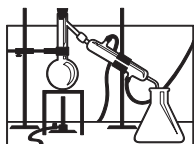
Ostatní zaměstnanci školy v roce 2002

Sekretariát: Boleslava Černá (sekretářka), Miroslava Kavková (hospodářka)

Asistenti: Štěpán Círk (VT), Petr Dlabal (Ch), Jitka Prokopová (Ch), Zdenka Řeháková (Ch), Jan Šušor (Ch)

Provozní zaměstnanci: Hana Luková (školnice), Zdeněk Háva (topič-údržbář), David Friček (šatnář), Alena Nouzová, Magdalena Nováková, Jiří Rejl (úklid)

Školní jídelna: Marie Laštovičková (vedoucí), Irena Farská, Helena Borovičková, Soňa Gruževská, Vlasta Kohlíková, Irena Stejskalová (kuchařky), Zdeňka Holmanová (prodavačka v bufetu)

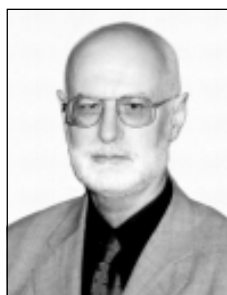

Zaměstnanci školy ve školním roce 2001–2002

Vedení školy

Ing. Jiří Zajíček
ředitel školy

Mgr. Michal Běhouněk
zástupce ředitele

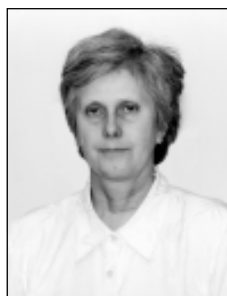
Vyučující

PhDr. Jana Becková
profesorka

ak. mal. Maria Burešová
profesorka

Mgr. Jana Čechová
profesorka

Petr Ditmar
profesor

Mgr. Jana Dudrová
profesorka

Ing. Luděk Hanáček
profesor

PhDr. Miroslava Harnová
profesorka

Ing. Dagmar Hlavatá
profesorka

Ing. Iva Chalupová
profesorka

RNDr. Alena Janáčková
profesorka

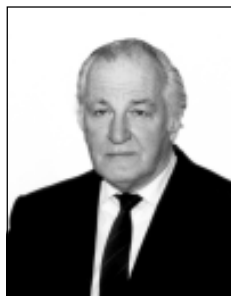
Zuzana Jušková
profesorka

Mgr. Jana Koptišová
profesorka

Ing. Alena Kozlová
profesorka

PhDr. Karol Krištof
profesor

Ing. Dagmar Kuklíková
profesorka

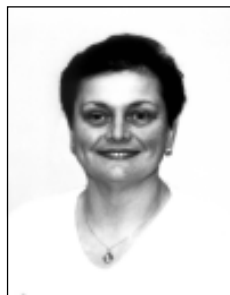
Ing. Jan Kužel
profesor

Eva Malá
profesorka

Mgr. Pavel Marek
profesor

Mgr. Hana Matějovská
profesorka

Doc. Ing. Jiří Matoušek, CSc.
profesor

Mgr. Irena Patáková
profesorka

Mgr. Milada Raisová
profesorka

Ing. Ivan Sedlák
profesor

Ing. Ladislava Staňková
profesorka

Mgr. Pavlína Ticháčková
profesorka

Ing. Blanka Tupá
profesorka

Ing. Zita Valentová
profesorka

Mgr. Michal Váňa
profesor

Mgr. Markéta Veverková
profesorka

Mgr. Radana Vojtíšková
profesorka

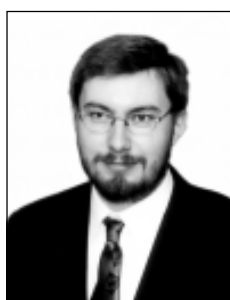

Mgr. Monika Wagnerová
profesorka

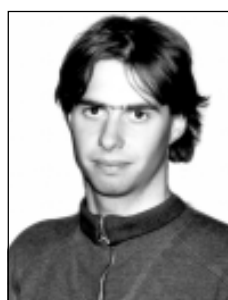
Ostatní zaměstnanci

Boleslava Černá
sekretářka

Štěpán Cirkl
asistent

Petr Dlabal
asistent

David Friček
šatnář

Miroslava Kavková
hospodářka

Jitka Prokopová
asistentka

Ing. Zdenka Řeháková
asistentka

Jan Šušor
asistent

Hana Luková
školnice

Kdo už je dospělý aneb Seznamy držitelů maturitního vysvědčení

1901/02

Bílský Karel
Černý Karel
Červený Josef
Dittrich Josef
Döller Karel
Geisler Miroslav
Jelínek Karel
Králík Vilém
Kurz Otakar
Macák Petr
Musil Bohuslav
Šotola Josef
Vančura Josef
Vokál Jan
Zita Karel
Živný Humbert

1902/03

Adámek Jakub
Beránek Karel
Brabínek Miloš
Cibulka Karel
Čámský Jaroslav
Držka Alois
Flekna Bohumil
Hudec Vladimír
Icha František
Kabát Josef
Kdán Bohumil
Klomínek František
Kovařík Ludvík
Kubíček František
Novák František
Plechátý Otakar
Procházka Jan
Rathouský Václav
Süss Josef
Šturma Jaroslav
Urbach Rudolf
Urbánek Bedřich
Zima František

1903/04

Augusta Vladimír
Dlabač Jiří
Duchan Otakar
Dvořák Bohuslav
Dvořák Jan
Flekna Bohumil
Hovorka Antonín
Husák Otakar
Jarý Stanislav
Jelínek Václav
Kala Jaroslav
Klein Rudolf
Kovanic Emil

Kupka František
Matoušek Zdeněk
Müller Zdeněk
Svoboda Miroslav
Šimandl Antonín
Tlapák František
Wiesner Adolf
Zamrazil Pankrác

1904/05

Aron Karel
Breth Ferdinand
Buriánek Emanuel
Černý Josef
Ducháček Josef
Dvořák Josef
Petřík František
Poppe Bohumil
Richter Miloslav
Rohla Vladimír
Saxl Viktor
Schindler Emil
Skála Václav
Sovák Josef
Svoboda Rudolf
Švarc Václav
Švejnoha Josef
Vacula František
Zábranský Antonín
Zajíček Josef
Zourek Karel

1905/06

Bauer František
Bukač Josef
Gallia Maxmilián
Hnát Leopold
Kaisler Josef
Kučera Václav
Materna Viktor
Nejedlý Josef
Netušil Gustav
Plachý Bedřich
Poláček Antonín
Röthing Josef
Ruda Karel
Trdlíka Josef
Vališ Pavel
Weiss Rudolf

1906/07

Anderle Jan
Bauše Ivan
Brabínek Miloš
Brázda František
Hák Jan
Holub Otakar

Hořejší Antonín
Hozr František
Janáček František
Jareš Vojtěch
Kopecký František
Kučera Jaromír
Linhart Bohumil
Mach Vojtěch
Morkes Josef
Pařízek František
Stadler Osvald
Šálek Stanislav
Štros František
Tomsa Pavel
Tůma František

1907/08

Beran Miloslav
Bohata Karel
Bukovský Leopold
Duchek Karel
Ezr Stanislav
Holub Bohuslav
Klapka Bohuslav
Kovařík Václav
Králík Karel
Kuthan Josef
Kysela Jaroslav
Liška Jaroslav
Navrátil Josef
Padalík František
Schmoranz František
Smolík Vladimír
Škorpil Alois
Špindler Vincenc
Zahn František
Zavadil Leopold

1908/09

Brabec Václav
Dlouhý Karel
Holeyšovský Václav
Hošek Karel
Kadlec Jiří
Kraus Ladislav
Krejčí Josef
Malina Václav
Morák Josef
Pták Antonín
Škampa Zdeněk
Šťastný Emil

1909/10

Anýž Josef
Bechyně Karel
Černý Josef
Dušek Alois

Dušek Jan
Elias Rudolf
Habětín Alois
Hála Rudolf
Hobrlant Otto
Knor Fratišek
Kopecký Antonín
Langer Josef
Miniberger Norbert
Obereigner Vojtěch
Průcha Josef
Sedlák Josef
Sládek Josef
Vaněk Vlastimil
Vegner František
Zindulka Antonín

1910/11

Beneš Vojtěch
Berounský Karel
Bureš František
Čeleda Jaroslav
Černý Robert
Hon Václav
Kostelecký Ladislav
Kraus Egon
Kulhavý Václav
Langer Josef
Malan Karel
Pešek Karel
Pětrovský Karel
Polívka Václav
Prach Josef
Roučka Vojtěch
Řivnáč Miroslav
Sedlmajer František
Siegel Hynek
Šafránek Josef
Tanzer Bedřich
Tille Rudolf
Váně František
Vik Arnošt
Vohryzek Jiří

1911/12

Bezecný Ladislav
Buriánek Karel
Cejnar Václav
Čech František
Čermák Theodor
Drbohlav Josef
Häusler Otakar
Hermann Karel
Hrubý Jan
Chaura Karel
Jermář Václav
Kadeřábek Antonín

Kolínský Bohumil	Čejka Jan	Mráčková Bohumila	1919/20
Krejčí Vilém	Holubek Albín	Novák Jiří	Balvín Jiří
Kysela Jaroslav	Hrdá Vlasta	Novák Josef	Benada Petr
Marek Alois	Humhal Karel	Pollak Milan	Braun Karel
Renza Josef	Jelínek František	Randová Hedvika	Bret Vladimír
Rousek Rudolf	Jiroušek Antonín	Seidl Bohumil	Bruknerová Libuše
Svorník Václav	Kalla Josef	Smrčka Vilém	Černý Ladislav
Váňa Josef	Kasper Bohdan	Stehlík Oldřich	Dostál Josef
Závodský Jaroslav	Klekner Jan	Šíma Rudolf	Dyrhon Vlastimil
	Kohout Svatopluk	Valoušek Stanislav	Fiala Josef
1912/13	Lang Jan Václav	Velík Jiří	Hladík Václav
Beutl Jiří	Langer Břetislav		Hollmann Rudolf
Bohuslav Bohumil	Markup Josef	1917/18	Hrubá Jiřina
Gregor Eduard	Medek Josef	Daněk Josef	Karlach Zdeněk
Karásek Vladimír	Novák František	Farský Roman	Klos Otto
Kospert Vladislav	Panuška Leontin	Guth Vladimír	Koula František
Kysela Josef	Paul Emil	Hladík Ladislav	Králíček Oldřich
Pacovský Alexander	Pick Robert	Holický Jaroslav	Lidmila Jaroslav
Pelikán Josef	Sázavský Václav	Hora Josef	Maloch Jaromír
Pospíšil Karel	Trnovský Karel	Jindra Karel	Maternová Lidmila
Renelt Zábój	Zítka Vladimír	Kalandr Antonín	Mílt Ervín
Rozenkranc Ladislav	Žoha Antonín	Kern Václav	Novák František
Sajvera Václav		Klas Gustav	Peca František
Sýkora Ladislav	1915/16	Kolářský Ludvík	Plevová Marie
Škrabálek Jaroslav	Bláha Alois	Kuchař Václav	Riedl Emanuel
Uhlíř Vladimír	Braun Václav	Kuna Oldřich	Schücková Marie
Valoušek Oldřich	Brunclík Vojtěch	Kupec Josef	Siegl Josef
Zelenka Felix	Čapek Karel	Mašín Bedřich	Stupka Karel
	Fialová Ludmila	Oswald Vojtěch	Svobodová Marie
1913/14	Formánková Anděla	Pelnař Václav	Švarc Josef
Amort Svatopluk	Frinta Emanuel	Pitro Vratislav	Vinš Václav
Bulíček František	Grosz Emil	Rufer Heřman	Vocetka Bedřich
Cechner Bohumil	Jahoda Josef	Schmidt Alexander	Zavřelová Marie
Dousek Josef	Kadlec František	Schneider František	Zurynek Stanislav
Eberle Karel	Kilingr Karel	Smrčka Vilém	Žaba František
Fechtner Václav	Kodet František	Šandara Karel	
Freund Heřman	Kriegelsteinová Bohuslava	Šilhan František	1920/21
Helebrant Václav	Kytka Václav	Šimůnek Zeno	Bauše Rudolf
Janoušek Bohumil	Lankaš Stanislav	Tintěra Antonín	Bolé Josef
Jindra František	Mottl Karel		Brabenec Jaroslav
Knor Josef	Rosendorf Josef	1918/19	Čakrt Eduard
Kopecký František	Šofferle Josef	Bernardová Marie	Černý Emanuel
Koudek Karel	Štěpánová Marie	Bezstarosta Vladimír	Dvořáček Josef
Kozák Václav	Trnka Ladislav	Dlouhý Pavel	Frankl Jan
Král Ludvík	Wolf Karel	Havlíček Jiří	Hájek Karel
Kupka Eduard	Zelenková Ludmila	Chlebna Antonín	Höllová Růžena
Meisl Gustav		Káně Karel	Kalenský František
Novák Miloš	1916/17	Lukášová Libuše	Kalina Jaroslav
Novák Václav	Brožek Jaroslav	Merhaut Zdeněk	Kocour Jaroslav
Pejša Václav	Cejnar Bohumil	Novák František	Kolář Jaroslav
Pleštil Antonín	Freund Emil	Pindur Alois	Košnářová Marie
Polánka Jaroslav	Fridrich Přemysl	Pultarová Drahomíra	Košťál Alois
Řezáč Jaroslav	Hekl Antonín	Schart František	Koubková Anežka
Tlustá Marie	Hodný František	Sochor Zdeněk	Kratochvíl Václav
Vogel Otto	Jáchym Josef	Stříbrný Václav	Kvaček Josef
Závodský Josef	Kalous František	Šavrdra Jan	Lhoták Václav
	Kospert Václav	Šmídová Marie	Marek Josef
1914/15	Košek Václav	Štědrý Otomar	Mašek Václav
Benda František	Kotek Václav	Vrabec Emil	Mojžíš Čestmír
Bříza Antonín	Kraus Jan	Zdeněk Václav	Novotná Anežka
Cupal Bohumil	Křenek Ludvík		Otec Zdeněk

Pultarová Dubravka	Rutková Karla	Škoda Jaroslav	Widtman Vladimír
Richterová Anežka	Šonka Adolf	Tyšlic Josef	Zíta Miroslav
Sommer Josef	Štác Karel	Urbanová Marie	
Stěhulová Miloslava	Štěpánová Růžena	Vrba Jindřich	1927/28
Svátek Richard	Šváb Oskar		Bartoň Rudolf
Škvařilová Jiřina	Švorcová Anna	1925/26	Bartoš Vladimír
Šmitbergr František	Techniková Vlasta	Beseda Evžen	Čermák Bojan
Štaf František	Urban Robert	Brejcha Jindřich	Ehlen Arnulf
Štěpánková Blažena		Dočekal Kamil	Janda Jaroslav
Valenta Antonín	1923/24	Fechtner Jan	Jiřinec Stanislav
Vitoušek Oldřich	Anděl František	Flanderka Jaroslav	Kadlec Karel
Vlček Karel	Bělina František	Grim Jan	Karda Josef
Zbořil Václav	Brož František	Gruber Jiří	Kern Antonín
1921/22	Cerman František	Hackel Jindřich	Kohout Jaroslav
Bludovský Bohumil	Dlouhý Blahoslav	Holobírek Karel	Kolář Jaroslav
Böhm Emil	Dlouhý Pavel	Hošek Emil	Kulhánek František
Brož Zdeněk	Dojiva Čestmír	Kauder Antonín	Nedorost Václav
Čermáková Žofie	Fejt Emil	Klíma Jiří	Neumann Bohumil
Červenka Jaroslav	Hejl František	Macháček Vlastimil	Novák Alois
Fabingerová Lidmila	Hora Josef	Mašek Norbert	Peřina František
Fischer Adolf	Hořejší Anna	Matouš František	Plecitý Jindřich
Hamouzová Ludmila	Jirsík Emanuel	Nožka Vladimír	Poláček Ludvík
Hejtmanová Julie	Kraus Josef	Pilařová Jarmila	Prokop Jaroslav
Holvek Antonín	Kvasnička Miloš	Pokorný Josef	Pýcha Josef
Išková Amalie	Matyáš Karel	Sequens Lev	Scholz Zdeněk
Jukl Stanislav	Medek Vladimír	Schatz Jan	Smolík Josef
Kalous František	Neumann Gustav	Šámal Josef	Stropek Jan
Krýslová Vilemína	Pára Boleslav	Šimek Karel	Syková Věra
Kubr Karel	Polodna Josef	Švec Bohuslav	Šmíd Josef
Löblová Olga	Ráž Josef	Tvrzník Dalibor	Švejda Miroslav
Ludmila Jaroslav	Schönbach Ladislav	Urbanec Miroslav	Valach Josef
Macháčková Božena	Skréta František	Vodrážka Heřman	Veselý Milan
Malá Ludmila	Šilhavý Jaroslav	Vodrážka Josef	Wanka Jan
Moulík Josef	Šnejdárk Jan	Zmítko Jindřich	
Slunéčková Anna	Švéd Stanislav		1928/29
Svobodová Anna	Topičovský Jan	1926/27	Čermák Jaroslav
Štibinger Josef	Vaska Václav	Batěk Alexander	Černý Josef
Velleminská Ida	Vladyka Zdeněk	Beránek Zdeněk	Dejmek Václav
Zimmerman Bohuslav		Bořkovec Josef	Doležal František
	1924/25	Brotoň Rudolf	Fryba Karel
	Balažovjeh Karel	Čech Jiří	Hanuš Václav
1922/23	Böhm Jiří	Havlík Augustin	Hrušák Jaroslav
Dobry Jaroslav	Čítek Miroslav	Hejhal Vratislav	Kinter František
Doucek František	Dvořák Blažej	Horáček Bohumil	Kodeš Jan
Findejs Václav	Hrbek Jaroslav	Jahelka Jindřich	Kolář František
Franta Ivan	Hrudka Václav	Kaftan Zdeněk	Kraus Jan
Fričová Zorka	Huněk Ferdinand	Kejzlar Josef	Krause Emil
Friedlová Milada	Ilgner Josef	Knížek Jan	Kubias Jiří
Heisová Anna	Kubů Miroslav	Konečný Lev	Majer František
Hlavatá Božena	Lukášová Zdeňka	Kröhn Jiří	Neliba Bohumil
Hula Josef	Lvovský Cyril	Linhart Jiří	Peták Jiří
Jelínek Karel	Máša Jan	Mensinger Ludvík	Procháska František
Kallus Guido	Musil Jiří	Plocar Jan	Sákra Václav
Knap František	Ouřada František	Pokorný Emerich	Skřivánek Josef
Krasl Jiří	Palán Oldřich	Rund Bedřich	Slonek Jaroslav
Kröhn Bohumil	Roubíček Jindřich	Selinger Václav	Souček Rudolf
Mašín František	Samec Miloš	Skrbek Josef	Štolovský Zbyněk
Mattha František	Seiler Adolf	Šimůnek Otakar	Vaněček Richard
Moravec Jan	Sollberger Karel	Šolc Jiří	Veselý Bohumír
Novotná Anna	Staněk František	Tichý Vilém	Vodenka Otakar
Ptáček Karel	Starecký Karel	Urban Jaroslav	Weigl Václav

1929/30

Bezděkovský Jaroslav
 Dubský Karel
 Fiala Jan
 Fürst Jaroslav
 Hašek Jaroslav
 Hlad Antonín
 Hlavatý Jan
 Chejlava Ladislav
 Janíček Gustav
 Klouda Antonín
 Lederer Josef
 Marek Jan
 Otta Jaroslav
 Pazdera Václav
 Pechánek František
 Petrák Josef
 Pomahač Bohdan
 Popper Jiří
 Procházková Zdeňka
 Růžička Alexander
 Rydvál Karel
 Suk Antonín
 Tyburec František
 Vincíková Lilly
 Vnuk Jaroslav
 Vokurka Václav
 Wíšo Karel

1930/31

Čáková Emilie
 Hälbíg Otakar
 Hladík Josef
 Horsák Drahomír
 Hrnčiar Michal
 Kaijl Oldřich
 Klouda Josef
 Kohoutek Václav
 Komlősy František
 Kopecký Josef
 Kopecký Miroslav
 Kruch Ladislav
 Mrkvička Josef
 Novotný Josef
 Novotný Josef
 Petržilka Josef
 Rámeš Jaroslav
 Schmidt Václav
 Slavík Rudolf
 Štolovský Aleš
 Trávník Zikmund
 Včeliš Bohuslav
 Wiesner Alois

1931/32

Baumgärtner Karel
 Bendl Blahoslav
 Bláha Ondřej
 Buchová Jiřina
 Havlenová Milada
 Hrdlička Karel

Hudeček Vilém
 Chrištof Jan
 Jaroš Karel
 Kaufmann Robert
 Kilb Quido
 Košťák Jiří
 Krupička Rudolf
 Liška Jaroslav
 Maštaliř Evžen
 Michalička Ludvík
 Placerová Marie
 Procházka Vladimír
 Rogl Jaroslav
 Růžička Jaroslav
 Řehák Vladimír
 Slepíčka Jan
 Šindelářová Adéla
 Ťáhal Richard
 Toms Josef
 Veselý Karel
 Zadrobílek Jaroslav

1932/33

Balabán Ladislav
 Čermák Arnošt
 Doušová Olga
 Former Fredegar
 Hašek Antonín
 Horčička Jaromír
 Chott Jan
 Křížová Marie
 Kunc Květomír
 Litomiský Jaromír
 Lorenz Arnošt
 Marek Josef
 Maršálková Jiřina
 Matějčík František
 Mencl Otakar
 Müller Milouš
 Pilec Vladimír
 Pokorný Josef
 Procházka Milan
 Radl Miroslav
 Schwingová Eva
 Sobotka Karel
 Trnka Ladislav
 Veselý Václav
 Volek František
 Zábranský Václav

1933/34

Dundr Jiří
 Ešner Vladimír
 Holštejn František
 Hubálek Josef
 Janoušek Miroslav
 Klusáček Jaroslav
 Knížek Jan
 Kubíček Josef
 Linhart Mirko
 Nademlejnský František

Oulehla Zdeněk
 Patrák Jiří
 Pospíšil Jaroslav
 Sajner Rudolf
 Sehnoutka Josef
 Schmidt Josef
 Sochovský Jiří
 Trousílek Jan
 Urbanová Jana
 Wallischová Anna
 Wunsch František

1934/35

Andres Bedřich
 Batista Otakar
 Bůcha Miroslav
 Čermák Bohumil
 Fuchs Vladimír
 Hudcová Jarmila
 Hůrka Václav
 Jellínek Alfred
 Juřica Josef
 Kohout Svatopluk
 Kuhn Wolfgang
 Malischek Alexander
 Matuška Eduard
 Moravec Jiří
 Nerad Stanislav
 Novák Alexander
 Nováková Jaroslava
 Novotná Marie
 Ofnerová Hana
 Robitschek František
 Rokytová Anna
 Štekr Karel
 Tolar Jan
 Tomeš Josef
 Vacek Lubomír

1935/36

Boháček Vladimír
 Bořkovec Ota
 Dvořák Jiří
 Fischer Jan
 Gangg Václav
 Horký Miroslav
 Hübner Jindřich
 Jirásek Dalibor
 Klement Emanuel
 Kopecký Jan
 Korbová Blažena
 Kovář Ludvík
 Kozohorský Antonín
 Mach Bohuslav
 Mejstřík Pavel
 Mutina Břetislav
 Ottomanská Anna
 Petržilka František
 Redlich Pavel
 Samer Josef
 Slabá Vlasta

Sluníčko Bohumil
 Špaček Jaroslav
 Šprincel Karel
 Tietz Narcis
 Vimrová Alžběta
 Voral Miroslav
 Wasserbauer František

1936/37

Balzer Arnošt
 Eisner Jiří
 Feuerer Vladimír
 Gabriel Jan
 Greif Jan
 Hanušová Marie
 Hlavsá Erich
 Janatka Jaroslav
 King Karel
 Krafneter František
 Lang Vladimír
 Müller Karel
 Potůček Vladimír
 Rzieb Vladimír
 Schier Evžen
 Skřivánková Věra
 Sobotka Miroslav
 Steinigerová Ludmila
 Stenberg Adolf
 Wagner Jaroslav
 Zápotocký Jiří
 Zelenka František
 Žváček Jaroslav

1937/38

Antonín Mirko
 Beránek Miroslav
 Fichtnerová Dagmar
 Fousková Marie
 Hála Rudolf
 Hodonická Jarmila
 Hodonický Zdeněk
 Janda Jiří
 Jirát Josef
 Kolínský Miroslav
 Kopáč Ladislav
 Kronus Zdeněk
 Krupičková Blanka
 Kučera Josef
 Ledererová Suse
 Lerch Václav
 Lisý Václav
 Maděrová Libuše
 Materna Jiří
 Nosek Miroslav
 Petráň Miroslav
 Pohlová Vlasta
 Polický František
 Procháska Jiří
 Roth Rudolf
 Sochor Miroslav
 Šilhavý Chruďoš

Wister Ladislav Leopold
Zavadiš Vladimír
Zeman Zdeněk
Žatečka Josef
Žitka Zdeněk

1938/39

Blažek Zdeněk
Brenner Karel
Červenka František
Dobeš Dobroslav
Filipi Josef
Francouz Eugen
Friml Karel
Hemerka Ladislav
Hostlovský Karel
Hrbáček Oldřich
Janda Josef
Jaroš Jaroslav
Jungmann Jiří
Kočková-Amortová Jarmila
Kolejka Vladimír
Krupička Vladimír
Kubeš Antonín
Kubík Josef
Machek Vladislav
Messer Tomáš
Mikula Otokar
Offer Zdeněk
Parma Miloš
Pařízek Bedřich
Petrák Jiří
Pikhart Zdeněk
Plesingerová Libuše
Ranc Jiří
Safír František
Slíva Oldřich
Šimek Jaroslav
Šturm Jaromír
Šulcová Ludmila
Švarcová Hedda
Švastal Stanislav
Tiegermann Erich
Tomišek Josef
Ulip Jan
Vacek Jaroslav
Veselý Václav
Vosáhlo František
Wretzel Josef
Zajíc Vladimír
Žoha Jan

1939/40

Třída: Ch 4.A

Bartl Otokar
Čermák Jaromír
Dostál Miloš
Feldmann Emil
Flídr Jaroslav
Hanák František
Helehrandová Marta

Jekl Jan
Kejla Václav
Kolář Jaroslav
Kopenec Miroslav
Kubíček Eduard
Kudrna Josef
Kunst Arnošt
Neudörfl Zdeněk
Neumann Adolf
Neumann Hanuš
Nič František
Nič Ivan
Ondráček Jaroslav
Postránecký Jan
Řeháček Josef
Tomeš Jiří
Tůma Zdeněk

Třída: Ch 4.B

Amler Karel
Čančík Emanuel
Čejka Jiří
Dejmal Vratislav
Holub Vladimír
Jeřábek Otakar
Kulík Milan
Loukota Ladislav
Mikeš Otakar
Pacner Ludovít
Roubínek Jaroslav
Růžička Ivan
Sedláček Miroslav
Spurník Vladimír
Steininger Otakar
Suchý Miloš
Šefrová Jiřina
Tájek Vojtěch
Tesař Ladislav
Vilimovská Polyxena
Vopalenská Jiřina
Votřelová Věra
Vymazal Felix
Wagnerová Miluše
Zálužský Eduard
Zelenka Jiří

1940/41

Třída: Ch 4.A

Černý Jaroslav
Červenková Vlasta
Čížková Marie
Dokládál František
Durchanek Jaroslav
Florian Vladimír
Friebel Ludvík
Hanyš Zdeněk
Havránek Jaroslav
Herman Antonín
Horyna Bořivoj
Jeřábek Radoslav
Kroftová Jaryna

Marek Miroslav
Paďour František
Pětrovský Jiří
Salaba Miroslav
Sláčík Alois
Suchánek Václav
Šanda Adolf
Šilhavý Jiří
Šmíd Miroslav
Šmíd Václav
Štrumhaus Zdeněk
Tačner Jaroslav
Vacek Jiří
Valnoha Josef
Vorel Luboš

Třída: Ch 4.B

Brotan Vladimír
Dohnal Milan
Drázký Radoslav
Hlaváček Jindřich
Hlaváček Miroslav
Hloušek Mojmír
Hodrouš Josef
Janda Bořivoj
Janoušek Karel
Kalina Jiří
Klihorka Jiří
Knížek Rudolf
Kotek František
Krásl Stanislav
Křenek Zdeněk
Lebeda Josef
Lukeš Josef
Morávek Miroslav
Mrva Jaroslav
Ouhrabka Ladislav
Peterka Josef
Piskáček Radovan
Pozlovský Sáva
Prokop Vít
Šmidrkal Miroslav
Šprachta Josef
Vaňkát František
Zajíc Karel

Třída: Ch K

Buriánek Jan
Čermák Vladimír
Dobiáš Václav
Frič Jaroslav
Havlíček Emil
Herout Vlastimil
Hněvkovský Šebastian
Holánek František
Keil Bořivoj
Kolář Jan
Kössler Ivo
Krejčí Vladimír
Kroupa Václav
Lhota Mirko

Morávek Jan
Novotný Vladimír
Pachl František
Pospíšil Jiří
Pospíšil Věšvolod
Prokop Ladislav
Přib Josef
Rais Jiří
Sedlák Josef
Staněk Jiří
Suchánek Jiří
Šponke Oldřich
Šrámek Jan
Tvřský Josef
Urbánek Lubomír

1941/42

Třída: Ch 4.A

Binar Zdeněk
Böswart Jiří
Cisovský Josef
Dvořáková Věra
Geringer Ivo
Henzl Miroslav
Hrubec Jaroslav
Karahánek Antonín
Kohoutek Jan
Marzyová Libuše
Michal Jiří
Mojžíš Karel
Němec Miloslav
Novák Rudolf
Papírníková Zdenka
Pavlů Hynek
Pekař Oldřich
Rajecký František
Rulec Václav
Schmidt Jiří
Schücková Věra
Sršeň Jaroslav
Strýhal Otokar
Šimpach Miroslav
Štelclová-Petříková Miloslava
Šulc Miloslav
Šulcová Marie
Vejdělek Zdeněk
Vlasák Josef
Weiser Karel

Třída: Ch 4.B

Buss Jiří
Dolejšová Helena
Fiala František
Hanzlík Vladimír
Hoda Jan
Horák Jaromír
Jeřela Miloslav
Kirchšlégrová Helena
Komenda Ladislav
Krlínová Ludmila
Kusák Miroslav

Lenzová Eva	Kolínský Jaromír	Kalous František	Wagner Jindřich
Medlík Josef	Kolínský Jiří	Kaňková Milada	Zahradník Miloš
Meyer Jan	Koniček Josef	Macner Jaroslav	Zeman Václav
Němeček Václav	Kříž Radko	Nedbal Lubomír	
Neumann Jaromír	Macek Jan Maria	Němec Josef	Třída: Ch K 2.B
Novák Miroslav	Mach Miroslav	Novotný Miroslav	Andrial Milorad
Pírko František	Malík Jiří	Osten Miloš	Barta Jiří
Procházka Ladislav	Mašek Karel	Poláček Jaroslav	Bendák Jindřich
Procházka Václav	Matys Zdeněk	Polzl Rudolf	Bohatý Karel
Schwarzkopf Zikmund	Müller Richard	Průša František	Čech Vratislav
Schweighoferová Aloisie	Patera Arnošt	Rábek Vlastimil	Čichař Miloš
Souček Vojtěch	Patera Evžen	Řehák Jan	Dufek Stanislav
Strnad Vojtěch	Pokorný Václav	Sedláček Jindřich	Fassati Miloš
Šefl Bohumil	Přenosil Milan	Schytil Alois	Friš Antonín
Šula Bohumil	Střeska Miroslav	Sláva Jan	Goppold Miroslav
Tichá Anděla	Šanda Vlastimil	Těšík Karel	Havránek Mojmír
Vokoun Jaromír	Špidla Blažej, MUDr.	Trpišovský Zdeněk	Horčička Milan
Vyvážil Karel	Tůma Hanuš	Uhlíř František	Kantský Jiří
Zahradník František	Tušl Miloslav	Váňa Jindřich	Klozar Václav
Záruba Vlastimil	Václ Jan	Vašata Josef	Kudrnáč Jaromír
	Volf Vladimír	Vašírovský Eduard	Lankaš Vladimír
	Žufníček Jiří	Velický Karel Jaroslav	Lebl Bedřich
Třída: Ch K 2.A		Velich Miroslav	Ledeč Jan
Corvín Zdeněk Petr		Vít Juraj	Mikš Jaroslav
Filip Vladimír	1942/43	Wildmann František	Míkula Rastislav
Hais Ivo	Třída: Ch 4.A	Ženišek Zdeněk	Milič Dušan
Hrozný Jiří	Bartáček Jan		Novák Adolf
Kanczucki Alexander	Beránek Eduard	Třída: Ch K 2.A	Pelz Jiří
Knessl Otto	Beständig Karel	Erdös Emerich	Peroutka Jiří
Machek Jiří	Boháček Vladimír	Ernest Ivan	Pičman Vladimír
Máj Vladimír	Brož Vlastimil	Hnídek Jaroslav	Prusík Bohumil Jan
Metelka Miroslav	Brůha Emil	Houdek Mirko	Putník Josef
Náhůnek Karel	Černohous Bohumil	Hruda Miroslav	Snížek Rudolf
Nossberger Vladimír	Červenka Rudolf	Chromeček Richard	Sottner Lubomír
Novotný Jiří	Dědek Vlastimil	Jelínek Jiří	Stěnička Jiří
Oberpfalcer Jiří	Dolník Jan	Jelínek Zdeněk	Šádek Jaromír
Opplt Jan	Eliášek Jaroslav	Jonáš Jaromír	Šatava Vladimír
Pavlus František	Follpracht Karel	Kozák Bohuslav	Šebesta Karel
Protiva Miroslav	Häusler Karel	Laciga Zdeněk	Vavruška Miroslav
Příbyl Augustin	Holý Jiří	Lacina Václav	Volf Karel
Růžička Miloš	Jeníček Vladimír	Lederer Vladimír	Zástěra Emanuel
Řeřicha Václav	Jerman Zdeněk	Marhold Josef	Zbuzek Bořivoj
Srp Jaroslav	Jiskra Jaroslav	Melichar Václav	
Sýkora Milan	Kabelík Vladimír	Nerad Zdeněk	Třída: Ch K P2.
Šebelík Vladimír	Kadlec Otmar	Novák Josef	Čejka František
Šlechta Jiří	Kaňka Ladislav	Obenberger Jan	Čurda Miroslav
Šťastný František	Körbl Jiří	Odehnal Slavoj	Galík Vlastimil
Štěpán Miroslav	Košťál Jaroslav	Petránek Jan	Gut Jiří
Talaš Miroslav	Koutník Ladislav	Petrus Jiří	Hedrych Jiří
Urbánek Mirko	Lom Jan	Pitra Josef	Hrdý Otakar
Valenta Pavel	Macner Adolf	Růžička Vlastimil	Kincl Fred Allan
Vohnout Stanislav	Maxa Ervín	Rychlík Ivan	Kolář Vladimír
	Urban Vilém	Seifert Ladislav	Krajník Miroslav
	Vodrlind Josef	Štěpánek Zdeněk	Král Václav
	Vogel Jiří	Tajbl Karel	Kriebel Šlechtislav
Třída: Ch K 2.B		Tománek Vladimír	Kubeš Vlastimil
Beránek Jiří		Tomek Vladimír	Kulič Jiří
Černý Otakar	Třída: Ch 4.B	Vaniček Vladimír	Lemarie Miloslav
Eidrna Vladimír	Čech Vlastimil	Venta Jaromír	Malecha Karel
Fišer Jan	Doležal Zdeněk	Vondráček Miloslav	Mára Jaromír
Hájek Jiří	Hájek Jiří	Vystrčil Alois	Moudrý Vladimír
Helcl Zbyněk	Havlíčková Dagmara		
Homola Vítězslav	Homolka Miroslav		
Houdek Antonín			

Nosek Jaromír
Rubeš Emil
Rylich Jaroslav
Sitta Jiří
Svoboda Lubor
Šimáček Vladislav
Šolín Václav
Švenka Stanislav
Toscani Vladimír
Tuček Arnošt
Vacek Jiří
Vaicenbacher Vladimír

1943/44

Třída: Ch 4.A

Baumrucker Jan
Brda Miroslav
Černý Josef
Černý Lubomír
Dršata Jindřich
Dvořák Karel
Eliáš Arnošt
Grimmer Jiří
Hach Vladimír
Hofmann Jaromír
Holeček Oldřich
Jůza Zdeněk
Kahler Miroslav
Kejmar Josef
Kostlán Jaromír
Košek Jaromír
Kreps František
Kubla Vladimír
Matoušek Vladimír
Neumann Jiří
Novotný Jaroslav
Parýz František
Paul Vladimír
Peroutka Jan
Prášková-Peterová Zdeňka
Satoranský Zdeněk
Smejkal Josef
Vostál Karel
Záruba Jan

Třída: Ch 4.B

Daněk Justus
Effenberger Vratislav
Flegl Vlastimil
Franta Jaroslav
Häuslerová Olga
Janda František
Kejhar Jindřich
Kratochvíl Miloslav
Kučera Vladimír
Květoň Josef
Leitl Karel
Lízal Bohumil
Martínek Jaroslav
Mejstřík Karel
Mekler Jiří

Meloun Bedřich
Mucha Miloslav
Neprašová Miroslava
Novák Richard
Pánek Zdeněk
Pemsiger Miroslav
Pícha Dušan
Pokorný Stanislav
Schmidt Luboš
Skrušný Jiří
Svoboda Miroslav
Špaček Vladimír
Vejtruba Miroslav
Zeman Zbyněk
Žák Ladislav

Třída: Ch K 2.A

Antonín Miroslav
Černý Václav
Farkaš Jiří
Hapalová Milena
Heidler Jan
Holeček Vladimír
Hrádek Václav
Jindra Jaroslav
Jirsa Milan
Jonáš Jaroslav
Konečný Zikmund
Krajník Stanislav
Lauda Eduard
Martínková Sylva
Mečír Roman
Níkl Vladimír
Nitsch Ladislav
Novák Jaroslav
Pliml Jiří
Raška Blažej
Soukup Václav
Šícha Jaroslav
Šustr Milouš
Urban Miroslav
Vik Ladislav

Třída: Ch K 2.B

Benda Eduard
Boublík Vlastimil
Černý Antonín
Dostál Jaroslav
Fajkoš Jan
Hodinář Zdeněk
Holeček Vlastimil
Hradecký Jiří
Janák Jaroslav
Konop Radovan
Laštovka Vladimír
Maličský Vladimír
Maroušek Jiří
Pauček Ervín
Pilař Vladimír
Roubínek Lubor
Seiner Miloš

Straka Jan
Šaravec Čestmír
Šeffner Lubor
Šícho Vladislav
Štrup Miroslav
Tůma Miroslav
Vecko Jaroslav
Vodička Zdeněk
Voldan Miroslav
Wald Milan

Třída: Ch K P2.

Baur Jiří
Beneš Václav
Franz Ferdinand
Horáček František
Houba Václav
Houser Miroš
Chundela Bedřich
Jelínek Miroslav
Kant Vlastislav
Konečný Lumír
Krysa Eduard
Kučera Otokar
Mišák Jan
Mostecký Jiří
Nováček Aleš
Pádr Zdeněk
Panuška Karel
Páv Jaroslav
Pražák Svatopluk
Rybařík Stanislav
Skřivánek Václav
Soukup Miloš
Šerý Vladimír
Škvařil František
Štefl Lubomír
Šváb Alois

1944/45

Třída: Ch 4.A

Bartlík Václav
Brabenec Jaroslav
Bukovský Josef
Dytrych Jiří
Fidler Jaroslav
Holinka Miroslav
Hopp Karel
Hošek Vladimír
Chvátal Antonín
Ilková Anna
Kořínek Vladimír
Kotrba Lubomír
Kříha Miroslav
Kudrnáč Ivo
Lamač Václav
Lidický Josef
Linhart Adolf
Liška Karel
Morava Quido
Pedlík Miroslav

Rákosník Jiří
Resler Jiří
Stodola Vladimír
Šída Radoslav
Škop Adolf
Večeřa Zdeněk
Vláčil František
Vlasák Jiří
Wasserbauer Karel

Třída: Ch 4.B

Brumlík Vítězslav
Havlíček Miroslav
Hlinák Leon
Hradec Vladimír
Kavina Josef
Klouda Alois
Kotora Karel
Kurz Luděk
Lábler Ludvík
Levínský Josef
Lisický Lumír
Liška Karel
Lochmann Lubomír
Los Adolf
Pavlata Jiří
Pokorný Josef
Ptáček Otakar
Ptáčník Stanislav
Růžička Vladimír
Slavík Karel
Smeták František
Suchý Jan
Šerák Lubomír
Tarichen Pavel
Tichý Zdeněk
Vedral Zdeněk

Třída: Ch 4.C

Bednář Jan
Bergmannová Věra
Břečka Karel
David Jan
Görner Richard
Hanousek Josef
Jelínek Antonín
Kálal Josef
Kašík Dobroslav
Kauhäuser František
Kostka Jaromír
Kratochvíl Karel
Kůla Ladislav
Leffler Ferdinand
Libý Miroslav
Marešová Václava
Novotný Jaroslav
Patrovský Věnceslav
Růžička Miloslav
Skalický Čestmír
Stocký Jiří
Suchý Miloš

Vedral Zdeněk
 Vlasák Vladimír
 Vondra Josef
 Vrba Karel
 Vychytil Oldřich
 Zachystal Zdeněk

1945/46
Třída: 4.A

Absolon Otto
 Borecký Ota
 Diblík Marian
 Edelmann Jiří
 Florianová Helena
 Franc Zdeněk
 Hejda Zdeněk
 Horák František
 Hrudka Zdeněk
 Kirschnerová Milada
 Klabík Václav
 Laubeová Klára
 Ležák Jaromír
 Marel Jaroslav
 Mikšovský Josef
 Mikule Vladimír
 Moskva Karel
 Mráz Miloslav
 Müller Vladimír
 Pazderník Jiří
 Pažout Petr
 Pecák Václav
 Petřík Jaroslav
 Procházka Vilém
 Procházka Vladimír
 Russ Evžen
 Řeháček Karel
 Řezáč Zdeněk
 Spáčil Jiří
 Strouhal Vladimír
 Suchan Vladimír
 Třešňák Zdeněk
 Vrba Ludvík
 Vyskočil Jaroslav
 Žlábek Jan

Třída: 4.B

Barger Jan
 Boháč Vladimír
 Břeň Josef
 Bulovová Marie
 Círman Zdeněk
 Čulík Antonín
 Dočkal Milan
 Fechtner Václav
 Fiala Alexej
 Fikejs Vladislav
 Havel Oldřich
 Hervert Václav
 Hrdlička Jiří
 Kandler Maxmilian
 Karásková Jindřiška

Knobloch Jiří
 Koczka Luboš
 Ladman Rudolf
 Landa Milouš
 Mazač Jaromír
 Němeček Josef
 Novák Jan
 Petřík Ferdinand
 Rádl Zdeněk
 Roubínek František
 Ruml Vladimír
 Smolík Miloslav
 Stránský Přemysl
 Synek Jiří
 Šára Josef
 Šrámek Jaroslav
 Šulc Josef
 Šulc Lubomír
 Tymaň Vladimír
 Vlasák Rudolf
 Vrbský Jaromír
 Wízková Milena
 Žáček Zdeněk

Třída: 4.C

Apfelbeck Alois
 Baše Jaromír
 Bělohávek Kamil
 Blumentritt Václav
 Císařová Klára
 Čejka Milan
 Dvořák Josef
 Dvořák Vladimír
 Findejs Jan
 Forejtková Helena
 Havlena Jan
 Chvojka Vlastimil
 Janata Miloš
 John Vladimír
 Jonáš Karel
 Klein Vladimír
 Knitl Miloslav
 Kořínková Olga
 Kouba Vlastimil
 Kuňák Jiří
 May Zdeněk
 Mlčoch Přemysl
 Nevečeřal Miloslav
 Nývlt Vladimír
 Osvaldová Stanislava
 Pěknice Jiří
 Pivečka Lubomír
 Pravda Stanislav
 Procházka Zdeněk
 Roubal Zdeněk
 Setínek Karel
 Sur Milan
 Tampa Jaroslav
 Tichý Jan
 Vinšová Božena
 Zahradník Lubomír
 Zbirovský Vladimír

1946/47
Třída: 4.A

Alexa Miloslav
 Bartůněk Hugo
 Černý Jiří
 Čiháková Jaroslava
 Dvořánek Ladislav
 Fischer Vladimír
 Fuxa Karel
 Hanka Milan
 Hanzlík Miloslav
 Hrbek Otakar
 Chabr Lubomír
 Chalupa Jaroslav
 Janů Zdeněk
 Kadleček František
 Komínek Jiří
 Libich Miloslav
 Lusk Karel
 Malínek Jaroslav
 Malý Zdeněk
 Mašek Ludvík
 Mašita Artur
 Mazánek Heřman
 Minář Jaroslav
 Muška Jaroslav
 Nový Josef
 Obrhel Karel
 Pelikánová Irena
 Prestr Jaroslav
 Růžičková Helena
 Rybínová Vladislava
 Šulc Josef
 Trnka Jiří
 Urban Ladislav
 Vytasil Vladimír

Třída: 4.B

Bačák Ladislav
 Belada Evžen
 Buděšínský Břetislav
 Čefelín Pavel
 Ezr Jaroslav
 Fridrichová Vladimíra
 Fürst František
 Holický Jaroslav
 Houška Miloslav
 Hrdlička Miloslav
 Hudská Marie
 Komers Radko
 Kosmata Jaroslav
 Luňák Stanislav
 Malan Karel
 Marcín Jiří
 Marouš Josef
 Matějka Lumír
 Menoušek Ivo
 Mohr Josef
 Pergler Josef
 Prchal Emanuel
 Rýdl Jiří

Sedlák Miloslav
 Suchá Jarmila
 Sýkora Vladimír
 Šimek Ivan
 Šmejkal František
 Špirek Josef
 Špitálník Alfred
 Štěpánek Václav
 Štrof Jiří
 Tvrdoň Milan
 Ullmann Jaroslav
 Vacíř Vlastislav
 Vítězová Marie
 Zahradník Zbyněk
 Žižková Ludmila

Třída: 4.C

Apollonin Alexandr
 Čabla František
 Felix Milan
 Grünwald Václav
 Horáček Pavel
 Chocholoušek Jaroslav
 Jelínek Václav
 Kašpar Luboš
 Kopřivová Alena
 Kputina Jiří
 Laciný Jan
 Lebeda Václav
 Los Ladislav
 Loyda Miloslav
 Lupínek Zbyněk
 Malkovský Karel
 Matouš Václav
 Musil Jiří
 Neradová Dagmar
 Novák Milan
 Novotný Jindřich
 Oliva Ivo
 Pašek Luboš
 Pavlíček Jaroslav
 Poduška Karel
 Potměšil Vladimír
 Rusý Josef
 Řehák Jiří
 Salač Lumír
 Šponar Miloslav
 Švec Zdeněk
 Vacík Jaroslav
 Vandas Bruno
 Wunsch Luděk
 Žertová Irena

1947/48
Třída: 4.A

Abraham Lubomír
 Bruna Ladislav
 Dvořák Jaroslav
 Häckl Vladimír
 Horčák Otta
 Hořejší Václav

Hrubeš Pavel	Šebek Karel	Paříková Věra	Kubec Karel
Hrudka Jiří	Vlnatý Josef	Poláková Ludmila	Kucler Rudolf
Jaroš Josef	Vrátil Ladislav	Procházková Olga	Kyncl Vladimír
Jehlička Zdeněk	Vytiska Josef	Romová Ladislava	Kysil Bohdan
Jelínek Václav		Sedláková Eva	Lahovský Jiří
Jirásek Ladislav	Třída: 4.C	Schmaisserová Alena	Landa Josef
Kadlec Jiří Josef	Bejlek Libor	Šreková Marie	Liebl Vlastimil
Kálal Jaroslav	Beran Jaroslav	Štěpinová Eva	Macháček Václav
Kirschner Ludvík	Buryánek Otakar	Třešňáková Milada	Mika Stanislav
Kostelník Jan	Frankenberger Alexej	Vašínová Libuše	Němcová Zdeňka
Kotrba Zdeněk	Hála Slavoj	Vítková Eva	Neužil Lubomír
Král Jan	Hedrlín Ladislav	Vojtová Jaroslava	Novotný Lubomír
Lang Stanislav	Jarolímek Václav	Vránová Jiřina	Síla Vladislav
Legner Jaroslav	Jeřábek Zdeněk	Žlutická Miluše	Skokan Evžen
Leitl Dalibor	Káš Václav		
Málek František	Kavina Karel	1948/49	Třída: 4.C
Maštálka Antonín	Kopřiva Bedřich	Třída: 4.A	Chromec Chrudoš
Michal Jan	Kroupa Milan	Antony Karel	Novotný Miloš
Otta Vladimír	Lutrín Antonín	Holovský René	Novotný Václav
Paikert Zdeněk	Macharáček Květoslav	Koštál Karel	Pánek Ladislav
Pašek Josef	Mašek Václav	Spálenská Marta	Pašek Jaroslav
Rajtmajer Jiří	Němeček Jiří	Svoboda Antonín	Peták Jiří
Roček Otto	Nový Jiří	Syrovátka Vratislav	Podzemský Vratislav
Sejbal Josef	Nývlt Zdeněk	Šafránek Josef	Pokorný Jaromír
Srb Václav	Plevka Antonín	Šedivý Zdeněk	Polcar Miroslav
Tampier Ladislav	Přibáň Jiří	Šinfelt Miloš	Pošta Antonín
Václavek Vladimír	Přibyl Vladimír	Šmíd Miloš	Přikryl Jaroslav
Vlasák Václav	Řeřábek Vlastimil	Šmíd Miloš	Přitasil Ladislav
Vobecký Miloslav	Říha Jiří	Šmídová Věra	Rábl Bohumil
Zejda Jaroslav	Schubert Hugo	Štefan Václav	Racek Otakar
	Srp Jiří	Řalský Josef	Rak Jiří
Třída: 4.B	Suchopárek Václav	Truková Božena	Rejř Jan
Benda Jiří	Šlechta Lubomír	Turková Marie	Řehák Josef
Černý Rudolf	Votápek Eduard	Uhlíř Vladimír	Singerová Hana
Fiala Miloš	Zábranský Eduard	Valtl Jiří	Sladký Milan
Flégr Karel	Zahradník Rudolf	Vaníček Václav	Smolka Petr
Hein Václav		Vaňousová Jaroslava	Somr Milan
Herout Miloslav	Třída: 4.D	Veselý Zdeněk	Soudek Jiří
Hofman Pavel	Bochníčková Eva	Vetešník František	Soukup Jaroslav
Hon Jan	Brabencová Hedvika	Vidličková Marta	Stejskal Jiří
Jiráček Miloš	Gerzonová Frida	Vlčková Jana	Svěrák Radim
Kasářík Evžen	Havlová Soňa	Vobořil Petr	Šmíd Bohumil
Kerhart Jaroslav	Hegerová Milada	Weigert Beno	Urychová Věra
Klupka Zenobert	Hrubá Eva	Weiss Arnošt	Vodák Zdeněk
Knittl Miroslav	Knižáková Eva		
Koubík Milan	Knollová Miloslava	Třída: 4.B	Třída: 4.D
Kouška Vladimír	Kočárková Marcella	Čermák Antonín	András František
Křížek Jiří	Kohlíková Věra	Daněk Otta	Bajer Jaroslav
Machalický Jiří	Kopecká Růžena	Dlouhý Vladimír	Bláha Jaromír
Malý Miroslav	Köppelová Soňa	Flek Jan	Čech Svatopluk
Mašata Vladimír	Kotková Libuše	Foral Milan	Černý Jiří
Mísík Mirko	Kozáková Ludmila	Hruška František	Dostál Jan
Otta Karel	Krumphanzlová Jítka	Janoušek Emanuel	Dračka Jaroslav
Pelc Karel	Kulíková Antonie	Kačírková Irma	Dryják Josef
Porazil František	Lindauerová Iréna	Kadlecová Zdeňka	Dušek Josef
Raiman Pavel	Lomská Dagmar	Kaše Miloslav	Erlebach Jan Emanuel
Rudolf Jindřich	Machová Lea	Keller René	Fiala Jan
Ryba Tomáš	Mikšová Eva	Kostka Vilém	Filip Miroslav
Rychlovský Jaroslav	Načeradská Hana	Koudela Oldřich	Formánek Jiří
Stloukal Petr	Nušlová Eva	Krejza Ladislav	Grin Jaroslav
Šart Jiří	Pánková Vlasta	Křivánek František	Helmich Otakar

Hlaváčová Libuše
 Hlinovský Viktor
 Husar Jiří
 Jakešová Olga
 Jaroš Stanislav
 Jelínek Vladimír
 Ježka Drahomír
 Kroulík Břetislav
 Nuhlíček Gustav
 Reinerová Marta
 Spálenka Miroslav
 Spurný Jiří
 Svoboda Vladimír
 Zapadlová Hana
 Zídková Bohumila
 Zvelebil Václav

1949/50
Třída: 4.A

Bayerle Milan
 Dohnalová Danuše
 Dufek Otakar
 Hendrych Josef
 Hupka Jan
 Kafka Vlastimil
 Kolář Antonín
 Kozák Dobroslav
 Krejsa Vladimír
 Matěcha Vlastimil
 Pacltová Lubomíra
 Pitter Pavel
 Roubal Milan
 Slabecký Jaromír
 Sluka Jaroslav
 Šimek Václav
 Štefan František
 Trousil Eduard
 Trousil Robert
 Tydlitát Vratislav
 Vernovič Budimír
 Veselý Vladimír
 Zika Zdeněk

Třída: 4.B

Barankiewicz Jaroslav
 Biňovec František
 Brož Jan
 Dufek Josef
 Fiala Zdeněk
 Haken Vladimír
 Jeřábek Zdeněk
 Kapras Stanislav
 Kuliš Miloš
 Mathon Dimitrij
 Menšík Jaroslav
 Menšík Vladimír
 Orel Eduard
 Procházka Oldřich
 Sládek Václav
 Tomič Uroš
 Trojka Drahomír

Tůma Vladimír
 Vachl Vladimír
 Věchtová Jiřina
 Volf Jaroslav
 Zajíček Alois
 Zelenka Jaroslav

Třída: 4.C

Fischer Jiří
 Gilbert Jaroslav
 Helclová Marie
 Hovorková Alena
 Jestřáb František
 Kaldovský Ludvík
 Kobr Jaromír
 Kožich Jindřich
 Líbal Aurelius
 Novák Miroslav
 Pajma Ladislav
 Pirník Karel
 Plánský Bohumil
 Rubringerová Eva
 Slabý Jaromír
 Synek Miroslav
 Škrna Stanislav
 Trajkov Štefan
 Žebráková Jiřina

1950/51
Třída: 4.A

Bacík Zdeněk
 Basl František Zdeněk
 Brusák Radko
 Dubský Ferdinand
 Genza František
 Holubec Jaroslav
 Horyna Josef
 Kamarád Vladimír
 Kimmelová Bronislava
 Kovařík Jan
 Kvasnička Jaroslav
 Landovský Karel
 Lefký Květoň
 Listíková Evženie
 Marek Zdeněk
 Moravec František
 Nová Hana
 Plašil Zbyněk
 Pomykáček Josef
 Procházka Radoslav
 Průša Jaromír
 Římnáč Josef
 Sláma Jaromír
 Strasserová Alice
 Venda Vladimír

Třída: 4.B

Blanda Otakar
 Cutych Václav
 Douša Miroslav
 Grigar Karel

Henzl Zdeněk
 Herzogová Alžběta
 Hudeček Zdeněk
 Chvalovský Miloš
 Chytrý Josef
 Korec Jiří
 Kratochvíl Miloš
 Mašita Ladislav
 Novák Miroslav
 Richter Milan
 Skalický Miroslav
 Stuchlík Jiří
 Šenková Marie
 Štícha Jiří
 Tenygl Jiří
 Trněný Zdeněk
 Týc Miroslav
 Vaněček Stanislav
 Veselý Miroslav
 Veselý Václav
 Žák Jan

1951/52
Třída: Ch 4.a

Čapka Miroslav
 Dupal Otakar
 Hašek Zdeněk
 Houska Vítězslav
 Hrdlička Jan
 Hubička Vladimír
 Indra Vladimír
 Kadlec Ondřej
 Krátký Vladislav
 Krejčík Vladimír
 Obraz Ivo
 Poslovský Otto
 Romanov Luboš
 Rösenthaller Ervín
 Rylek Milan
 Semián Jiří
 Schmid František
 Skořepa Václav
 Smola Josef
 Sobotka Richard
 Svobodný Zdeněk
 Šabat René
 Tyle Josef
 Vajglová Hana
 Varvařovský Mirosl.
 Vávra Vladimír

Třída: Ch 4.b

Blahovec Blahoslav
 Češka Miroslav
 Fatrl Stanislav
 Feigl Zdeněk
 Friedl Karel
 Gucko Zdeněk
 Hanuš Ladislav
 Hrnčíř Jiří
 Javůrek Alois

Jirásek Vladimír
 Kabát Miloslav
 Kankrlíková Marie
 Karas Václav
 Karel Jiří
 Němec Jiří
 Němec Rudolf
 Pacovský Jaroslav
 Pirník Emil
 Počtová Ludmila
 Růzha Vladimír
 Sedlmajer Bohumil
 Setnička Ladislav
 Smrž Miroslav
 Souček Jiří
 Štefanka Ladislav
 Tomášek Karel
 Tomeš Jan
 Vápeník Rudolf

Třída: Ch 4.c

Haas Karel
 Hájek Vladislav
 Holeček Karel
 Chmelář Miroslav
 Kaiser Rudolf
 Kantůrek Jiří
 Klein Jiří
 Kubelka Jiří
 Leber Miloš
 Lužanský Ladislav
 Matějka Josef
 Novák Stanislav
 Novohradská Věra
 Paur Zdeněk
 Pavlásek Jaromír
 Plachý Čeněk
 Pohl Josef
 Pokorný Václav
 Sofr Ota
 Suchánek Jaroslav
 Svoboda Milan
 Šmejkal Karel
 Tříška Jiří
 Velímský Vladimír
 Volf Jiří
 Voráček Jaroslav
 Vrba Josef
 Zikmund Jiří

1952/53
Třída: Ch 4.a

Bartošová Blažena
 Beznoska Jiří
 Čáp Jiří
 Čech Jaroslav
 Desort Adolf
 Drašarová Věra
 Flesar Jiří
 Hladík Oldřich
 Horáková Ludmila

Chot Břetislav	Hrodková Naděžda	Kubát Karel	Daňková Jarmila
Katt Miroslav	Karas Vladimír	Litera Antonín	Eder Josef
Klanda Břetislav	Kocourek Václav	Motyčka Vladislav	Fiala Jiří
Konopásek Zdeněk	Lébl Miroslav	Nachtigal Jaromír	Fiedler Bobbie
Kremličková Jitka	Linhartová Soňa	Novák František	Gütl Pavel
Kučera Ladislav	Linková Eva	Nykl František	Helebrant Václav
Lorenz Lubomír	Maštalíř Lubomír	Pác Jiří	Helus František
Malá Marie	Mraček Josef	Pála Bedřich	Charvátová Alena
Máša Zdeněk	Mudra Zdeněk	Pangrác Miroslav	Jelínek Jiří
Mravinac Josef	Pařízek Rudolf	Růžička Radomír	Klejna Pavel
Musilová Jitka	Petržila Vladimír	Skřivánek František	Kolenčík Karel
Nápravník Jiří	Rubeš Miloš	Strejc Karel	Krauz Václav
Novák Viktor	Soukup Miloslav	Šolc Bohumil	Kříž Lubomír
Pašek Antonín	Šetelík Václav	Štádlr Jiří	Kuchař František
Pospíšil Josef	Štangel Richard	Šula Miroslav	Mahler Petr
Řepásek Václav	Valenta Karel	Tintěra Jiří	Med Jan
Schindler Jaroslav	Vanča Josef	Tuček Ferdinand	Němeček Karel
Stupka Ladislav	Vobořil Miroslav	Vaněček Bohumil	Perman Pavel
Šáfr Jaroslav	Vokáč František	Vavříková Marie	Rosa Zdeněk
Švorba Václav	Votava Zdeněk	Veselý Jaroslav	Slíva Karel
Tymich Jaroslav	Zeman Vladimír	Vlachová Eva	Snopek Stanislav
		Votava Václav	Stowasserová Irma
		Weil Ludvík	Stoyová Anna
		Wernerová Marcela	Syrovátka Richard
		Zach Jiří	Teplický Igor
		Zemanová Věra	Thořová Dana
			Tichý Karel
Třída: Ch 4.b	1953/54	Třída: Ch 4.c	Troják Jiří
Baše Jiří	Třída: Ch 4.a	Bareš Jaromír	Vápeník Jan
Bouška Vlastislav	Barák Vladimír	Černý Jaroslav	Vavruška Alexandr
Černaj Radúz	Barutar Vladimír	Dlouhý Josef	Záruba Jan
Doudová Bohumila	Bureš Ivo	Forejt Antonín	
Elbel Jiří	Černáč Eduard	Gaislová Věra	Třída: 4.b
Haňkivskyj Boris	Dzvonecká Josefa	Havel Zdeněk	Bartoňková Jiřina
Hrbek Jiří	Harichová Helena	Havlíček Vítězslav	Bičovský Karel
Janků Zdeněk	Hoch Petr	Havlová Anna	Blahovcová Helena
Knor Zdeněk	Hraničková Milena	Heveroch Ladislav	Branišová Hana
Kopal Stanislav	Hron Josef	Kadeřábek Karel	Dostálková Marie
Kříž Rudolf	Hudeček Karel	Kaštovalová Jitka	Dubský Jiří
Lehečka Vratislav	Hůrka Josef	Král Karel	Hajková Pavla
Machalická Zdeňka	Janečková Věra	Krejčík Václav	Chvátal Josef
Marek Jiří	Jursík František	Kroutil Antonín	Janeš Karel
Mencl Jaromír	Kaňa Josef	Kubálek Jiří	Kalendová Zdeňka
Neuwirth Tomáš	Karasová Věra	Kubát Jaroslav	Karlíková Olga
Novák Zdeněk	Kašpárková Jarmila	Kubíček Karel	Kavinová Věra
Pavlík Lubomír	Kotátko Václav	Kupf Vlastimil	Kocar Břetislav
Pavlíková Marie	Kubant Josef	Macků Aleš	Koumar Ludvík
Pradáč Jiří	Kučera Bohuslav	Machala Bedřích	Krakovičová Ljuba
Říha Miloš	Kulhánková Jaroslava	Muláček Zdeněk	Kratochvíl Jiří
Slavíček Josef	Malý Jaromír	Němeček Vladislav	Krejbič Zdeněk
Šetek Josef	Matásek Jan	Neumann Jiří	Marhoul Antoňín
Šimůnek Miroslav	Mládek Jan	Romanovová Alice	Masnerová Marcela
Touš Jindřich	Münich Jan	Šmelhausová Eva	Matoušková Jiřina
Valášek Jiří	Pertlík Jiří	Štiková Růžena	Matyszová Gertruda
Vrba Vladimír	Reichrt Václav	Štorek Václav	Mencl Karel
Waldek Vilém	Říha Zdeněk	Zeman Bohuslav	Papoušek Jaroslav
	Sedláčková Jiřina		Průcha Jiří
	Suchanová Růžena		Přibíl Erich
Třída: Ch 4.c	Sýkora František	1954/55	Rosmus Jan
Bervic Stanislav	Zamazal Jaroslav	Třída: 4.a	Skřivanová Dagmar
Cangel Kurt		Abušinov Alexandr	Vajgent Blahoslav
Čvančara Miloš		Burian František	
Dobrkovský Ladislav	Třída: Ch 4.b		
Friml Zdeněk	Codr Lubomír		
Hanzelín Jiří	Fakan František		
Háva Karel	Kotlan Jiří		
Holečková Romana	Krošlák Rudolf		

Vitovský Otakar
Zikánová Zdena

Třída: 4.c

Bílek Milouš
Eliáš Vladimír
Janda Jiří
Jasanovská Zdena
Jasanovský Pavel
Jokš Zdeňek
Juchelka Bohumír
Karásek Miroslav
Kašparová Hana
Koppová Evelyn
Krpátová Miloslava
Křížek František
Kurandová Jindřiška
Kůrka Jaroslav
Linhart Jiří
Moučka Václav
Novák Jindřich
Prošek Jaroslav
Richterová Hana
Šantroch Jiří
Špičák Eduard
Urbanová Soňa
Vokáč Karel
Vorel Zdeněk
Vyčítal Václav
Zapletal Petr
Zelycz Klement

Třída: 4.d

Černý Jaroslav
Doležalová Anna
Douděra Václav
Dvorská Marta
Hanák Alois
Harsa Emil
Havlíček Václav
Hořínek Ivan
Hříbal Josef
Jeřábek Jiří
Kantořík Stanislav
Kusák Ladislav
Mader František
Moravec Jaroslav
Moulík Roman
Mrzílek František
Nácovský Lubomír
Neužil Jiří
Nevosad Miroslav
Oprchal Jaroslav
Pekara Jaroslav
Prokop Vítězslav
Rýgl Lubomír
Rychnovská Antonie
Srnková Dagmar
Šeráková Božena
Trauč Josef
Ulrich Karel
Vacek Stanislav

1955/56

Třída: 4.a

Bělina Miroslav
Cezner Václav
Cihelka Karel
Červený Jiří
Drábek Miroslav
First Bohumil
Fremunt Radko
Fučíková Božena
Gabriel Jan
Grunt Jiří
Holý Jiří
Hromádka Vladimír
Chalupová Dagmar
Choura Richard
Jambor Pavel
Jindra Eduard
Katz Zdeněk
Kryl Jiří
Líbal René
Malý Václav
Neumann Josef
Novák Pavel
Novotná Eva
Opršalová Hana
Petrová Zdena
Rösler Stanislav
Slípka Stanislav
Száko Jiří
Šídlo Vladimír
Šifalda Pavel
Štádlarová Eva
Veselá Helena
Veselý Miloslav

Třída: 4.b

Bárta Milan
Černý Zdeněk
Eisler Karel
Fiala Jiří
Gózon Štěpán
Hanušová Helena
Horčíčková Marie
Chlost Milan
Choutková Danuše
Káňa Miroslav
Keller Erik
Kopáčová Eva
Kubátová Olga
Langnerová Helena
Marková Míla
Matina Luděk
Matys Vlastimil
Micka Václav
Mocek Karel
Otava Zdeněk
Papežová Dagmar
Pechar František
Pěnkava Jaroslav
Procházka Miroslav

Rozmara Slavoj
Růžička Josef
Stibůrek Stanislav
Vargoško Jindřich
Vyletal František

Třída: 4.c

Bartošová Jarmila
Brabencová Jiřina
Černá Monika
Fegerová Tatjana
Hermanová Jana
Horský Otta
Janda Zdeněk
Kořan Jindřich
Kovalčík Vladimír
Laskavská Marie
Machonský Miroslav
Malíková Eva
Marouš Jiří
Martinovský Ivan
Mess Rudolf
Novák Stanislav
Novotná Eva
Papež Miroslav
Pospíšil Jiří
Pošíval Zdeněk
Reif Antonín
Růžek Miloslav
Řehák Jan
Šimeček Josef
Šváblová Drahomíra
Tamele Jaroslav
Vejsada Karel
Verner Milan
Vojtěch Jindřich
Zoula Václav

Třída: 4.d

Bečvář Ladislav
Bradáč Miroslav
Burda Vladislav
David Evžen
Drahý Drahomír
Dufek Jan
Hájek Leoš
Halamka Josef
Hrubešová Danuše
Jira Lubor
Král Vratislav
Kučerová Irena
Kusáková Jarmila
Lemfeld Karel
Lorenc Václav
Pastyřík Jan
Polívka Jaroslav
Prachař Miroslav
Raida Oldřich
Říhová Alena
Sekalová Jaroslava
Starý Josef

Sýkorová Jitka
Špeldová Jana
Třísková Libuše
Valentová Růžena
Vaniš Otakar
Vášová Zdeňka
Vejvoda Josef
Vocetka Jiří

Třída: A 2.

Augustinová Zdeňka
Čaplová Eva
Čižovičová Zdenka
Doksanský Vladimír
Hacaperková Jarosl.
Hruška Jiří
Chyba Odřich
Jeníčková Irena
Kellerová Ivana
Kočí Jiří
Kolář Jiří
Ledvinová Zuzana
Novák Milan
Petřík Aleš
Popp Miroslav
Slobodzian Klement
Tomášek Emanuel
Víden Ivan

1956/57

Třída: 4.a

Böhm Bohumil
Čapek Vratislav
Černý Jiří
Drahotská Blanka
Elišková Jana
Fryč Karel
Hájek Jiří
Hamata Josef
Janský Michal
Judová Bohumila
Kašpar Josef
Kokeš Jiří
Kopecký Josef
Korandová Magda
Koza Václav
Kulhánková Eva
Lamačová Eva
Lískovcová Milena
Oberhofner Josef
Pastejřík František
Pešek Milan
Šmucler Karel
Tichá Hana
Vedral Milan
Volemanová Jaroslava
Vyšín Zdeněk
Zikán Josef
Žák Jaroslav
Žíla Vladimír

Třída: 4.b

Adler Petr
 Čech Miloslav
 Hanf Miloš
 Herčíková Marie
 Hoffmann Miroslav
 Hutla Vlastimil
 Janda Stanislav
 Kohoutová Alena
 Kotýnek Otto
 Krajl Jaroslav
 Krček Miroslav
 Kubecová Květa
 Kuchař Vladimír
 Kůst Bedřich
 Kutil Josef
 Lískovcová Jana
 Lvovská Jana
 Matěnová Eva
 Pavienský Ladislav
 Peč Vladimír
 Poláček Jiří
 Pospíšil Jindřich
 Psotová Milica
 Smažík Miroslav
 Šárovcová Světa
 Šmejkal Jaroslav
 Tax Jiří
 Těšitel Jaroslav
 Vítek Miloslav
 Zajíc Jiří

Třída: 4.c

Bártková Vlasta
 Boháč František
 Český Vladimír
 Effmert Jiří
 Hally Jan
 Havrdová Alžběta
 Hladká Věra
 Hochmanová Irena
 Hrabě Jiří
 Hrudka Bohumil
 Hyška Karel
 Jaroš Jaroslav
 Jermlová Jaroslava
 Jung Karel
 Mašková Alena
 Michálková Hana
 Mráz Jan
 Peška Milan
 Plaček Jiří
 Prager Jiří
 Průša Petr
 Šimková Jana
 Šmejkal František
 Šmíd Jiří
 Šmíd Miloslav
 Štefan Milan
 Štern Petr
 Tichý Miroslav
 Třísková Věra

Třída: 4.d

Arnšteinová Zuzana
 Balíková Věra
 Benda Stanislav
 Fršlíňková Jitka
 Hořínek Pavel
 Jejkal Pavel
 Jíša Jiří
 Kainrath Otakar
 Karvánek Pavel
 Kříž Josef
 Kubíček Antonín
 Kuna Ivan
 Lišková Věra
 Lomberská Karla
 Lukavský Ladislav
 Mahrová Olga
 Maršálek Luboš
 Mikan Josef
 Neradová Jitka
 Pelant Pavel
 Punčochářová Jana
 Sláma Jan
 Šedivý František
 Šesták Jaroslav
 Šikl Jaromír
 Štěpánková Markéta
 Tolma Václav
 Tuček Miloslav
 Vaněk Vlastimil
 Zika Petr
 Žid Pavel

Třída: A 2.

Bendová Eva
 Buková Jiřina
 Černá Jitka
 Davídková Hana
 Hostomský Konrád
 Jakubíčková Ludmila
 Jelenová Marie
 Jindráková Eva
 Jiříčková Olga
 Kartašová Alena
 Kastl František
 Kociová Yvetta
 Krásová Jitka
 Kukla Otto
 Kunová Božena
 Lábler Benno
 Menšíková Jarmila
 Moravcová Eva
 Neuberg Miroslav
 Novák Antonín
 Pelzbauer Jiří
 Petřilka Otto
 Pokorný Miloš
 Reichelt Miloslav
 Říhová Danuše
 Spitzer Josef
 Stejskal Antonín

Straková Dagmar
 Šimonová Danica
 Šulcová Jarmila
 Šulcová Marta
 Vašíčková Soňa
 Vilimovský Zdeněk
 Vrchovská Věra
 Zelenková Eva

Třída: V 5.

Betková Alena
 Bezděková Helena
 Čoček Otta
 Grohman Josef
 Haruda František
 Chromík Jindřich
 Klein Petr
 Kopecký Milan
 Koukolík Karel
 Krucká Hana
 Maršálek Adolf
 Mizerová Dagmar
 Moucha Václav
 Mudra Josef
 Novák Milan
 Pokorný Jindřich
 Pěvrátil František
 Slavík Jaroslav
 Škop Jiří
 Škvor František
 Špryňar Jaroslav
 Vála Ladislav

1957/58

Třída: 4.a

Burešová Eva
 Felix Zdeněk
 Göttler Jiří
 Hauptová Olga
 Hlaváčková Marta
 Horký Jan
 Hrdličková Eva
 Chaloupková Marie
 Chméliovská Věra
 Klich Vladimír
 Koloušková Věra
 Kopečná Marie
 Krejčová Dagmar
 Kubrychtová Jarosl.
 Masaříková Eliška
 Mlejnková Jana
 Moulisová Marie
 Myslíková Olga
 Otopalová Hana
 Pacák Petr
 Perglerová Hana
 Plecíty Jaromír
 Plecíty Vladimír
 Rudová Jana
 Řihák Vítěslav
 Součková Jana

Stejskal Rudolf
 Stuchlíková Jarita
 Šimsová Vlastimila
 Teplý Pavel
 Vodičková Josefa
 Vonka Jiří
 Vystyd Jiří

Třída: 4.b

Beránek Václav
 Bořkocová Olga
 Čechura Jaroslav
 Drahoňovská Hana
 Figerová Jaroslava
 Fiker Jiří
 Formánek Jan
 Hladík Jiří
 Hlaváček Petr
 Houser Stanislav
 Hrabánek Břetislav
 Hynek Karel
 Kloc Karel
 Konečný Karel
 Kraus Ivan
 Mareš Emil
 Milec Karel
 Noha Přemysl
 Pecka Jaroslav
 Petříková Alena
 Pihera Pavel
 Počta Ladislav
 Poseltová Marta
 Radová Bohumila
 Ralková Alena
 Schweizerová Jana
 Skalická Eva
 Smrčková Hana
 Tesař Ludvík
 Thoma Zdeněk
 Tydlitátová Helena
 Vašíčková Jarmila
 Veverková Věra
 Vocílka Jiří

Třída: 4.c

Bálek Václav
 Barcal Miroslav
 Bartáková Marie
 Berka Milan
 Bořická Věra
 Čerňavský Jaroslav
 Čiperová Eva
 Davídek Alois
 Dohnalová Jaroslava
 Hatan Jiří
 Kaisler František
 Křeček Václav
 Kubát Jiří
 Kuda Vladimír
 Meisner Josef
 Moc Jan

Nepovím Pavel
Nikl Jaromír
Peták Petr
Pokorný Ivan
Prylová Helena
Pšenička Václav
Rauer Antonín
Rejman Pavel
Řířpová Eva
Solařík Pavel
Spanlangová Ivana
Svoboda Václav
Šedivý Čestmír
Šulcová Hana
Tesař Ladislav
Vacková Blanka
Valeška Jiří
Vaňková Marie
Vejvoda Jaroslav
Veselá Eva

Třída: 4.d

Ambrožová Eva
Běhal František
Beneš Miloš
Brigidčáková Naděžda
Brunhofer Jiří
Cirmon Eduard
Dener Richard
Drozd Václav
Dušek Václav
Fiala Vladimír
Hilgartnerová Alena
Holec Jiří
Hozová Eva
Hrušková Pavla
Jílková Hana
Kopecký Jan
Krátká Alena
Krs Václav
Křišťál Miloš
Maršálek Miroslav
Mařík Karel
Mikolášek Jan
Mikšanová Jiřina
Moravec Aleš
Peroutka Jaroslav
Procházková Jiřina
Riegrová Ludmila
Studený Jaroslav
Šebek Petr
Teklá Marie
Tilleová Sylva
Urbanová Jana
Váňa Miloš
Věřířpová Božena
Zamazalová Ludmila

Třída: A 2.a

Balcarová Alena
Blažková Jarmila

Bohuslav Václav
Brožková Blanka
Cipra Jiří
Černá Hana
Geršl Tomáš
Grosskopfová Iva
Hladíková Jaroslava
Hrejsa Jan
Jež Hynek
Kábrtová Milena
Kalina Miroslav
Kissling Zbyněk
Kleinová Jarmila
Kloboučník Jan
Kocík Jan
Konečná Jarmila
Králová Marcela
Krausová Jarmila
Pajer Jiří
Pospíšil Jiří
Rubeřková Danuša

Třída: A 2.b

Štanglová Eva
Štrossová Jitka
Vidmar Arnošt
Vidmarová Hana
Zima Miroslav
Brich Zdeněk
Denk Raimund
Karbusová Libuše
Karel Jaroslav
Kindlová Eva
Kneifel René
Knotková Anna
Kopecký Rudolf
Krzák Rudolf
Mader Karel
Mikyřková Marcela
Novák Alois
Petřeková Jiřina
Pokorný Rudolf
Prachář Vladimír
Řehouřková Marie
Řipová Jitka
Sládková Věra
Svoboda Zdeněk
Šíp Josef
Štrupl Jiří
Vrchota Jaroslav
Zábrodský Vladimír
Zelená Eva

Třída: V 5.

Bajtová Marta
Blüml Jaroslav
Dostálová Eva
Dvořák Vladimír
Eibl Jiří
Ekl Jindřich
Fučík Ivan

Gutwald Vladimír
Holub Milan
Joachimstálová Hana
Kárník Karel
Krob Vladimír
Majer Zdeněk
Malčánková Anna
Matschina Harry
Matuška Josef
Müllerová Jarmila
Mužík Miroslav
Němeček Arnošt
Novák Milan
Novák Vladimír
Pudilová Miluše
Pustina Jiří
Valenta Jaroslav
Věchet Mojmír
Vildová Helena
Vondruška Václav
Zelenka Jaromír

1958/59**Třída: 4.a**

Fiřarová Eva
Havránek Karel
Hrabánek Miloslav
Jakschová Helena
Janderková Jana
Jařová Jana
Koucká Věra
Možná Naděžda
Olřevská Eva
Pechek Jiří
Reinerová Jana
Riegl Ivan
Ryřavý Jan
Samková Hana
Skolková Jiřina
Sládková Jana
Smrkovský Karel
Soukup Ladislav
Spěvácěk Václav
Strouhová Jarmila
Svobodová Vladimíra
Špalek Ivan
Urbánková Olga
Vaníček Petr
Vendyřpová Jarmila
Vincens Jiří
Vokál Petr
Votava Pavel
Zámečníková Ludmila
Zapletal Ladislav

Třída: 4.b

Báľková Věra
Bartořpová Jaroslava
Bengl Milan
Bláňová Zdeňka
Černohorský Josef

Dlouhý Ivo
Fikar Jiří
Fiřerová Helena
Fořtová Hana
Havel Miroslav
Havel Miroslav
Heisnerová Alena
Hoffmannová Eva
Husáková Václava
Kamenická Blanka
Krysta Zdeněk
Lázničková Jana
Mílová Ludmila
Pavlík Petr
Ráž Karel
Řeháková Ludmila
Skružný Zdeněk
Stoy Vladimír
Svoboda Jan
Šereda Vladislav
Škopek Karel
Štěpánová Helena
Šubrtová Jana
Tölgová Marie
Tořnerová Blanka
Vrba Petr
Widtmanová Irena

Třída: 4.c

Bubínek Vladimír
Císař Adolf
Červinka Ladislav
Čmejrková Iva
Fiala Josef
Chaloupková Eva
Kalina Karel
Karajani Chariklia
Koulová Jitka
Ledvinková Eva
Míkša Josef
Novák Petr
Novotná Zdeňka
Pospíšil Jiří
Procházková Zdeňka
Ryčl Jaroslav
Saturková Jiřina
Sirotek Josef
Svědinek Antonín
Šarounová Milena
Šebková Eva
Šindelář Josef
Štěch Milan
Tippman Jindřich
Tiřlová Hana
Tlářková Eva
Toman Luděk
Tomková Magdaléna
Vintiková Miloslava
Bohuř Petr

Třída: A 2.

Cetkovský Vladimír	1959/60	Musílek Jan	Kohoutová Květoslava
Hanačíková Ivetta	Třída: 4.a	Nevečeřalová Milada	Kotrouš Jiří
Hoblíková Jarmila	Bařhová Jiřina	Ondráček Stanislav	Kvasničková Helena
Hořejšová Marta	Birčák Pavel	Procházka Dušan	Mašková Anna
Hvězďová Hana	Bradáč Václav	Weber Arnošt	Nedvěd Miloš
Jeřábková Jitka	Brouk Ivan		Pastyříková Jarosl.
Jířů Marie	Fiala Václav	Třída: A 2.b	Rázgová Tatána
Kadlecová Liběna	Hofmanová Olga	Kabeš Jiří	Rosová Eva
Kremer Jiří	Horáček Jan	Kredba Jaroslav	Ryšková Věra
Lhotský Evžen	Hraničková Viktorie	Martinková Erika	Slezák Zdeněk
Mach Josef	Husník Stanislav	Mlejnek Josef	Šimová Věra
Matějčíková Hana	Jíchová Milada	Pelikánová Marie	Tesařová Jana
Melicharová Aleška	Mann Jaroslav	Petrová Eva	Tláškal Jaroslav
Menzelová Drahomíra	Maxová Jana	Petříček Václav	Topinka Richard
Mrazík Josef	Müller Pavel	Pilsová Jana	Vacek Jan
Neubert Otakar	Slavíková Jana	Skřivánek Václav	Voldřich Stanislav
Novák Jiří	Sobolová Hana	Slezáková Dana	Zvolánková Ludmila
Nováková Anna	Suchánek Miloslav	Straka Antonín	
Nováková Jana	Sündermann Pavel	Šindelář Jiří	Třída: 4.b
Patková Vlasta	Šafařík Jindřich	Vodseďálková Jana	Bezpalcová Iva
Pokorný Milan	Tejchman Pavel	Vozábová Věra	Bilínová Miloslava
Soldátová Hana	Tonek Ctirad	Vrzalová Dana	Blahout Antonín
Sova Jan	Veselý Vladimír	Zinková Milada	Boček Karel
Štovíčková Libuše	Vlček Hanuš	Žitný Zdeněk	Bojadžijeva Nevjana
Ulrich Jan			Budilová Jiřina
Vodička Roman	Třída: 4.b	Třída: V 5.	Čapek Jiří
Zahradníčková Jana	Dneboský Josef	Batha Milan	Dušek Stanislav
Zvolánková Zdenka	Hoffmann Lubomír	Brabec Josef	Filip Petr
Žabžová Jindřiška	Hovjacký Jaromír	Deml Jiří	Gonzalezová Anita
Žvanutová Jarmila	Charvátová Daniela	Heller Jiří	Hemer Ivan
	Ježová Miloslava	Hladký Viktor	Hlavnička František
Třída: V 5.	Krtek Arnošt	Kristen Eduard	Jeklová Milena
Albrecht Josef	Kříž Otomar	Mlíka Václav	Kaukušová Marta
Balcar Jiří	Kříž Václav	Pecka Jaroslav	Kejdanová Jaroslava
Černý Milan	Marc Josef	Posířil Bořivoj	Kolář Pavel
Fabiánová Erika	Markvart Radomil	Rohlík Zdeněk	Kroczaková Anna
Faigl Antonín	Materna Josef	Roubíček Antonín	Kunstová Eliška
Fišera Stanislav	Michálková Jana	Salát Václav	Lederer Pavel
Gracias Radovan	Mokrá Jitka	Schauerová Marie	Müllerová Jana
Heřt Miroslav	Nepomucký Pavel	Sladký Jan	Nováková Jana
Holý Boris	Peteráčková Vlasta	Stejspal Václav	Petřina Antonín
Houdková Eva	Pilařová Eva	Škaloud Jaroslav	Štěpánová Hana
Hudcová Milada	Ročková Libuše	Šustr Antonín	Turyňa Radovan
Chalupníčková Magd.	Sloupová Eva	Švihla Miloslav	Viktorová Ladislava
Jelínek Jiří	Srna Václav	Tampír Jiří	Višinská Helena
Jelínková Alena	Štěpán Lubomír	Tůma Lubomír	Vychytilová Jarosl.
Kordík Vladimír	Živný Jiří	Tykač Evžen	
Kovářík Luboš		Vobořil Jiří	Třída: A 2.a
Machýčková Miroslava	Třída: A 2.a	Volek Jiří	Bolechová Eleonora
Marhoul Bohumil	Austerová Marta	Zehnal Josef	Dolejší Eva
Pitra Václav	Bartošová Jana		Hyršl Jaroslav
Rambousek Josef	Culka Přibyslav	1960/61	Jadrníčková Ludmila
Schwarz Miloš	Drobílek Miroslav	Třída: 4.a	Jarošová Bohumila
Sitta Jindřich	Dvořák Oldřich	Baxa Otomar	Jarošová Ludmila
Skála Dušan	Gosler Petr	Beták Rudolf	Kletečka Jaromír
Suchý Viktor	Houdková Věra	Černý Jaroslav	Knappová Markéta
Šarhan Jaroslav	Kohout Jaroslav	Desortová Ivana	Malá Eva
Škoda Karel	Křesnička Eduard	Ferešová Anna	Novák Vítězslav
Šmid Zdeněk	Kubátová Ludmila	Ježdíková Marie	Olič Rudolf
Uřídil Pavel	Machurková Marie	Jíran Luděk	Poláková Jitka
Zedník Zdeněk	Marečková Aranka	Kňourek Jaroslav	Průšová Ilona
Žežulka Miloš			

Stiburek Vladislav
 Stuchl Zdeněk
 Tichý Ludomír
 Vernerová Inuše
 Všeticková Eva
 Zajíček Karel
 Zeithammerová Jitka

Třída: A 2.b

Bílek Jan
 Černá Jaroslava
 Černý Oldřich
 Gottwald Antonín
 Hamanová Ludmila
 Hanušová Marie
 Hladík Jaroslav
 Hodáč Vladislav
 Kobes Josef
 Kowalska Regina
 Lelek Vladimír
 Louda Jindřich
 Musilová Marie
 Socháň Pavel
 Soukupová Irena
 Šebelová Marie
 Švihla Zdeněk
 Uhrová Marie
 Ulrych Stanislav
 Vaňková Alena
 Welz Garcia

Třída: A 2.c

Erlman Jan
 Heppner Petr
 Hnátek Přemysl
 Janda Jaroslav
 Jedličková Olga
 Křížová Eva
 Míšková Helena
 Mišurcová Zdenka
 Parteš Jaroslav
 Svoboda Jiří
 Šejvl Ladislav
 Tauberová Hana
 Tesař Vladimír
 Úšela Josef
 Válek Jiří
 Vodňanská Věra
 Vystrčková Ivana

Třída: V 5.a

Buchta Milan
 Burian Karel
 Cejnar Karel
 Douša Alexander
 Formánek Miloslav
 Hatina Milan
 Horáček Zdeněk
 Horešovský Oldřich
 Chmelík Jan
 Polidar Václav

Pošvářová Jaroslava
 Rajtora Jaroslav
 Semík Michael
 Tichý Richard
 Žambůrek Zdeněk

Třída: V 5.b

Benák Tomáš
 Jankovský Miloslav
 Jaša Jaroslav
 Kořínek Karel
 Kouba Václav
 Koucká Eva
 Kozel Jaroslav
 Kudrnáč Stanislav
 Lukeš Vladimír
 Machýčková Miluše
 Martínek Jiří
 Mašek Jaromír
 Mašek Jiří
 Patlejch Václav
 Penionžiková Květ.
 Schindler Josef
 Šára Václav
 Šístek Ladislav
 Tejnecký Miloslav
 Zbrožek Jaroslav

1961/62

Třída: 4.a

Bártová Jana
 Bortl Ludvík
 Buben Antonín
 Burianová Jana
 Čepelák Vladimír
 Dostálová Marie
 Kňourková Ludmila
 Kopecký Miloš
 Košťál Jan
 Krejbich Antonín
 Lacek Pavel
 Leebová Anna
 Lišková Marta
 Marečková Jana
 Nedvěd Josef
 Neumannová Helena
 Peroutková Věncesl.
 Procházka Jaroslav
 Procházka Vladimír
 Pýchová Marie
 Rejhon Jiří
 Straka František
 Šedivý Josef
 Šnoblová Zdeňka
 Vavřík Karel
 Vocetková Drahuše

Třída: 4.b

Cidlinová Helena
 Částková Jitka
 Černý Josef

Čihař Rudolf
 Hájková Jana
 Hemer František
 Hlaváček Jan
 Holata Jan
 Hucková Marie
 Kafková Jaroslava
 Kočovský František
 Kubalová Jana
 Kubátová Jaroslava
 Kubatová Petra
 Kvasnička Václav
 Lenhartová Jitka
 Matějková Jana
 Obermajerová Mirosl.
 Pichler Stanislav
 Poláček Josef
 Shejbalová Eva
 Strnadová Ivana
 Široký Pavel
 Švadlenka Ivan
 Tomšů Jitka
 Uřešová Blanka
 Valtrová Miloslava
 Vanišová Zdeňka
 Zoula Vladimír

Třída: V 5.

Bartoš Jiří
 Bílek Antonín
 Felkl Zdeněk
 Grüner Karel
 Holoubek Ivan
 Houbová Dagmar
 Jokeš Vladimír
 Kurssa Harald
 Lukeš František
 Novák Zdeněk
 Padyásek Bohumil
 Slouka Jiří
 Steiner Pavel
 Šlosarová Alena
 Valenta Jaroslav
 Vaňura Jan
 Vokoun Vladimír
 Všetečka Jan
 Zýval Jaroslav

1962/63

Třída: 4.a

Bachtíková Vratisl.
 Bartáková Ivana
 Bernat Zdeněk
 Brenner Otakar
 Hlinková Svatava
 Ineman Václav
 Jeništa Bedřich
 Kamišová Jiřina
 Kantor Ladislav
 Mixa Petr
 Mrázová Maruše

Nejedlá Taťána
 Nejedlík Jan
 Nohejlová Milena
 Plichta Zdeněk
 Pokorný Ilja
 Pokorný Stanislav
 Procházková Marie
 Řehák Josef
 Sedlár Alois
 Schubertová Daniela
 Sova Milan
 Šimek Mojmír
 Urbánek Jiří
 Vitouchová Jaroslava
 Vojta Jiří
 Vrbský Jan
 Vršek Vladimír
 Vydra Václav
 Wieweghová Hana

Třída: 4.b

Bartáková Vlasta
 Bártl Václav
 Beran Stanislav
 Bílská Jitka
 Čubová Růžena
 Dominová Milada
 Doubková Miroslava
 Dvořák Petr
 Holler Pavel
 Hrdličková Květa
 Hruška Jiří
 Klouda Karel
 Kopa Aleš
 Koudelka Oldřich
 Kovář Lubomír
 Kozáková Michaela
 Krejčová Radmila
 Kučera Jaroslav
 Pavlásek Čestmír
 Poskočil Pavel
 Pospíšil Ladislav
 Púčik Peter
 Štiller Josef
 Uchytíl Bedřich
 Urban Josef
 Vacek Václav
 Veselá Zdeňka
 Zavadil Stanislav
 Žabková Stanislava

Třída: A 3.

Bambas Stanislav
 Bláhová Blanka
 Bravencová Dagmar
 Buriánková Jiřina
 Čermák Ivo
 Černý Antonín
 Dušek Jindřich
 Ezr Jiří
 Holý Luboš

Hrachová Jana
 Karasová Eva
 Koliha Jaroslav
 Kopidlanský Jiří
 Kozelková Naděžda
 Král František
 Marek Ladislav
 Marek Vladimír
 Martinek František
 Mlavcová Vlasta
 Mrázková Jana
 Mrázová Dana
 Nečada Jan
 Novotný Miroslav
 Pochop Jaroslav
 Skálová Věra
 Slabá Milena
 Smrčková Eugenie
 Tomášová Marie
 Truhlář Oldřich
 Vítek Josef
 Vogt Rudolf
 Vraštilová Viluška

Třída: D 5.

Bouzek Karel
 Brabenec Jan
 Čermáková Libuše
 Hanzálek Jan
 Havel Antonín
 Houba Jaroslav
 Kosina Karel
 Košťál Jan
 Kotyza Radomír
 Kružík Vladimír
 Podzimek Miloslav
 Rohanová Hana
 Strnad Milan
 Štěpán Josef
 Válek Ladislav

Třída: DA 3.

Ast Miloš
 Beneš Ivan
 Bucková Vlasta
 Dunovská Ivana
 Dušek Josef
 Dušková Danuše
 Dvořák Václav
 Effenbergerová Hel.
 Freiberg Jan
 Henkl Jiří
 Hibšová Jarmila
 Honzů Jaroslav
 Humhalová Zdeňka
 Jeničková Irena
 Kohoutek Stanislav
 Kubicová Alena
 Lelková Jarmila
 Menclová Blanka
 Pelikán Václav

Příkrylová Věra
 Řebec Vlastimil
 Sirovátko Václav
 Šach Jan
 Šenitko Juraj
 Ševčíková Zdeňka
 Švecová Božena
 Švihlová Ludmila
 Tolarová Zdeňka
 Tuček Jiří
 Veselý Miloslav
 Zelinka Miloslav

Třída: V 5.

Fojtík Josef
 Holub Leo
 Houšteký Josef
 Chlumecký Bohumil
 Klánová Alena
 Kolář Pavel
 Kolenatý Stanislav
 Kostlivý Jan
 Krausová Zdeňka
 Mazač Rudolf
 Mráz Roman
 Pelikán Miloš
 Peterková Marcela
 Říha Miroslav
 Smíšek Vratislav
 Spěvák Pavel
 Vičková Václava
 Voráček Jindřich
 Vyskočil Karel
 Weisheitl Miroslav

1963/64

Třída: 4.a

Bednarič Alfonz
 Collerová Jana
 Čížek Zdeňek
 Dostál Jiří
 Drábek Jiří
 Erdösová Eva
 Gedajlovič Jan
 Havlín Antonín
 Hrkal Miloš
 Hřítková Eva
 Karhan Jiří
 Kindl Zdeněk
 Kleňka Václav
 Knoflíček Jan
 Kobes Zdeňek
 Koblas Karel
 Kolmanová Eva
 Laně Pavel
 Lastivka Přemysl
 Lnkavský Jan
 Maryško Stanislav
 Mikoláš Vlastimil
 Pradáč Václav
 Semrád Pavel

Sobolák Leoš
 Sobotka Jiří
 Strubl Karel
 Šmíd Luděk
 Štembera Vítěslav
 Štěpánek Jiří
 Tanečková Růžena
 Trčková Jana
 Urban Josef
 Vaniš Pavel
 Vosolsobová Eva

Třída: 4.b

Benešová Zdenka
 Blabolilová Marta
 Červenka Petr
 David Jiří
 Dědina Jiří
 Drmlová Věra
 Gamardová Marie-Claude
 Houska Milan
 Hradecký Jaroslav
 Hrdonková Dagmar
 Hronová Nina
 Kolář Jiří
 Koppová Anna
 Krejčová Věra
 Kučera Jan
 Kuřátníková Jana
 Milšovský Jaroslav
 Novák Rudolf
 Petřilka Antonín
 Pilecký Miroslav
 Seger Jiří
 Sideridis Stelios
 Srna Josef
 Staněk Jan
 Sýkora Jaroslav
 Šafránková Ivana
 Šimáně Jaromír
 Štrm Svatopluk
 Štrop Petr
 Štrumpf Miroslav
 Švarcová Marie
 Vomáčková Jana
 Vosátko Václav
 Vosecký Petr
 Žďánek Milan

Třída: A 3.

Cerhová Angela
 Drnovcová Martina
 Fišová Monika
 Folejtarová Miroslava
 Fousová Eva
 Havel Ladislav
 Chlumecká Blanka
 Kadlecová Jaroslava
 Karlová Milada
 Klimovičová Jana
 Kuchař Bohumil

Lipovská Marie
 Marešová Magdalena
 Marvan Stanislav
 Mikešová Dagmar
 Moudrý Svatopluk
 Podrmanová Jana
 Prokšová Naděžda
 Prouzová Eva
 Skorkovská Zdenka
 Svinková Hana
 Švarná Josefa
 Uhlová Otilie
 Vopalová Helena

Třída: D 5.

Janoušek Ivan
 Mach Petr
 Pavlovská Eva
 Pick Jiří
 Plachetková Eliška
 Reiner Jiří
 Rovánová Anna
 Růžička Stanislav
 Shadima Miroslav
 Srp Karel
 Stehlík Otakar
 Šedivec Miloslav
 Švanda Aleš
 Vaňková Anna

Třída: DA 3.a

Bartoničková Jana
 Beneda Vladimír
 Bouda Josef
 Brožek Jaroslav
 Břečka Lubomír
 Czadová Marianne
 Český Ladislav
 Dvořáková Marie
 Fidlerová Hana
 Formánek Pavel
 Hrušková Eva
 Hubáček Josef
 Janovcová Věra
 Jarošová Marie
 Jurajda Štěpán
 Kadeřábková Vlasta
 Kolman Čestmír
 Kolmanová Zdenka
 Komárek Josef
 Kopecký Václav
 Kotvalová Eva
 Legátová Jana
 Macháčková Libuše
 Plochová Jadwiga
 Stádník Jiří
 Stehno Jaroslav
 Syrová Jarmila
 Topič Bohumil

Třída: DA 3.b

Hollyová Jana
 Kaniová Jana
 Marčan Miloš
 Masák Aleš
 Mašín Jaroslav
 Minariková Eva
 Náhlavský Gustav
 Nováčková Zdena
 Obereignerová Dagmar
 Otavová Alena
 Pátková Eva
 Pokludová Vlastimila
 Soukal Ladislav
 Soustružník Josef
 Staňek František
 Štáf Jiří
 Štruncová Ludmila
 Šulc Miroslav
 Švambers Stanislav
 Švarc Ludvík
 Tlapák Ladislav
 Urbanová Eva
 Vaněček Ivo
 Veselý Jiří
 Veselý Václav
 Vrbická Iva
 Zadražilová Dana

Třída: V 5.

Brennerová Jarmila
 Cíza Jaroslav
 Gajewski Karel
 Jelínek Jiří
 Kopečný Bořivoj
 Kořán Eduard
 Kozumplík Josef
 Krásná Věra
 Mazuch Ludvík
 Mittenhuber Josef
 Neveselá Bohumila
 Novák Jaroslav
 Shühler Antonín
 Truchlý Alexander
 Vorel Ladislav
 Vyskočil Jiří

1964/65
Třída: 4.a

Bakos Viktor
 Burian Miloslav
 Cabejšek Vladimír
 Fuxová Ludmila
 Hrdlička Jiří
 Hruban Ivan
 Hrušek Karel
 Ischia Lubomír
 Janda Jiří
 Jelínek Luděk
 Kadlecová Květoslava
 Koubský Karel

Koza Václav
 Kříž Jaroslav
 Novák Miroslav
 Ondroušek Vladimír
 Poldová-Čekanová Marcela
 Růžičková Daniela
 Saur Miroslav
 Slabihoudová Alena
 Strach Josef
 Šanda Ludvík
 Šimová Helena
 Tesková Růžena
 Tillmanová Eva
 Třmínek Jan
 Turza Pavel
 Vyhnánek Jiří
 Záruba Arno
 Zelinka Tomáš

Třída: 4.b

Bílý Josef
 Březinová Bohdana
 Cihlář Antonín
 Dobiášovský Jiří
 Draslar Zdeněk
 Horáčková Milada
 Horák Michal
 Josífek Jan
 Kratinová Dagmar
 Krejčová Václava
 Lužnický Jiří
 Medková Jitka
 Mrhal Jaroslav
 Nollová Libuše
 Pánková Jiřina
 Poledník Ivan
 Pospíšilová Eva
 Pumpr Václav
 Ronová Káťa
 Rýdl Jan
 Rytíř Jiří
 Samai Sarbi Mohamed
 Skučková Ludmila
 Suková Alena
 Šarocková Jana
 Špírková Marie
 Veselý Petr
 Votava Miroslav

Třída: 4.c

Bendl Jan
 Bonaventura Zdeněk
 Čermínová Jana
 Červenka Jan
 Dědeček Jaroslav
 Dražil Josef
 Guryčová Marta
 Gutmanová Jana
 Homolka Václav
 Horáková Milena
 Hrdinka Miroslav

Hubínková Petra
 Klíma Milan
 Krojídlo Milan
 Kruthi Petr
 Lang Jan
 Puhmanová Naděžda
 Sváta Vladimír
 Šimová Filipina
 Vejvoda Jan
 Vik Leonid

Třída: A 3.

Adamička Miroslav
 Bártů Eva
 Brablecová Marie
 Chadimová Marta
 Jiráková Marie
 Kovářová Vlasta
 Münzberger František
 Nádvorník Vít
 Neumann Ota
 Pakandlová-Šerá Anna
 Plocar Jiří
 Svobodová Anna
 Šašek Vladimír
 Štátná Marcela
 Šustová Zora
 Vagnerová Olga

Třída: D 5.

Dlabáčková Jana
 Honsnejman Jiří
 Horák Jiří
 Jiras Zdeněk
 Malenínský Stanislav
 Pick Jiří
 Rejna Jan
 Růckarová Blanka
 Rytych Josef
 Říha Vítězslav
 Šedivec Miloslav

Třída: DA 3.a

Babická Jana
 Boháč Milan
 Cejnarová Zdena
 Dvořáková Blanka
 Genrt Pavel
 Hádková Radmila
 Jakešová Milena
 Kaprálková Dagmar
 Kieslinger Ivan
 Konečná Eva
 Kupka Rudolf
 Kusá Eva
 Macháčková Libuše
 Pokorná Jana
 Pousková Marie
 Prokop Zdeněk
 Sedláčková Jindra
 Šišková Vlasta

Třída: DA 3.b

Attlová Věra
 Czerná Jiřina
 Dostálová Jana
 Folk Marie A.
 Kříkava Rudolf
 Lejnar Jan
 Marek Vladimír
 Otavová Alena
 Pražáková Marica
 Severová Anna
 Slunéčková Miluše
 Splítková Miroslava
 Steinerová Eva
 Škabrada Miroslav
 Špilíková Jitka
 Valentová Světluše
 Velartová Irena
 Wasitová Růžena
 Zineckrová Ynge
 Železníková Alena

Třída: V 5.

Blažek Rudolf
 Brdová Zdeňka
 Černý Miroslav
 Čížek Václav
 Dřízal Zdeněk
 Halánek Jan
 Holovská Irena
 Hruška Josef
 Kučerová Emilie
 Matouš Jaroslav
 Neumann Petr
 Nový Václav
 Pilát Jaroslav
 Polanský Jaromír
 Rötšchová Margarita
 Routová Eva
 Šárová Margita
 Šebesta Antonín

1965/66
Třída: 4.a

Aim Karel
 Anzenbacher Pavel
 Balej Jiří
 Bendlová Marie
 Bobková Růžena
 Dvořák František
 Dvořáková Jana
 Fröhlichová Helena
 Goduncová Milena
 Hessler Jiří
 Hlava Stanislav
 Holub Pavel
 Houška Karel
 Hrdličková Libuše
 Chour Josef
 Kafková Marie
 Kainráthová Věra

Karkošová Jana
Kinkor Jaroslav
Kludová Jitka
Králová Eva
Křížková Soňa
Kubal Tomáš
Kupšovský Václav
Machová Květuše
Mejta Vladimír
Moravec Slavomír
Odvody Jiří
Pavelková Zdena
Peláková Hana
Skalka Miloš
Slepička Karel
Smetanová Vlasta
Šmidrkal Ivan
Španvirt Svatoslav
Wollmannová Dagmar

Třída: 4.b

Bartáček Jan
Bělohoubek Ivan
Bezucha Vojtěch
Bradová Hana
Buchal Josef
Burešová Eva
Čuřík Miloš
Drápal Ivan
Hladík Josef
Holler Petr
Horáčková Dagmar
Houdková Jiřina
Hovorka Josef
Jilichová Ladislava
Karas František
Kluch Jiří
Knoblochová Helena
Kölbl Jan
Král Petr
Krátký Petr
Kubík Přemysl
Lukeš Ivan
Lukš Oldřich
Mikešová Jitka
Nejtková Jaroslava
Netrefová Helena
Novohradský Jiří
Pospíšilová Blanka
Smolek Pavel
Sobotková Jana
Sumová Hana
Šulcová Zuzana
Tamchyna Vladimír
Vaňková Jaroslava
Vyhnálek Oldřich

Třída: 4.c

Bor Petr
Bureš Zbyšek
Buriánek Jaromír

Červený Václav
Češpivová Zuzana
Čihák Josef
Fousková Olga
Fuchs Ota
Görtler Jiří
Gratzingerová Eva
Hilbichová Zuzana
Horák Jiří
Horáková Růžena
Hošek Jiří
Hrdličková Hana
Jánská Zdeňka
Kaplan Miloš
Kejst Jiří
Kolář Jan
Kopp Vladimír
Kozáková Radmila
Kutil Pavel
Lodr Vladimír
Majer Štěpán
Musilová Vlasta
Nacher Vilém
Novodvorská Bohunka
Procházka Pavel
Svobodová Božena
Šiftová Marcela
Šmidrkal Pavel
Šnobl Jaromír
Urxová Dagmar
Veselý Jaroslav
Vojtěchová Helena
Ziembová Hana

Třída: A 3.

Bechiňová Kristina
Dupalová Stanislava
Hakl František
Havlíček Jan
Hrušková Marie
Káninský Jaromír
Kavalová Jitka
Krupařová Ivana
Křivová Bohuslava
Kučera Vlastimil
Paříková Eva
Slunéčková Věra
Švajdlerová Miluše
Tláskalová Věra
Trupl Stanislav
Vyvadilová Marcela

Třída: AD 2.

Budínský Antonín
Cihlářová Blanka
Dobrovolný Jiří
Drahorádová Magdalena
Fenclová Olga
Fialová Zdeňka
Haselbachová Jaroslava
Janolejsek Ivan

Koubek Jiří
Koutná Milena
Kubů Dana
Lukasová Alexandra
Man Josef
Marešová Daniela
Marková Jana
Němcová Pavla
Nondek Lubomír
Novák Miroslav
Pospíšilová Eva
Půll Ivan
Staněk Petr
Stuchlíková Jana
Tlustý Jiří
Umlaufová Anna
Vacíková Věra
Voráč Bohumil

Třída: D 5.

Balcar Václav
Berger Břetislav
Hromádka Jiří
Koutný Jan
Kyralová Hedvika
Novotný Jaroslav
Schröpfer František
Smetana Jan
Šafandová Marie
Šarbortová Eva
Vacková Blanka
Vašíček Miroslav
Vobořilová Jana
Zajícová Hana
Zeman Pavel

Třída: DA 3.a

Baladová Zdeňka
Čermák Jaroslav
Doležal Milan
Heřmánková Jaroslava
Horáková Jaroslava
Horník Pavel
Hrudková Helena
Chroustová Ivana
Kotíková Dana
Langmajerová Marie
Liška Jaroslav
Míča Karel
Mizera Zdeňek
Patočková Alena
Rosslerová Eva
Urban Ludvík
Vintíšková Jana
Vrabcová Marie

Třída: DA 3.b

Bečková Jiřina
Kubíková Božena
Márová Veržinia
Menčíková Anna

Petřivá Svatava
Pilařová Helena
Raflová Jitka
Smrž Václav
Steinsová Milada
Svoboda Jiří
Šobrová Eva
Tater Jaroslav
Voláková Anna
Vychytil Pavel
Zahradník Milan

Třída: V 5.

Batulková Miloslava
Bohata Josef
Budský Miroslav
Dědková Bohuna
Hervert Josef
Holoubek Karel
Kabelka Miroslav
Korda Petr
Mazáč Karel
Mráz Jan
Slavík Daniel
Synek František
Vojtíšková Vlasta
Zahradníková Eva

1966/67

Třída: 4.a

Cvachová Blažena
Čížková Růžena
Čuchnová Věra
Farhašová Hana
Fialová Blanka
Fürstová Alena
Chocová Hana
Chromíková Miluše
Iblová Alena
Jáchymová Hana
Jelínková Marie
Kolář Jan
Kosprtová Hana
Krčil Oldřich
Křížová Blažena
Marchi Giovanna
Pacák František
Pacovský Vladimír
Pallatová Miloslava
Pinc Bohuslav
Posekaná Alena
Poupa Vladimír
Rálková Zdena
Richterová Marie
Studecká Marie
Šejba Jan
Šeuda Josef
Šortnerová Veronika
Špaček František
Tabáček Jiří
Talafovská Jitka

Vejvodová Marie
Vrňata Jan

Třída: 4.b

Bartizal Jan
Bittnerová Anna
Hádlová Libuše
Hájek Jindřich
Hlaváč Jaroslav
Hlušková Vlasta
Hofer Jaroslav
Hourová Marie
Hrbáček Ivan
Hynková Dagmar
Janatková Vlasta
Jiskrová Naděžda
Konečková Jana
Konopková Zdeňka
Kordule Jiří
Kubíková Stanislava
Kuthan Jiří
Lederer Ludvík
Macků Růžena
Nekut Václav
Ningeroá Hana
Novák Václav
Petříček Václav
Prášil Jiří
Sachl Vladimír
Sládková Blanka
Šípalová Jiřina
Šnejdarová Alena
Štunc Antonín
Švadlena Jaroslav
Tauc Jaroslav
Tomíčková Lidmila
Tůmová Věra
Tvarůžek Vladimír
Veselý Jiří

Třída: 4.c

Barek Jiří
Becková Zdenka
Bergerová Jiřina
Blábolilová Miloslava
Bradíková Alena
Hajerová Radana
Havel Karel
Heneš Milan
Hineisová Zuzana
Horký Jindřich
Jiříčny Vladimír
Knížek Petr
Kobík Jaroslav
Koliš Karel
Kotáb Stanislav
Lutovský Petr
Mašek Karel
Piroutková Hana
Poddaná Marie
Poláček Zdeněk

Rameš Jiří
Ratajová Libuše
Roubíček Josef
Schwenková Zuzana
Sobalík Zdeněk
Sosnová Lenka
Soukup Milan
Staněk Josef
Střihavka Stanislav
Špála Ladislav
Švedová Jana
Tvrdlík Ivan
Ullmannová Hana
Weidner Miroslav

Třída: A 3.

Barne Petr
Braun Jiří
Čadková Ludmila
Doušová Evženie
Hanušová Marie
Joza Bohumil
Koutová Jana
Marková Hana
Novotný Karel
Pospíšilová Magdalena
Rejmon Jan
Šarhanová Vlasta
Škáchová Jana
Včeláková Helena
Voříšková Daniela
Zárybnická Eva
Zilvar Zdeněk

Třída: AD 2.

Bělohradová Eva
Boháček Jaroslav
Bouchalová Marie
Brůnová Alena
Černý Jan
Daněk Jiří
Franc Zdeněk
Holubová Věra
Horová Zdeňka
Charvátová Anna
Košťáková Věra
Koudelková Helena
Kozlová Stanislava
Krunertová Bohuslava
Lébrová Libuše
Marhanová Helena
Mergancová Marie
Muková Dagmar
Novák Zdeněk
Paiskr Karel
Pokorná Věra
Poučková Libuše
Příbylová Jaroslava
Růžička Karel
Slepička Radomír
Souhradová Helena

Šimková Světlana
Šimůnková Božena
Topol Milan
Tvrdlíková Halina
Vrdlovcová Valerie

Třída: D 5.

Bezuchová Jana
Brodil Jan
Dostál Jaroslav
Dvořák Zdeněk
Kaňka František
Kokošková Miloslava
Litera Rudolf
Palmon Zdeněk
Pěnička Zdeněk
Sirovátka Evžen
Titěrová Jaroslava
Vodičková Ivana

Třída: DA 3.a

Boháč Jaromír
Čapková Eva
Červenková Jarmila
Hemerková Jarmila
Kanková Věra
Kolaříková Miloslava
Mohrová Anna
Novák Jan
Novotná Běla
Petrásek Jaroslav
Polednová Jaroslava
Quirencová Drahomíra
Rittová Dobroslava
Stáňová Alena
Šrámková Eva
Štěpánková Eva
Vaverková Eva
Voltr Jan
Vondráková Otílie

Třída: DA 3.b

Baráková Hana
Businská Helena
Drožová Eva
Hochman Jaroslav
Horáček Milan
Kraps Vladislav
Kříž Miloš
Medek Karel
Míčková Bohuslava
Paličová Zdenka
Pochman Jan
Shroj Karel
Scheiber Petr
Sysel Vladislav
Šefl Vladimír
Trégl Miloslav
Váša Miloslav
Zinleová Jiřina

Třída: V 5.
Austová Zuzana
Grézl Vladimír
Houlová Jaroslava
Jelínek Jan
Krátká Růžena
Poláková Vlasta
Seidlová Růžena
Staugar Karel
Suková Eva
Šolcová Helena
Štěch Václav
Župa Eduard
Zakouřil Karel

1967/68**Třída: 4.a**

Bedroš Petr
Borovičková Irena
Brázdová Ludmila
Dvořáková Olga
Elznic Martin
Gollová Marta
Holický Petr
Holub Karel
Kaňková Zdeňka
Karasová Anna
Kostka Antonín
Langer Michal
Padour Stanislav
Pallan Jiří
Pavlousková Sylvia
Perglerová Zuzana
Petrů Zdislava
Podval Jaroslav
Resler Josef
Scheinflug Bohumír
Šipatková Iva
Štědrý Robert
Tesař Vladimír
Tintěra Jaroslav
Tyll Jaroslav
Vocásek Bohuslav
Vojta Jan
Zadrazil Jaroslav

Třída: 4.b

Alešová Vlasta
Březinová Václava
Hájek Jiří
Haklová Alena
Haller Oldřich
Hejduk Josef
Herain Jiří
Holý Petr
Hromadová Miroslava
Kapr Jaroslav
Koydl Josef
Kraft Vladimír
Kropáčková Václava
Křenek Jiří

Kupr Tomáš
Kvapilová Eva
Lvovská Ludmila
Martínek Jan
Mikysková Alena
Mojžíšová Naděžda
Mouchová Ivana
Procházka Ondřej
Procházková Hana
Růžek František
Skrčený Miroslav
Sluka Vilém
Šafaříková Jaroslava
Tichý Vladimír
Tišnovský Vladimír
Viceník Petr
Vojáčková Miluše
Vondra Jiří
Zavaďáková Milena

Třída: 4.c

Borecká Marie
Douděrová Dana
Herout Bohumil
Hlásný Jiří
Horáková Hana
Chlantová Daniela
Chylíková Helena
Janatková Jaroslava
Jarošová Iva
Kohoutová Marie
Křížová Marie
Kuběna Jan
Kučera Ivan
Linhartová Věra
Marešová Miluše
Míková Marie
Novák Ladislav
Novotná Olga
Poděbradský Jiří
Poříz Vladimír
Riedl Jan
Seibert Jan
Smrťák Josef
Stehlíková Jana
Stupka Petr
Sváta Zdeněk
Sýkora Miroslav
Šmejkal František
Šrámek Dobroslav
Švehlová Marie
Tenkl Ladislav
Tomáš Stanislav
Vaněk Václav
Veselý Josef
Vlasáková Zdenka

Třída: A 3.

Buriánková Helena
Černá Daniela
Černá Karla

Fránová Jindra
Horová Věra
Hrouda Jiří
Jíra Karel
Jírová Jana
Kostková Miloslava
Kyzlinková Jitka
Marel Karel
Matěnová Jarmila
Měšťáková Libuše
Pašková Miroslava
Špačková Alena
Štěpánová Ivana
Švihel Karel
Vopálenská Marta

Třída: D 5.

Fiala Oldřich
Freund Gerhard
Hladík Václav
Homolka Miroslav
Kohout Václav
Kouřimský Jiří
Masaříková Věra
Mejzr Milan
Ptáček Vladimír
Reinerová Anna
Sláma Václav
Šejba Jaroslav
Tejnecká Věra
Tomková Jarmila

Třída: DA 3.a

Divišová Eva
Gregarová Alena
Hellebrandová Helena
Jiroušek Otomar
Klíma Bedřich
Kuchařová Jana
Makrlíková Irena
Mlčochová Marcela
Morava Václav
Pavličková Alena
Pěnkavová Ilona
Pivoňková Marcela
Resová Blanka
Řeháková Věra
Štorek Jaroslav
Tomková Miluše
Urbanová Alena
Vodičková Helena
Zvoníčková Milada

Třída: DA 3.b

Běhounková Jana
Bielická Marie
Boháč Eduard
Fričová Jitka
Havlíček Werner
Jarý Cyril
Jeník Jiří

Kozáková Jana
Křišťanová Marie
Labík Pavel
Novotná Ivana
Palečková Jana
Rössnerová Zdeňka
Růžičková Olga
Svitková Karla
Šárová Milena
Škvorová Marie
Špačková Helena
Titlová Marie
Vejdělková Hana
Vondra Jaroslav

Třída: V 5.

Albrecht Jaroslav
Beneš Milan
Burešová Jana
Cvrčková Marta
Farářová Miroslava
Jírová Marta
Kutheil Zdeněk
Siebert Josef
Vrabec Ilja
Walter Augustin
Willimetz Bedřich

1968/69

Třída: 4.a

Bittmanová Jaroslava
Brbec Josef
Capoušková Marcela
Davídek František
Dědečková Anna
Distlová Alena
Dubový Vladimír
Erbs Jiří
Franta Luboš
Hapštáková Věra
Heythum Ladislav
Jahelková Jana
Kopřiva Zdeněk
Laštovka René
Maňásková Zuzana
Minichbauerová Blanka
Neubauer Vlastimil
Osvald Josef
Panoch Miroslav
Pipková Milena
Prokúpková Miloslava
Remeš Vladimír
Smrčka Jaroslav
Šercl Michal
Šustrová Jarmila
Vosolsobě Josef
Wagenknecht Jan
Žáková Danuše

Třída: 4.b

Beránková Marie

Cabejšek Jan
Crkva František
Černý Jan
Červená Maruše
Dudová Naděžda
Hajná Alena
Hampejsová Věra
Heroutová Blažena
Hofmanová Jana
Holický Richard
Horák Vladimír
Jedličková Vendulka
Ježek Rudolf
Král Vladimír
Kroupová Jana
Křeček Stanislav
Novák Petr
Novák Zdeněk
Pikalová Jaroslava
Rejsek Jiří
Schweitzer Karel
Srnová Vlasta
Šádek Luboš
Štíchová Hana
Švábová Zuzana
Tichánek Tomáš
Vejvodová Alena
Volešák Zdeněk
Žižková Marcela

Třída: 4.c

Ansorge Antonín
Coubalová Marie
Čapková Olga
Fialová Zdena
Hofman Stanislav
Húsek Dušan
Kalivodová Drahomíra
Kubásková Jaroslava
Kuta Jiří
Luhan Tomáš
Marek Jaroslav
Mikšík František
Novák Karel
Novotný Radislav
Pecka Miroslav
Pomykáčková Alena
Prokop Vladimír
Ptáčková Jitka
Řeháková Milena
Šebestíková Marie
Šenkýřová Marie
Štumpfová Adéla
Tošerová Miloslava
Urbanová Hana
Urbanová Ivana
Vacková Jana
Vaněk Václav
Zelingrová Jana

Třída: 4.d

Arnoltová Jarmila
 Brožová Marcela
 Burdová Eva
 Čmedlová Jarmila
 Dalibová Svatava
 Doležal Petr
 Horáková Stanislava
 Kalab Josef
 Koděra Miroslav
 Kopecká Jana
 Kouřilová Jiřina
 Kuncová Danuše
 Malá Marie
 Malá Zdeňka
 Mally Michal
 Martínek Konstantin
 Merkl René
 Pfauschová Alena
 Rada Rudolf
 Škácha Vladimír
 Tomeček Petr
 Uhrová Jana
 Vaněk František
 Veselá Jana
 Vocel Petr
 Vonášková Zdeňka
 Zásadná Julie
 Zlonický Martin
 Žižková Vlasta

Třída: A 3.

Cabejšek Jiří
 Cabejšková Jana
 Dosedlová Danuše
 Duroňová Zdeňka
 Dvořák Karel
 Filipová Libuše
 Hurdová Helena
 Kollárová Danuše
 Kučerová Radoslava
 Kykalová Eva
 Lacina Bohdan
 Mitáček Václav
 Musilová Věra
 Paříková Iva

Třída: D 5.

Dvořák Josef
 Eichler Rudolf
 Chmelík Ivan
 Matiaš Zdeněk
 Podolský Petr
 Pokorná Dagmar
 Sixta Radim
 Spurný Zdeněk

Třída: DA 3.a

Brejníková Věra
 Bydžovská Ludmila
 Černožorský Arnošt

Drbohlavová Ludmila
 Ehrlich Vladislav
 Gric František
 Grossová Vlasta
 Hřiško Pavel
 Huspeka Miloslav
 Jettmarová Veronika
 Kopecký Jiří
 Kusínová Marie
 Líčeniková Ilona
 Nová Magda
 Princ Jaroslav
 Záhumenský Dušan
 Zástěrová Jaroslava

Třída: DA 3.b

Havlíčková Jarmila
 Chalupa Drahomír
 Kolenčíak Ivan
 Mádrová Jitka
 Müller Jan
 Němcová Věra
 Nováková Ludmila
 Prášková Marie
 Pšeničková Hana
 Sedláčková Bohumila
 Slavíková Alena
 Šeran Ivan
 Tichý Pavel
 Venclová Vlasta
 Vobořil Petr

Třída: V 5.

Černá Miroslava
 Davidková Jindra
 Frýdlová Vlasta
 Kořínková Radmila
 Machová Anna
 Michalová Marie
 Pešek Pavel
 Polívka Miroslav
 Ratajová Hana
 Sedláčková Markéta
 Sýkorová Jiřina
 Šebor Milan
 Tlustý Josef

1969/70**Třída: 4.a**

Borecký Libor
 Bosák Stanislav
 Bumba Václav
 Cinibulková Eva
 Drahotínská Marcela
 Ehrenberger Emil
 Flegelová Marie
 Folda Václav
 Graciasová Marcela
 Habětínová Dagmar
 Hrdá Jana
 Chomát Stanislav

Jabůrek Tomáš
 Jelínková Ljubica
 Jenčovská Jitka
 Kubále Josef
 Levý Josef
 Mach Karel
 Meissnerová Jana
 Mertlová Eva
 Mrkáčková Zdena
 Nechvátalová Helena
 Paulovič Milan
 Podzemská Dana
 Pulkrabová Zdenka
 Rada Josef
 Rameš Bohumil
 Slezáková Vlasta
 Šandová Hana
 Tlášek Ivan
 Walterová Růžena

Třída: 4.b

Čermák Jiří
 Červenka Petr
 Dolejšová Ludmila
 Francová Milada
 Frýbert Jiří
 Hanžl Milan
 Kolářová Dagmar
 Koletová Alena
 Kott Jiří
 Líbal Ladislav
 Machek Vladimír
 Milfajtová Jiřina
 Pechr Bohumil
 Precházka Lubomír
 Růžičková Irena
 Slanec Ivan
 Slezáková Jiřina
 Soukup Vítězslav
 Srp Jaroslav
 Stříbrná Marcela
 Šebek Jiří
 Špilarová Ivanka
 Šuchmová Jana
 Tichý Vlastimil
 Topinková Jaroslava
 Urbanová Věra
 Vacek Miroslav

Třída: 4.c

Dušek Emanuel
 Dvořáková Marie
 Foltýnová Jindra
 Hamerník Vlastimil
 Houdek František
 Hovorka František
 Hromádková Marie
 Chaloupková Stanislava
 Kaprová Michaela
 Karen Pavel
 Keslerová Vlasta

Klíma Vojtěch
 Klinerová Irena
 Křižanovič František
 Lopaczuk Karel
 Macková Marie
 Malá Helena
 Pietras Vladislav
 Polák Lubomír
 Potůčková Růžena
 Průcha Miloslav
 Setnička Miroslav
 Slaný Ladislav
 Stiborová Hana
 Strusková Ivana
 Šafránková Jana
 Šebková Ivana
 Šimová Marie
 Škaloudová Jaroslava
 Švejda Jiří

Třída: 4.d

Baumruk Petr
 Blahovcová Irena
 Corvínová Zdeňka
 Čechová Lenka
 Eckert Vít
 Hadrbolecová Václava
 Herl Bohumil
 Hesová Věra
 Hlucháň Vít
 Holešovský Miroslav
 Kozlová Alena
 Kvízová Alena
 Němcová Marie
 Němec Josef
 Pipotová Věra
 Plechatá Zuzana
 Procházka Jaroslav
 Salačová Hana
 Šarounová Iva
 Šebesta Miroslav
 Vejvodová Irena
 Vodička Jan
 Vráblíková Blanka
 Zimová Jiřina
 Zuska Vlastimil

Třída: A 3.

Borovičková Irena
 Ferech Pavel
 Hurda Jaromír
 Jokeš Milan
 Kučerová Věra
 Ledvinková Jana
 Mlejnek Milouš
 Mlejnková Jiřina
 Novotný Vlastimil
 Ocmanová Hana
 Oupický Karel
 Rozlílková Marcela
 Svačinová Vratislava
 Vilím Zdeněk

Třída: D 5.

Brdíčková Marie
Hlavsa Petr
Hrdinka Pavel
Jára Miroslav
Jílková Jarmila
Kolínská Stanislava
Kučerová Bohumila
Němeček Jiří
Suchý Miloš
Šimek Jiří
Václavíčková Marie
Velíšek Jiří

Třída: DA 3.a

Bednář Vlastimil
Dajbychová Zora
Donát Pavel
Eder Antonín
Elsner Gustav
Havel Karel
Havelková Jana
Hofmanová Miloslava
Chmelařová Eva
Chytil Radoslav
Jandourková Marta
Jarošová Marie
Jelínková Věra
Klíma Petr
Kopejtko Jan
Koukol Ota
Kvapil Aleš
Langer Otto
Medová Naděžda
Strnad Pavel
Tomášková Eva

Třída: DA 3.b

Česáková Jitka
Čípková Daniela
Hradec Vladimír
Macků Dagmar
Mašek Bohuslav
Meisnerová Marie
Morkes Petr
Nováková Marcela
Nováková Stanislava
Pískač Rudolf
Prokopcová Helena
Říha Zdeněk
Sejkorová Věnceslava
Smutná Marta
Strmiska Rudolf
Svoboda Václav
Šmejkalová Milena
Švandová Jitka
Tatýrek Jiří
Trojánková Marie
Verfl Jan
Zárubová Jaroslava
Žďárek Václav

1970/71

Třída: 4.a

Adamec Štěpán
Altová Jana
Beneš Svatopluk
Benešová Ludmila
Beránková Lenka
Brožová Naděžda
Bukovská Miroslava
Celerýn Zdeněk
Hofmannová Gabriela
Kopecká Michaela
Kopřivová Alena
Korynta Jan
Kratochvílová Jaroslava
Kubínová Jaroslava
Kult Karel
Kvízová Zdenička
Macharáčková Jitka
Martináková Jana
Mašlaňová Ludmila
Nechánský Vojtěch
Palková Helena
Pašinger František
Pavlas Petr
Pražák Milan
Radomilová Eva
Reisenauerová Iva
Ruml Miroslav
Schwantner Jiří
Soukupová Alena
Sutnerová Dagmar
Svoboda Jiří
Šimáňová Jitka
Tenkl Zdeněk
Trunecká Irena
Urbánková Růžena
Vobiš Jiří

Třída: 4.b

Adášková Věra
Balej Jiří
Blažková Alena
Drda Antonín
Hospodářský Jaroslav
Jirásková Marta
Krhounek Václav
Kubálková Květa
Máchová Iva
Novák Vladimír
Perna Pavel
Petrášek Alexandr
Pinka Miroslav
Poděbradská Eva
Pospíšilová Lenka
Preisler Jan
Romanová Eva
Ryčl Václav
Slavičová Věra
Smolík Ivan
Spurná Eva

Staněk Ludvík
Šlouf Vladimír
Šrámek Jiří
Šulcová Alena
Trefná Eva
Tvrdíková Hana
Urban Miroslav
Vodičková Vladimíra
Vybíral Vlastimil
Zeman Stanislav
Zmrzlá Hana

Třída: 4.c

Bartoš Zdeněk
Doležal Jiří
Dvořáková Marcela
Elicer Jiří
Filka Karel
Hiršlová Zoja
Chudomelka Josef
Javůrková Marie
Kirnigová Irena
Klouda Karel
Krejčová Eva
Krumlovská Helena
Kubánek Vladimír
Kůželová Naděžda
Losová Ivana
Lukášová Ludmila
Mandík Zdeněk
Moc Lubomír
Němcová Monika
Neveselá Bohunka
Pohlová Pavla
Pohořská Věra
Prokop Jaroslav
Putz Zdeněk
Říha Jan
Svobodová Jana
Šašek Josef
Tlapáková Eliška
Troch Aleš
Vacková Jana
Vít Miloslav
Volavka Miloš
Zmeškalová Irena
Žítek Stanislav

Třída: A3.

Aronová Hana
Buriánek Ivan
Conková Sylva
Černá Vlasta
Černochová Jitka
Dušek Michael
Holinka Pavel
Hořejší Eva
Klímeš Arnošt
Lukešová Jiřina
Mandelíková Zuzana
Nejedlíková Helena

Šeblová Věra
Šorm Jan
Tittlová Zdeňka
Vacíková Ludvika
Varhánková Zdeňka

Třída: D 5.

Blechová Marta
Burdych Petr
Černá Marie
Hochmanová Jana
Hudec Antonín
Chvojka Jindřich
Knápek Bernard
Kořínek Jaroslav
Kritzner František
Kubišta Jan
Mazanec Martin
Najmon Petr
Povolný Bohumil
Sedláček Václav
Turek František
Vesecký Václav

Třída: DA 3.a

Bartušek Tomáš
Deyl Josef
Halás Stanislav
Hanousková Barbara
Hronová Jana
Chytilová Milena
Jettmar Luděk
Jihlavec Jaroslav
Jíra Eduard
Kalinová Michaela
Kaslová Daniela
Kořan Jan
Porteš Jaroslav
Riegel František
Sůva Vladimír
Šavrdá Antonín
Šustová Hana
Švihla Josef

Třída: DA 3.b

Adamcová Věra
Čapková Jitka
Hromádková Jiřina
Hromasová Eva
Klichová Jana
Koutová Lidmila
Krámek Josef
Kraus Petr
Kreidlová Miluše
Mandys Ladislav
Moravec Jan
Nedvědová Ivana
Paier Karel
Plecitá Naděžda
Podešvová Jarmila
Skalová Eva

Šeps Vít
Špalková Světlá
Štěrbová Milena
Vlčková Karla
Vrbová Jitka
Zdichyncová Marie

1971/72**Třída: 4.a**

Albová Zdeňka
Augustin Jan
Březina Milan
Čech Svatopluk
Číhová Alena
Ferlesová Hana
Holan Vladimír
Janda Václav
Javůrková Jarmila
Josek Jan
Kebrdle Petr
Koliš Jiří
Kratochvíl Ladislav
Krčová Radka
Krhovský Ivo
Kynčl Jaroslav
Manda Alexandr
Nehyba Antonín
Novotná Běla
Ondříchová Marcela
Pekárková Vlasta
Pokorný Jiří
Rybář Karel
Řeháková Zdenka
Sedláková Helena
Svobodová Irena
Urbanová Helena
Vinš Jaroslav
Volmutová Irena
Wanner Jiří
Wünschová Milena

Třída: 4.b

Bohatová Jiřina
Brennerová Eva
Černý Jiří
Dančák František
Hajer Jiří
Hošek Petr
Hruška František
Chludil Jiří
Chlumská Jitka
Janoušková Zdeňka
Kosinová Irena
Koubková Vladimíra
Krásová Zuzana
Kubr Jan
Laňková Danuše
Lenk Vladimír
Matoušek Zdeněk
Mičková Marta
Miškanič Michal

Pavlatová Helena
Píša Jiří
Sotonová Jana
Sovová Marie
Stahlová Milena
Sysel Jaroslav
Šafránková Ludmila
Štěpánek Ladislav
Vojtěch Aleš
Vorlíčková Olga
Vosecký Václav

Třída: 4.c

Benešová Jaroslava
Čech Josef
Čemus Petr
Hašková Drahoslava
Havlů Václav
Hlavová Květuše
Janeček Pavel
Janečková Olga
Kavanová Luďka
Kejlová Renata
Krása Vladimír
Kučera Otakar
Macháček Ivan
Mareda Jaroslav
Martínek Pavel
Miláčková Jaroslava
Modrová Dagmar
Opat Lubomír
Rudovský Jaroslav
Seibert Jiří
Slancová Iva
Stárek Jaroslav
Suchanová Dagmar
Špinar Bohumil
Trnková Jitka
Verner Petr
Vernerová Miroslava
Voborská Milena
Voráčková Anna

Třída: 4.d

Boštíčka Aleš
Brožová Nataša
Daneš Jiří
Dvořák Luděk
Hajdúchová Darina
Heřman Jaroslav
Kohout Richard
Laštovka Ivan
Loudová Hana
Lukášová Melitta
Malý Josef
Motyková Eva
Pomykáček Jaroslav
Prchalová Jarmila
Přenosil Stanislav
Ptáková Renata
Remešová Ivana

Rucký Jan
Rybák František
Svatošová Zuzana
Šádová Irena
Šandarová Jana
Šebestová Renata
Šnábl Ivan
Valentová Helena
Vítamvas Hugo
Vlášek Jiří
Zakopalová Jana

Třída: A 3.

Bein Pavel
Bořilová Jarmila
Dvořák Vlastimil
Fiala René
Hlinková Helena
Homolová Eva
Chada Vladimír
Kinzelová Jitka
Kratzerová Eva
Nábělková Jana
Němcová Jana
Paclíková Blanka
Pešek František
Šoufková Jiřina
Vaverka Milan
Zahn Roman

Třída: D 5.

Bechyně Rudolf
Hrdlička Jiří
Klos Karel
Kolář František
Nouza Jaroslav
Nováková Eva
Šešinová Stanislava
Vaňková Stanislava
Voves Jan

Třída: DA 3.a

Bedrníková Ludmila
Brichta František
Brožková Vladimíra
Češka Zdeněk
Daněk Josef
Garlík Vratislav
Hataš Oldřich
Hron Miroslav
Chládková Marcela
Kadlecová Naďa
Klíma Jan
Komárková Eva
Malec Bohumil
Meloun Jaroslav
Michelová Olga
Tichá Věra
Troller František

Třída: DA 3.b

Baráček Gustav
Krajíček František
Lehnertová Alena
Našicová Helena
Ohera Jiří
Pastejříková Marta
Paterová Eva
Peiger Pavel
Perlík Josef
Purchart Jiří
Strnad Vladimír
Tesařík Jaroslav
Valášek Václav
Vobora Otomar
Vostrčilová Marie

1972/73**Třída: 4.a**

Brothánek Zdeněk
Čemus Miroslav
Dlouhá Bohumila
Dlouhá Jindřiška
Dlouhý Jiří
Dršková Helena
Dušek Luděk
Hájková Alena
Hančarová Blanka
Hégrová Eva
Hobzová Věroslava
Hrdlička Jan
Jirků Eva
Kadlec Václav
Kastl Jiří
Kořízková Jaroslava
Kukačka Bořivoj
Loužecká Eva
Mašková Hana
Ondráčková Jitka
Palasová Jana
Pelikánová Jindřiška
Penz Jan
Petrů Jaroslava
Pincová Jana
Pokorná Eva
Prokopcová Dana
Prokopec Miroslav
Robová Hana
Smrčina Miroslav
Straková Jiřina
Šebková Jaroslava
Tomášek Václav

Třída: 4.b

Bartošová Marie
Bártová Alena
Basík Josef
Cmíral Miroslav
Denk Karel
Dimmerová Eva
Dubová Staša

Dvorská Jana	Vedral Karel	Dostálová Jitka	Třída: 4.c
Hančurová Zdeňka	Vítek Luděk	Dundelová Adéla	Bernreiter Evžen
Havel Jaroslav		Frýdman Miloš	Červený Milan
Havlíček Jiří	Třída: D 5.	Grégrová Eva	Doubek Vladimír
Hroudová Ludmila	Brožíková Alena	Hasal Pavel	Hájek Jindřich
Jupová Alena	Duda František	Havlík Jiří	Hájková Hana
Klekner Václav	Frič Václav	Havránek Oldřich	Hánová Marta
Kopřivová Jana	Frolík Václav	Jirovský Jiří	Herink Jiří
Kvasnička František	Haklová Marcela	Klimesh Jan	Chyba Radan
Marečková Marta	Holešta Petr	Kocián Petr	Kozelka Pavel
Mokrá Jitka	Janata Zdeněk	Kohlíčková Jana	Lepšík Radovan
Randák Jiří	Jansová Jaroslava	Kopecký Jaroslav	Marková Anna
Rykl Ivan	Kureš Pavel	Kubečková Růžena	Mikolášová Dagmar
Sejпка Jaroslav	Leopold Miloslav	Medek Pavel	Nyklová Dagmar
Sequensová Jana	Maksymowicz Josef	Mládek Jiří	Pospíchalová Marie
Slavík Josef	Nový Jan	Müller Miroslav	Prokop Josef
Svobodová Milada	Pánek Jiří	Oličová Daniela	Russová Michaela
Šanda Jiří	Sommerová Helena	Placatka František	Stejskal Petr
Šmolková Helena	Straka Jiří	Procházková Dagmar	Suchanová Hana
Špinková Eva	Urban Jiří	Rajdlová Jindra	Szczerbová Božena
Štěpová Jana	Vlček Ivan	Soukup Jaroslav	Šašek Karel
Štulíková Ivana		Strnad Petr	Šimková Jiřina
Švarc František	Třída: DA 3.a	Suková Jana	Šmiták Ivan
Zachová Vendulka	Čadová Růžena	Šenych Pavel	Štelcl Milan
Zemanová Dagmar	Hladík Jaroslav	Šindelář Jan	Tůmová Květa
Zradičková Vlasta	Hladíková Hana	Špatná Věra	Verřlová Jitka
	Jeníková Alena	Štěpán Leo	Veselá Naděžda
	Kolčabová Lenka	Vosáhlová Vladimíra	Veselá Vlasta
Třída: 4.c	Krajník Vratislav		Zeizingerová Nora
Baxová Hana	Matoušová Květa	Třída: 4.b	
Bětíková Miloslava	Michalíčková Miluše	Aron Pavel	Třída: D 5.
Brázdová Jana	Mitáčková Eva	Bartoniček Josef	Březina Petr
Březina Miloš	Molnár Karel	Bělohav Miloslav	Čančík Pavel
Cihelka Milan	Nový Václav	Čacký Miroslav	Červenka Jan
Cihlářová Bronislava	Strnadová Zdeňka	Čížek Pavel	Drábová Dagmar
Cvach Jindřich	Tomančík Bohuslav	Fedyszynová Ilona	Filip Jiří
Fialová Božena	Urban Petr	Hejtmanová Alena	Forejtová Anna
Holá Helena	Vítek Jaroslav	Holotík Vladislav	Hájková Hana
Houbová Naděžda	Zapletalová Eva	Javůrková Stanislava	Hána Jaromír
Hronková Jana		Jeníček Milan	Hokeš Karel
Kalista Vladimír	Třída: DA 3.b	Kopsa Jiří	Jelínek Václav
Kodejšová Jana	Benda Roman	Lisý Luděk	Jiráský Karel
Macek Jaroslav	Braunsteinová Milena	Matějka Michal	Kluzáková Eva
Macháčková Jana	Černá Marie	Misíková Eva	Kolářová Václava
Mairych Michal	Hladík Antonín	Olivová Jiřina	Kovárník Jaroslav
Makovcová Marta	Kopřivová Běla	Oudrnická Miroslava	Kovaříková Hana
Matoušková Eva	Kratochvílová Věra	Prchal Roman	Kudláček Milan
Náhlíková Věra	Menhart Vladislav	Roubík Jiří	Poupa Jiří
Nováková Irena	Odvárko Jan	Skřivánková Jitka	Rážová Eva
Patočková Marcela	Pitrová Jitka	Soukup Pavel	Revainec Stanislav
Paukner Zdeněk	Smékalová Olga	Soukupová Irena	Rössler Karel
Pešková Marcela	Šmeráková Renata	Soural Miloslav	Schimmerling Karel
Peterová Agnesa	Tichý Stanislav	Starobranská Daniela	Svátek Libor
Pilařová Hana	Vágnér Jan	Škarvadová Ivana	Škrábalková Vladimíra
Poltavcová Věra	Zeis Zdeněk	Turková Jitka	Veselá Alena
Průcha Karel	Žilinský Pavel	Vejvoda Jiří	
Sadilová Blanka		Velíková Pavla	Třída: DA 3.a
Srp Jiří		Votrubec Jaroslav	Bartyzal Pavel
Šelepová Věra	1973/74	Zubček Ladislav	Branský Oldřich
Šnejdar Lubomír	Třída: 4.a	Žáček Aleš	Dürnsteiner František
Šulcová Naděžda	Bartoš Eduard		Fofonková Blanka
Trešlová Alena	Březinová Dagmar		

Huml Vladimír	Šach Jiří	Prokšová Dana	Spoustová Marcela
Jouda Michal	Šimo Ivan	Skrbková Marta	Svobodová Věra
Křečková Marie	Turek Jaroslav	Smrčka Michal	Ščambora Josef
Kutil Jaroslav	Tymich Jaroslav	Srbová Tamara	Šimková Miloslava
Kutmon Zdeněk	Vít Ivan	Stuchlý Vladimír	Vencel Jiří
Malcová Vlastimila		Thao Nguyen Phuong	Vlček František
Mičunková Iva	Třída: 4.b	Václavová Hana	
Pleštil Petr	Blažkovec Jaroslav	Vomáčková Renata	1975/76
Pospíšilová Vlastimila	David Zdeněk	Vrbská Alice	Třída: 4.a
Rázgová Jarmila	Fochlerová Tamara	Záveský Radúz	Appelt Jan
Staněk Jaroslav	Hanzlová Naděžda		Benda Jiří
Veselá Helena	Hotovec Jiří	Třída: D 5.	Dobiáš Jaroslav
Zíbarová Sylva	Jirsa Miroslav	Cilc Jiří	Dohnalová Zuzana
	Kádner Tomáš	Douša Pavel	Drábek Josef
Třída: DA 3.b	Kálal Jiří	Fialová Eugenie	Fritsch Pavel
Čechurová Ludmila	Kovačka Miloslav	Frantík Jaromír	Gomola Rudolf
Dvořáčková Jarmila	Kubcová Eva	Hájek Jiří	Holec Milan
Jeklová Pavla	Kůla Jaroslav	Hlavina Josef	Holub Jiří
Kordač Jan	Machovský Josef	Chocholoušek Josef	Iblová Simona
Kozlerová Anna	Mekina Milan	Jandejsková Helena	Jakovec Bohuslav
Opočenský Vlado	Mezera Martin	Martínek Jan	Kobíková Hana
Petrašová Miluše	Milý Vlastimil	Martinů Pavel	Koc Miloš
Schlosserová Eva	Morávek Pavel	Moravec Jiří	Konečný Pavel
Šperl Jiří	Mucala Miloš	Osvald Miroslav	Macháček Jan
Tomášková Jana	Němec Albert	Rezler Jiří	Malá Jana
Vejmoláková Marie	Novotný Jan	Šubrtová Miloslava	Marcín Jiří
Vojtová Marie	Procházková Eva	Vondra Josef	Máslo Jindřich
Vosecká Iva	Salač Milan		Míkša Jan
Weyskrabová Eva	Stříbrská Jarmila	Třída: DA 3.a	Novotný Lubomír
	Šnelerová Vlasta	Dočekal Petr	Pátek Michal
1974/75	Trešl Pavel	Dvořáková Dana	Rožďalovský Rudolf
Třída: 4.a	Vejtruba Milan	Fischerová Barbora	Růžek Zdeněk
Badal Milan	Viděčan Ladislav	Hatinová Miloslava	Rybka Křištof
Bělák Ervín	Vojtěch Petr	Hloušek Jiří	Sladká Jana
Böcková Lenka	Žovinec Jiří	Jirátko Oldřich	Suchanová Dana
Bochníček Lubomír		Kafka Michael	Svobodová Zdenka
Brzák Martin	Třída: 4.c	Klinger Pavel	Šarapatka Jan
Cibulka Jaroslav	Baranová Božena	Koudelková Hana	Šmíd Jiří
Čupa Pavel	Bollardtová Jitka	Křeček Petr	Šmigol Vladimír
Fořt Martin	Brejcha Pavel	Křížová Marie	Velek Jan
Grendys Jan	Drahokoupil Ladislav	Léger Jan	Vondrák Jan
Holubová Irena	Dvorská Marie	Lucká Ivana	Weber Zdeněk
Horský Jiří	Fafejťová Jarmila	Němeček Jaroslav	Žižková Dagmar
Jakubec Miloš	Flek Jiří	Říha Jiří	
Janošek Oldřich	Hamr František	Samek Ladislav	Třída: 4.b
Jansa Oldřich	Hanousek Martin	Šimánek Stanislav	Adamec Vladimír
Jiroušek Antonín	Herelová Hana	Vančurová Ludmila	Buchar Jan
Kolinger Jiří	Hoa Do Thi Viet		Čermák Jan
Kožená Jana	Hrubá Eva	Třída: DA 3.b	Fiala Josef
Krofta Jan	Klupková Lucie	Babka Miroslav	Hervertová Irena
Mareček Lubomír	Kopicová Milena	Bartl Zbyněk	Jiříčka Vladimír
Markovičová Ludmila	Křepelka Stanislav	Hadrava Jaroslav	Kešnerová Alena
Mastný Libor	Lainová Eva	Hanzlíková Vlasta	Kleňha Vladimír
Milhard Petr	Löfflerová Blanka	Hron Jaroslav	Křen Vladimír
Pechanda Jan	Macháčková Věra	Jakab Jozef	Kubera Ladislav
Polanský Jaromír	Minh Ngo Ngoe	Kličková Jaroslava	Laštovka Jaroslav
Ptáčková Jana	Netušilová Dana	Křenek Otakar	Lev Miloš
Rebcová Eva	Novák Miloslav	Navrátilová Jarmila	Lexa Jiří
Ryšánková Eva	Novotný Vladimír	Procházká Milan	Mašková Milena
Spěváček Václav	Pešťová Eva	Ptáček Milan	Plíšek Miroslav
Svoboda Aleš	Prachařová Libuše	Serbusová Alena	Rybář Petr

Salzer Karel
 Smrčina Karel
 Strejček Miroslav
 Svatoš Aleš
 Sýkora Vladimír
 Synáková Jiřina
 Šebor Martin
 Šmejkalová Ivana
 Trávníčková Alena
 Turková Jana
 Valent Martin
 Vodrouš František
 Votrubcová Miluše
 Zilynská Oksana

Třída: 4.c

Boubelová Eva
 Bušta Karel
 Černý Michal
 Dvorská Alena
 Foukalová Zdeňka
 Hladíková Zdeňka
 Hlaváč Michal
 Homoláčová Lenka
 Hruška Zdeněk
 Knotek Milan
 Koreňová Olga
 Kyjonková Jaroslava
 Mašková Hana
 Mikláš Miloslav
 Moravcová Eva
 Moravcová Zdeňka
 Mouchová Zuzana
 Novák Jiří
 Pavlíčková Eva
 Pešíčková Eva
 Petrová Ivana
 Petrussek Jaroslav
 Pexová Eva
 Runtová Iva
 Růža Jan
 Řežábková Helena
 Starec Vladimír
 Vašková Jitka
 Vejrychová Eva
 Vohradský Jiří
 Wagner Zdeněk
 Waldekerová Marie
 Zelinková Věra
 Žačková Dagmar

Třída: D 5.

Bača Ivan
 Balvín Václav
 Barthová Helena
 Doležal Ferdinand
 Gerstenberger Michael
 Hájek Vladimír
 Hamerle Jiří
 Krajčík Josef
 Krčínová Božena

Lexa Jiří
 Masařík Tomáš
 Mitera Jiří
 Nedomová Irena
 Průša Josef
 Řádek Jiří
 Venta Otakar

Třída: DA 3.

Haasová Darja
 Houdová Jiřina
 Jakoubek Karel
 Kalvodová Věra
 Koten Pavel
 Koutenský Eduard
 Maršálek Zdenko
 Prokešová Irena
 Rejchrtová Mária
 Seydlová Anna
 Šírek Vladimír
 Švestka Jindřich
 Veverková Libuše
 Vondrášková Zdeňka
 Vyskočilová Daniela

1976/77

Třída: 3.DSA

Burda Stanislav
 Čerepušťák Ondřej
 Hladíková Vlasta
 Hrdá Blanka
 Javůrek Jiří
 Jungmannová Daniela
 Kosinová Jitka
 Kosová Eva
 Lněnička Karel
 Maninová Iva
 Mikula Jan
 Nevole Vladimír
 Nováček Jiří
 Pazdera Vladimír
 Polakovič Tomáš
 Rejnová Jinřiška
 Sedláček Oldřich
 Šebková Soňa
 Šefčíková Jitka
 Thorovský Jan
 Tomášková Marcela

Třída: 4.A

Ambrož Josef
 Bauerová Alena
 Beitler František
 Bernásek Pavel
 Burda Jaroslav
 Čadanová Marie
 Čadek Zdeněk
 Čečrllová Hana
 Čechová Hana
 Fiala Miloš
 Forman Pavel

Hána Milan
 Hobl Miloš
 Horych Jaroslav
 Chyba Jiří
 Kalábek Petr
 Kapička Jiří
 Kos Ladislav
 Kučera Vladimír
 Marešová Jana
 Martínek Jiří
 Máša Petr
 Mojžíšová Jana
 Mrkvičková Jitka
 Novotná Květuše
 Pelcová Věra
 Petřík Ivan
 Prouza Vladimír
 Richter Miroslav
 Skřivan Roman
 Traksl František
 Třesková Anna
 Vlnatá Anna
 Vyklický Ondřej
 Zuran Josef

Třída: 4.B

Barták Josef
 Bednářová Věra
 Bild Jan
 Blahník Aleš
 Boura Vladimír
 Buchar Miloslav
 Čechová Hana
 Černý Květoslav
 Červinský Jiří
 Čulík Karel
 Ficnar Petr
 Horáková Jana
 Janková Eva
 Jansa Josef
 Klička Jaromír
 Korf Jan
 Kostiha Luboš
 Lávička Jiří
 Malečková Lenka
 Mikešová Helena
 Mikloš František
 Nováková Naděžda
 Peřina Jan
 Procházka Tomáš
 Sýkorová Dagmar
 Šmíd Vladimír
 Špinka Ivan
 Štillerová Jitka
 Šupolová Jaroslava
 Urban Jan
 Vacková Miluše
 Vojtíšková Irena
 Voříšek Petr
 Zámostný Vladimír
 Živnůstka Bohumil

Třída: 4.C

Beran Jaroslav
 Beranová Alena
 Bicková Miloslava
 Březinová Helena
 Ciml Zdeněk
 Černá Milada
 Černíková Hana
 Červenka Jindřich
 Haasová Jana
 Hornátová Jaroslava
 Jindrová Eliška
 Jiravová Jitka
 Kadlusová Kateřina
 Kainzová Blanka
 Králová Marie
 Krul Miloslav
 Kumstátová Renata
 Labík Vladimír
 Ledvinka Karel
 Lukáš Zdeněk
 Macák Jan
 Malíček Oldřich
 Mokry František
 Pišová Blanka
 Plicková Olga
 Procházka Petr
 Prokopová Bronislava
 Surma Jaroslav
 Svítková Dagmar
 Svoboda Jiří
 Šebestová Eva
 Vachová Zdeňka
 Vejvodová Jana
 Voráč Martin
 Vránek Miroslav

Třída: 5.DS

Bauer Miroslav
 Čáslavský Milan
 Hlušková Jana
 Hrubec Josef
 Kratochvíl Zdeněk
 Krupičková Jaroslava
 Lichnovský Milan
 Nejman Pavel
 Novotná Věra
 Pruner Petr
 Spurný Pavel
 Strašilipka Josef
 Šmoldas Rostislav
 Vacková Irena
 Vedral Zeněk
 Veverková Hana
 Vladislav Podracký

1977/78

Třída: 3.DSA

Černovská Jaroslava
 Faměrová Daniela
 Geissler Václav

Knotek Jaroslav
 Kozáková Dagmar
 Kuběnka Jan
 Kučera Ludvík
 Laudátová Jaroslava
 Lažánek Přemysl
 Mašínová Ludmila
 Meduna Miroslav
 Michal Bohuslav
 Mladěnková Jana
 Piškulová Jaroslava
 Procházková Marta
 Skopal Vladimír
 Svědínková Zdeňka
 Svoboda Jaroslav
 Štásek Rudolf
 Švorc Karel

Třída: 4.A

Bucková Věra
 Čejpová Ivana
 Erben Milan
 Feireislová Eugenie
 Hlásková Květa
 Hornofová Alena
 Jehličková Helena
 Karakis Kostas
 Kendík Ladislav
 Kofroň František
 Koktan Jan
 Krieg Vladimír
 Lešetická Ivana
 Němec Zbyněk
 Paul Jaroslav
 Perglová Ivana
 Pliska Viktor
 Podlešák Jaroslav
 Prokopec Libor
 Provazník Michal
 Rojíková Eva
 Sejtková Alena
 Slabá Ivana
 Sosnovec Vlastimil
 Struška Oldřich
 Suchopárek Miloš
 Štark Dušan
 Truxa Roman
 Vinš Jan
 Vránek Oldřich

Třída: 4.B

Bíbová Hana
 Brejníková Ilona
 Černajová Věra
 Grigarová Jana
 Havlová Lenka
 Hluchá Jitka
 Houšková Jana
 Hozová Eva
 Jantač Lubomír
 Kadlecová Eva

Kamlerová Dagmar
 Kaška Milan
 Koňák Karel
 Kořínková Olga
 Koubek Jiří
 Kovář Milan
 Kunešová Alena
 Malá Milada
 Mestek Oto
 Müller Petr
 Pospíšil Jan
 Rebcová Jana
 Richterová Ludmila
 Sirovátková Jana
 Svobodová Jana
 Šebestová Hana
 Štrobachová Světlana
 Švagerová Iva
 Vacek Pavel
 Velčev Marin
 Vojtková Ivana
 Volfová Zuzana
 Vondrušková Marie
 Vrbík Karel

Třída: 5.A-DS

Brož Pavel
 Cenker Augustin
 Dušek Rudolf
 Eisner Václav
 Horká Jitka
 Hrdinová Hana
 Janieskoviesová Zdeňka
 Jelínek Antonín
 Kolovratová Marie
 Orsáková Miroslava
 Sejpková Ivana
 Skružná Miroslava
 Sláma Oldřich
 Stehlíková Zdenka
 Svoboda Jan
 Šťastná Marta

Třída: 5.B-DS

Bartoš Ivan
 Bartošová Květoslava
 Bednářová Lenka
 Czechowská Helena
 Durdík Jan
 Handt Petr
 Houžvičková Olga
 Jirava Michal
 Jiravová Jana
 Kratochvíl Miroslav
 Píša Zdeněk
 Socháň Petr
 Spálenka Petr
 Šrůta Tomislav
 Šulc Jiří
 Tasev Jordan
 Trávníčková Božena

Tříška Petr
 Vovesná Libuše

1978/79

Třída: 3.DSA

Celinová Jana
 Frebort Antonín
 Hašková Božena
 Hausner Josef
 Chromý Václav
 Knitl Miroslav
 Meloun Ivan
 Melounová Hana
 Mikušová Stanislava
 Mitáčková Anna
 Mitrová Milena
 Padilla Ricardo
 Píchalová Stanislava
 Rendlová Hana
 Stodolová Irena
 Svobodová Hana
 Šperková Dagmar

Třída: 4.A

Baušteinová Naděžda
 Beneš Jaroslav
 Berušková Zdeňka
 Bláhová Irena
 Borecký Jiří
 Číhalová Danuše
 Doležalová Alena
 Drapáková Stanislava
 Freiburgová Jana
 Havlíková Ivana
 Jahodová Jana
 Janoušek Zdeněk
 Jartym Pavel
 Kaňovský Jaroslav
 Karásek Luděk
 Kazda Jan
 Kerhart Jaroslav
 Klicpera Petr
 Koubík Petr
 Kříž Václav
 Kuboň Oldřich
 Macháček Petr
 Mareček Pavel
 Mikeš Michal
 Němečková Eva
 Nosek Ivo
 Pergl Martin
 Pitter Roman
 Pokorný Jaroslav
 Procházková Jiří
 Růžička Jiří
 Simkanič Michal
 Sloupová Lenka
 Šidlo Martin

Třída: 4.B

Chodúrová Lenka

Jirů Radmila
 Kadlecová Dana
 Kaněrová Ivana
 Kostecká Alena
 Marhoulová Zuzana
 Maternová Renáta
 Nováková Dagmar
 Peleška Luděk
 Pelešková Jana
 Pokorný Vladimír
 Skalický Milan
 Strašik Michael
 Stříbrská Lenka
 Svoboda Jiří
 Šafařík Zdeněk
 Šebek Jiří
 Špírek Vladimír
 Šrogl Jan
 Tamchyna Jaroslav
 Tomanová Ilona
 Trochtová Ludmila
 Tycová Jana
 Urbanová Radka
 Vostradovský Jindřich
 Votočková Dana
 Vrbský Čestmír
 Zápal Jiří
 Zikanová Zuzana
 Žižková Olga

Třída: 5.A-DS

Buchar Václav
 Bůžek Martin
 Deliřová Hana
 Hájek Petr
 Hanzelková Ludmila
 Listíková Jana
 Michajlov Vladimír
 Němeček Jiří
 Raimová Eva
 Šaffek Pavel
 Šmíd Jaroslav
 Štulík Stanislav
 Vejnar Josef
 Weinlichová Alena
 Zbirovský Vladimír

Třída: 5.B-DS

Bouše Zdeněk
 Grollmus Jan
 Jech Jaroslav
 Jirásková Lenka
 Klíma Miroslav
 Kodýdek Vladimír
 Kříž Miroslav
 Křížová Helena
 Linx Ivo
 Malinová Ludmila
 Munzar Zdeněk
 Novotný Jiří
 Pilík Roman

Skřidlovská Pavla
Sottlová Marie
Veselý Josef
Vyšínová Helena

1979/80

Třída: 3.DSA

Brzek František
Hájková Miroslava
Homolková Jitka
Kubíčková Vladimíra
Livorová Milena
Magur Michal
Míšková Věra
Pejchová Helena
Pospíšilová Petra
Prokešová Jaroslava
Prokopcová Pavla
Randová Elena
Strnad Vladimír
Svejkovský Václav
Tesař Zdeněk

Třída: 4.A

Bartůněk Pavel
Blažek Petr
Bradáč Tomáš
Březinová Eva
Čanda Ladislav
Černá Libuše
Doležal Miloš
Dostálová Jana
Faimanová Irena
Havlíček Jaroslav
Komrska Petr
Kudláček Martin
Kvasnička Arnošt
Lázničková Zuzana
Léblová Renáta
Majer Pavel
Mikešová Jiřina
Náhunek Michal
Patka Michal
Pešková Jitka
Píš Jaroslav
Plecháčková Zdeňka
Prchal Jan
Pšeničková Jana
Půček Dušan
Schejbalová Dana
Simandlová Jitka
Skok Luděk
Smetanová Hana
Soukup Jaroslav
Svobodová Alena
Šídlo Michal
Trojánek Jiří
Voldřich Karel
Vonderka Pavel
Vrba Tomáš
Weiser Roman

Třída: 4.B

Aloyová Zdeňka
Bechyňáková Alena
Borovka Petr
Dědina Vladimír
Dvořák Vladimír
Fořtová Ivana
Hodný Ivo
Hornová Miloslava
Hynková Alena
Chalupa Vladimír
Chramosta Jan
Chudoba Pavel
Jasanovský Pavel
Lorenc Miroslav
Macháčková Dana
Macháčková Ivana
Makalová Blanka
Melicharová Simona
Mrvová Jana
Netopilová Tatána
Puškárová Alena
Rudolf Jiří
Smetanová Renáta
Smrčina Martin
Sobotková Jaroslava
Soukup Miroslav
Sůvová Jitka
Šantorová Dana
Šírová Ivana
Šmídlová Jaroslava
Šplíchalová Jaroslava
Urbánková Jitka
Váňa Pavel
Váňová Vladimíra
Zahradník Tomáš
Závodský Vladimír
Žerdíková Eva

Třída: 5.DS

Bohuslav Jan
Bouška David
Bronec Josef
Corsiniová Dagmar
Červenka Jindřich
Drobný Milan
Horník Jindřich
Hurníková Jana
Chábera Ladislav
Chládková Hana
Inger Jan
Janů Vlasta
Katina Anton
Mácha Jiří
Maximiliánová Dana
Moravcová Vladimíra
Novák Zdeněk
Procházka František
Slabá Ivana
Sodomková Milena
Svobodová Alena

Štávik Stanislav
Turtenwaldová Jiřina
Velíšek Miloslav
Vojáčková Helena
Voldřich Zdeněk
Vopatová Dagmar

1980/81

Třída: 2.PMS

Bergerová Helena
Beyer Jan
Bubeník Vojtěch
Česnák Eugen
Ferko Tibor
Gříbek Petr
Holec František
Chrastina Vladimír
Kamenický Ladislav
Karbanová Elena
Krajčík Josef
Laurin Jaroslav
Markusek Lubomír
Moravčíková Soňa
Novotný Miroslav
Palánek Marián
Šimková Šárka
Šnýdlová Karla
Tóth Vojtech
Valík Vladimír

Třída: 3.DSA

Bečvářová Božena
Bednářová Daniela
Beránek Jiří
Fürstová Jaroslava
Hruboňová Magdalena
Kajánková Karla
Kovandová Ivana
Macháček Jiří
Moutelík Josef
Rytířová Jana
Řihovský Rostislav
Smetana Jiří
Troblová Pavla
Vejvodová Miroslava
Vránová Jitka

Třída: 4.A

Argayová Jana
Bervic Pavel
Bičovský Karel
Černoorská Alena
Černý Vratislav
Dočkal Petr
Đurčová Vlasta
Flesarová Bohuslava
Gajdoš Petr
Hiršl Aleš
Hnědkovský Lubomír
Holcová Jana
Hovorka Martin

Chyba Jan
Klír Richard
Kočová Barbora
Kos Miroslav
Koubek Jaroslav
Krpějsová Ludmila
Matějovič Karel
Míchal Zdeněk
Moravec Leoš
Moutelík Zdeněk
Nádvorník Jaroslav
Neugebauerová Alexandra
Neužil Pavel
Onderčanin Milan
Padušáková Edita
Peštová Zuzana
Poběřežský Jiří
Pokorný Pavel
Richter Karel
Sedláček Jan
Šantroch Vlastimil
Urban Ladislav

Třída: 4.B

Bernard Pavel
Brynda Jiří
Cachová Naděžda
Čermáková Jana
Fidrmucová Monika
Fišerová Dana
Fořt Martin
Houdková Pavla
Chumanová Jitka
Imlauf Jan
Macháčková Zdenka
Míčková Jitka
Nývlťová Helena
Outlů Jana
Pečenkova Miloslava
Pekárek Jaroslav
Pokorná Pavla
Roubalová Jana
Schneiderová Jaroslava
Sochůrek Zdeněk
Strnadová Markéta
Šafránková Jitka
Šestauber Jaroslav
Šimková Dana
Šišková Blanka
Šmejkalová Zuzana
Štejfá Jan
Štys Dalibor
Šulcová Lenka
Vanišová Ivana
Vašínová Renáta

Třída: 4.C

Bakovský Pavel
Balda Libor
Bartička Richard
Dlouhý Jan

Fialová Eva
 Golasík Pavel
 Hartman Richard
 Havlíček Václav
 Chýská Lenka
 Kadeřávek Miroslav
 Kakos Karel
 Krajlová Jana
 Kupcová Dagmar
 Lamačová Iva
 Martínková Eva
 Němcová Markéta
 Outrata Vladimír
 Pavlík Miloš
 Pokorná Lenka
 Prošek Daniel
 Řehák Karel
 Sušický Jan
 Šmídová Jitka
 Tůmová Kateřina
 Tvrdíková Kateřina
 Veselovský Jan

Třída: 5.DS

Biela Werner
 Biskupová Jaroslava
 Brehovszký Alan
 Čížek Karel
 Dudová Dagmar
 Hodoušková Marie
 Ivanka Milan
 Jirouš Zdeněk
 Kašák Pavel
 Májová Helena
 Menšík Martin
 Pasecká Hana
 Pevný Jindřich
 Studnička Jiří
 Svrčinová Danuše
 Šimůnek Miloš
 Špička Zdeněk
 Tyněk Vladimír
 Veselý Jiří
 Vohradská Eva
 Zvoník Emil
 Žilková Věra

1981/82**Třída: 2.DSA**

Bartáková Jiřina
 Havlík Ivan
 Jiša Jaroslav
 Kadeřábek Josef
 Kulczycká Jana
 Novák František
 Prokop Václav
 Richterová Blanka
 Rott Miroslav
 Šandová Eva
 Vokáčová Eva

Třída: 4.A

Bárta Jiří
 Čížková Alena
 Fabiánová Anna
 Hezký Petr
 Hoskovec Michal
 Hroch Jiří
 Chmela Václav
 Kindlová Dana
 Kortusová Eva
 Lang Luboš
 Marková Monika
 Oliva Karel
 Pešek Jiří
 Polák Tomáš
 Pospíšil Petr
 Rejholcová Daniela
 Sáček Rostislav
 Sedláček Zdeněk
 Semerák René
 Světlík Ivo
 Štellová Helena
 Štumpf Pavel
 Tomášek Filip
 Vejlupková Lenka
 Veselý Jaroslav
 Veverka Zbyněk

Třída: 4.B

Baklová Radana
 Běhounek Karel
 Bossanyová Jana
 Faltusová Marta
 Frouzová Daniela
 Kaiser Miroslav
 Kopecká Barbora
 Krečmerová Marcela
 Kupf Petr
 Ladmanová Hana
 Puffr Martin
 Riegerová Alice
 Rosenzweigová Jaroslava
 Ryantová Jiřina
 Skovajsa Petr
 Slavíková Petra
 Socha Jan
 Solar Milan
 Soukupová Dagmar
 Šárová Věra
 Šťastná Hana
 Šulc František
 Tenglerová Monika
 Urbanová Ivana
 Vachová Martina
 Vildová Alena
 Voleská Nataša

Třída: 4.C

Baštář Petr
 Brothánková Michaela
 Čadilová Irena

Čmejrek Stanislav
 Filipová Pavlína
 Guzman Miguel
 Hořejší Ivana
 Hrušková Monika
 Imlauf Václav
 Jägerová Eva
 Kácalová Kateřina
 Kopřiva Luděk
 Kozák Luděk
 Krudenc Vítězslav
 Krupička Pavel
 Kutzendörferová Alena
 Listíková Dana
 Matoušek Jiří
 Mlejnek Petr
 Neuman Pavel
 Novotný Zdeněk
 Petráš Petr
 Pištěcký Václav
 Pokorná Zuzana
 Pokorný Roman
 Seidl Aleš
 Suda Eduard
 Šebek Pavel
 Václavek Tomáš
 Vrána Jaroslav
 Zemanová Simona

Třída: 5.DS

Göriingerová Libuše
 Havlovicová Jana
 Chrtová Marie
 Kacafírek Miroslav
 Kalabzová Jana
 Knytl Václav
 Krejčí Jaroslav
 Kučerová Helena
 Lukačina Ivan
 Mikula Miroslav
 Mráček Ladislav
 Nedvěd Jiří
 Novák Petr
 Peterka Vadim
 Petr Josef
 Rösslerová Ria
 Šanda Jan
 Šedivá Ivana
 Šimůnek Petr
 Šveřepová Miroslava
 Taške Zdeněk
 Žákovič Karel
 Žákovičová Blanka

1982/83**Třída: 4.A**

Adamec František
 Bočinský Jiří
 Brydl Zbyněk
 Budka Jan
 Dušek Petr

Havel Petr
 Herman Milan
 Hermová Danuše
 Hladeček Ivan
 Jáchimová Lenka
 Jakubův Václav
 Ješinová Zuzana
 Junková Iлона
 Kotrba Zdeněk
 Kozlová Martina
 Křížová Martina
 Legner Martin
 Míczková Svatava
 Plšek Pavel
 Procházková Dana
 Rajal Michal
 Richter Jan
 Slunéčko Zbyněk
 Sosna Kamil
 Sýkora Robert
 Štěpnička Tom
 Valenta Jiří

Třída: 4.B

Bečková Hana
 Braná Blanka
 Carrasco Valentina
 Červenková Miroslava
 Hons Zdeněk
 Chorouš Pavel
 Chourová Petra
 Chvátalová Ivana
 Lerchová Jitka
 Löbl Viktor
 Němcová Renata
 Olmr Vladimír
 Písař Miroslav
 Poláková Helena
 Potužníková Alena
 Reichlová Johana
 Schuh Martin
 Starková Ivana
 Sudek Jiří
 Srový Vít
 Šafránková Miloslava
 Šmejkalová Lada
 Šmídová Dana
 Štědrý Roman
 Šulcová Alena
 Tomášek Jan
 Tůmová Hana
 Vyhánková Hana

Třída: 4.C

Bauer Petr
 Bíža Václav
 Bolek Jiří
 Cidlinská Eva
 Dobiášová Martina
 Duková Ivana
 Ebrová Alena

Hrubá Martina	Kynclová Kateřina	Poupě František	Karvánková Martina
Jakeš Bořek	Leština Jan	Prejzek Karel	Klímová Romana
Jansa Tomáš	Louda Petr	Stříbrný Miloslav	Košťáková Alice
Jelínek Ivan	Luňáček Libor	Tajšl Pavel	Kramperová Monika
Jursík Tomáš	Makovcová Mira	Ubry Jan	Kučerová Šárka
Kotýnková Petra	Mathaus Michael	Vrbová Lidmila	Limburská Romana
Král Michal	Mikloš Pavel	Zelenka Jaroslav	Matějková Hana
Krumpová Lucie	Moc Jindřich		Mrázková Lucie
Kudláčková Helena	Pecháček Petr	1984/85	Mrázková Martina
Kumštárová Eva	Petříčková Hana	Třída: 4.A	Pavlíková Kateřina
Machová Alena	Poláková Hana	Böhmová Eva	Prokúpková Ludmila
Míčka Robert	Pospíšilová Ondřejka	Červinka Jan	Šoptenková Alexandra
Nováková Iva	Růžičková Markéta	Galus Pavel	Šťastná Helena
Papoušek Jiří	Seidl Petr	Hadrabová Milena	Talmanová Lucie
Pazdera Zdeněk	Skořepová Vendulka	Haering Jan	Vršovský Jan
Petroušková Michaela	Stříbrný Antonín	Hajlich Tomáš	
Příkaská Dana	Šilhanová Renata	Hemer Lukáš	Třída: 4.C
Rejzek Martin	Štěpánková Eva	Holanová Jaroslava	Blahout Ladislav
Rezková Barbora		Horský Stanislav	Dolejšová Pavla
Sekera Tomáš	Třída: 4.B	Hrabětová Simona	Eliášová Marta
Stehlík Pavel	Bartů Daniel	Hurková Renata	Hrabětová Petra
Šlapáková Ivana	Bernatziková Naděžda	Hurychová Renata	Hradecký Jan
Tomášek Roman	Blažejovská Eliška	Janoušková Renata	Hrudka Bohumil
Truplová Jitka	Brychtová Renáta	Javorská Daniela	Hunal Zdeněk
Vlk Luděk	Čížek Martin	Kakalová Milada	Ketnerová Lenka
Žitková Svatava	Drbalová Alena	Kaucká Vladislava	Krejčík David
	Dupáková Romana	Knappová Michaela	Kubiček František
Třída: 5.DS	Flum Zdeněk	Kochánek Roman	Kupf Ivan
Balon Viktor	Handová Veronika	Koudelka Pavel	Kust Daniel
Balonová Venuše	Havelec Roman	Kratochvílová Květa	Legeza Jan
Divíšek Karel	Heroutová Hana	Krčmářová Iva	Opplová Alena
Karas Kamil	Hralová Věra	Kudrna Michal	Otcovský Jan
Kašpar Ivan	Johanides Petr	Pohan Petr	Pilík Petr
Kostková Božena	Juklík Milan	Porkertová Vendula	Polívková Marcela
Kučera Zdeněk	Kalivoda Jan	Pšeničková Eva	Pražáková Petra
Lehečková Marie	Klimperová Zuzana	Sokolová Helena	Řehoř Daniel
Macourková Eva	Koula Petr	Vašínová Růžena	Stejskalová Pavlína
Mézl Ondřej	Kudláček Zdeněk	Venclová Adéla	Šesták Jiří
Palivec Robert	Macková Lada	Verovšeková Dana	Ševčík Jan
Prokopová Jitka	Mamula Roman	Vojtěchová Jana	Špindlerová Jana
Součková Dagmar	Maštalková Alena	Zárubová Zuzana	Špirek Vít
Suk Jan	Minaříková Eva	Zifčáková Věra	Šulc Petr
	Nevšímal Libor		Švamberová Lenka
1983/84	Novotný Petr	Třída: 4.B	Váša Radek
Třída: 4.A	Olexová Monika	Bárta Josef	Vítová Renata
Adamírová Hana	Projsová Hana	Becková Hedvika	Zajíček Jiří
Bartoňová Magda	Semirád Petr	Bojčuková Lenka	
Bartoš Roman	Schühlerová Aranka	Černá Kateřina	Třída: 5.DS
Baštářová Dagmar	Slabý Petr	Čerovská Jana	Bradáčková Ivana
Brťka Milan	Škoda František	Dobiášová Michaela	Dědina Václav
Brůžová Renáta	Štengl Michal	Dudař Jakub	Hahn Petr
Brzová Dana	Švehlová Hana	Dudková Lenka	Havelka Josef
Čančíková Zuzana	Voráč Zdeněk	Dušková Martina	Jeništová Jana
Deml Martin		Dušková Petra	Králová Marcela
Janich Petr	Třída: 5.DS	Flašková Jovana	Morgenstein Miloslav
Kolomazníková Jana	Čížkovská Jaroslava	Hlavínová Monika	Petrášek Jiří
Korbel Jan	Kadavý Kristián	Holečková Šárka	Schweinerová Marie
Kovanda Libor	Kouba Stanislav	Huňavá Lenka	Škramlík Jiří
Krchňavá Romana	Laubová Hana	Janštová Martina	Šťastná Jana
Kroupa Pavel	Líbal Miroslav	Jechová Marie	Trkal Jaroslav
Kůsová Ivana	Oravec Vladimír	Joklová Lucie	Trkalová Jaroslava
			Vajglová Drahuše

1985/86**Třída: 4.A**

Bárta Jan
 Bílý Miroslav
 Brom Karel
 Drbohlavová Hana
 Fišerová Martina
 Foytl Martin
 Hanzlík Petr
 Heroudková Martina
 Heřmánek Petr
 Hurychová Marcela
 Jirotková Leona
 Jursík Pavel
 Kadeřávek Michal
 Kopta Pavel
 Kratochvílová Monika
 Kuželka Petr
 Martinisková Veronika
 Maxa Daniel
 Neblechová Kamila
 Nedvěďová Jana
 Novotná Zita
 Oliveriusová Eva
 Pavlíčková Ludmila
 Píchová Štěpánka
 Rajsígllová Jana
 Svobodová Ladislava
 Ščigel Radim
 Šibil Jiří
 Uhlířová Dana
 Vrátil Jaroslav
 Vydrová Anna
 Walter Pavel
 Zanklová Olga

Třída: 4.B

Bartoš Petr
 Broumová Šárka
 Dosedělová Michaela
 Drábek Petr
 Gemeri Jiří
 Havlík Pavel
 Houžvička Miloš
 Kasalický Igor
 Koblou Miroslava
 Kořínek Michal
 Košata Josef
 Krejčová Dana
 Maxa Robert
 Mlakarová Růžena
 Pechová Marta
 Procyková Jana
 Procházka Jakub
 Radilová Lenka
 Staněk Roman
 Strnad Jan
 Šťastná Olga
 Štěpánek Josef
 Toman Miloslav
 Tůma Martin

Uher Jiří
 Vaňout Libor
 Vítková Marta
 Volfová Ivona
 Zapletal Patrik

Třída: 5.DS

Fantová Hana
 Fexová Ivana
 Holienčín Miroslav
 Jelínek Jiří
 Jungmanová Nataša
 Kmochová Zuzana
 Kovaříková Ivana
 Kubálková Jitka
 Mahelková Blanka
 Macháček Bohuslav
 Macháčová Zdeňka
 Makovec Jiří
 Mareš Miloš
 Matoušek František
 Moser Marcel
 Rašín Pavel
 Remková Ivana
 Sedláčková Irena
 Šimůnek Martin
 Toušová Lenka
 Váňa Jiří
 Vrzalová Eva
 Zdich Jaroslav

1986/87**Třída: 4.A**

Bauer Dan
 Čiháková Hana
 Hátle Radek
 Holakovský Roman
 Humhal Daniel
 Kalinová Denisa
 Kašpar Ivan
 Kohoutová Dana
 Koryntová Dagmar
 Kusová Jana
 Kvítek Jiří
 Loew Tomáš
 Marešová Jana
 Nečas Roman
 Nováková Blanka
 Pinkas Pavel
 Plzák Robert
 Podoubský Aleš
 Polakovič Jaroslav
 Pretl Michael
 Slaboch Vít
 Suchan Vladimír
 Svobodová Zuzana
 Štrobl Miroslav
 Vejmelková Eva
 Vondra Karel
 Vorlová Romana

Třída: 4.B

Alinče Enrico
 Beránková Blanka
 Brožová Blanka
 Burkhard Martin
 Deyl Libor
 Dvořáková Věra
 Hálová Gabriela
 Hlaváček Petr
 Chaloupková Klára
 Kosík Martin
 Kučera Petr
 Kučerová Monika
 Loskotová Dana
 Mlynářová Eva
 Neubergová Daniela
 Nohová Bohdana
 Nováková Alena
 Novotný Martin
 Páčová Zuzana
 Riegrová Jaroslava
 Santlerová Jana
 Slabá Jolana
 Štefec Jan
 Tomešová Radka
 Trtíková Monika
 Urban Vít
 Vitásková Daniela
 Vítek Tomáš
 Vogl Aleš
 Vráblicová Petra

Třída: 5.DS

Abrahámová Helena
 Adámek Josef
 Čvančarová Marie
 Dvořáková Květuše
 Eichler Ludvík
 Fingr Karel
 Frolíková Ivana
 Fuchs Jiří
 Holcman Zdeněk
 Homuta Jan
 Kadlecová Ivana
 Kroutil Tomáš
 Mašková Adriana
 Polcar Ota
 Polívka Petr
 Rosypal Petr
 Trnka Dušan

1987/88**Třída: 2.PMS**

Adamová Andrea
 Bureš Jan
 Černý Pavel
 Dočkal Petr
 Hakl Antonín
 Hanzlíková Olga
 Holas Jaroslav
 Hospes Ivan

Janek Pavel
 Jareš Jiří
 Klečková Jarka
 Kulich Jaroslav
 Liška Karel
 Novák Miroslav
 Olexová Mária
 Sailer Vladimír
 Schattauerová Alena
 Sloupová Ivana
 Svobodová Iveta
 Šusta Petr
 Tkadlec František
 Vyhnalová Stanislava
 Zárubová Helena
 Židková Magda
 Židlický Pavel

Třída: 4.A

Bobková Lenka
 Brož Pavel
 Buchtele Pavel
 Dudová Hana
 Dvořák Prokop
 Ferina Pavel
 Heranová Helena
 Hrušková Irena
 Jaroň Milan
 Jelínková Martina
 Jursíková Karolína
 Karpíšková Eva
 Kohoušková Barbora
 Kristovič Ivo
 Kynclová Miroslava
 Lísková Jana
 Mičlová Lucie
 Moisisid Nikolaos
 Novák Viktor
 Pertlíková Eva
 Pindurová Martina
 Rajchlová Renáta
 Rákosníková Ilona
 Rakovec Michal
 Smolík Tomáš
 Sochrová Radka
 Ševčík Václav
 Šorm Radovan
 Topinková Sandra
 Trunečková Václava
 Vlček Tomáš
 Vorlíčková Hana
 Willimetz Robert
 Wolf Ondřej
 Žaludová Jiřina

Třída: 4.B

Bek Petr
 Černíková Jana
 Doskočilová Darina
 Dub Miroslav
 Fráterová Markéta

Goldstein Petr
 Harazinová Jiřina
 Hermanová Andrea
 Jaklová Marcela
 Jelínek Martin
 Konečný Lukáš
 Kovářová Markéta
 Kratochvilová Kateřina
 Krausová Radka
 Kubátová Jana
 Marx Martin
 Mašek Jiří
 Mikoláš Ondřej
 Neumannová Monika
 Nováková Lenka
 Novotný Tomáš
 Polák Ondřej
 Semerádová Věra
 Skopcová Lucie
 Socha Jiří
 Streit Jiří
 Sůvová Daniela
 Ševčíková Jitka
 Šipan Jan
 Ťoupalík Miroslav
 Trnková Edit
 Valentová Jana
 Veverková Markéta
 Vrána Aleš
 Zubr Zdeněk

1988/89

Třída: 4.A

Borl Martin
 Doudová Marcela
 Gregorová Radka
 Hájek Jiří
 Holub Martin
 Honsů Filip
 Jeřábková Klára
 Kamarýt Ondřej
 Kejlová Radka
 Liršová Markéta
 Majerová Monika
 Marec Michal
 Minaříková Martina
 Nováková Iveta
 Paluska Martin
 Peták Aleš
 Rak Martin
 Riedl František
 Svobodová Markéta
 Šimek Robert
 Tomková Kateřina
 Vedralová Jarmila
 Vrbová Tereza
 Zíka Miroslav
 Zoulová Monika

Třída: 4.B

Bezačinský Michal

Buriánek Petr
 Dittrich Pavel
 Hanzlová Martina
 Havlíček Jaroslav
 Hrivňáková Věra
 Humlová Petra
 Klema Ludvík
 Křížová Renata
 Kunteová Lenka
 Pavlitová Michaela
 Pešáková Radka
 Peterková Květoslava
 Plaisner Michal
 Pražák Milan
 Procházka Aleš
 Rejdová Petra
 Skleničková Romana
 Strouhalová Iveta
 Vavrušová Michaela
 Veverková Kamila
 Vilím Karel
 Vondrová Lenka
 Vostrá Milena

Třída: 4.DS

Bílek Vladimír
 Emmer Jiří
 Husák Jaroslav
 Jaroš Václav
 Kraus Miroslav
 Lanc Aleš
 Myšková Kamila
 Pavelčík Petr
 Šíma Jindřich
 Toušek Petr
 Uddin Md. Nazim
 Veselá Boleslava
 Zvolánková Věroslava

Třída: 5.DS

Durchanová Martina
 Chadrabová Eva
 Kolátor Josef
 Lev Karel
 Oravcová Irena
 Podškubka Ladislav
 Seidlová Alice
 Šefl Pavel
 Špičková Věra
 Štefan Josef
 Vaneček Miroslav
 Znamenáčková Marie

1989/90

Třída: Z 2.PS

Abely Jiří
 Bačová Martina
 Čechák František
 Daněk Miroslav
 Etrichová Ivana
 Greisinger Josef

Halamová Lenka
 Havlová Melanie
 Heindlová Nelli
 Kábrt Petr
 Komaško Alexandr
 Kulsteinová Miroslava
 Láník Jaromír
 Lehovec Jaroslav
 Lesenský Jiří
 Marková Zdeňka
 Matys Petr
 Pálenská Lucie
 Plocar Jiří
 Podholová Marta
 Pokorný Pavel
 Rozmanová Naděžda
 Srna René
 Staňková Jitka
 Straka Jaroslav
 Šafratová Vladislava
 Šebor Martin
 Šlosr Jiří
 Táborská Ilona
 Takáčová Jaroslava
 Toflová Pavlína
 Valenová Věra
 Vyskočil Zdeněk
 Zelenka Jaroslav

Třída: 4.A

Betuš Lubomír
 Bohuslav Martin
 Borešová Růžena
 Flechtner Lukáš
 Frič František
 Hesová Jana
 Jandová Dagmar
 Janíková Daria
 Jílek Tomáš
 Klementová Marcela
 Kohlíčková Michaela
 Kolmačková Lenka
 Korda Jiří
 Kovaříková Jana
 Ligaunová Martina
 Lišková Zuzana
 Náděje Luboš
 Novák Tomáš
 Nováková Lenka
 Palečková Jana
 Peřina Jaroslav
 Pospíšil Martin
 Rapušáková Martina
 Richterová Johana
 Seger Tomáš
 Smržová Jana
 Stropnická Helena
 Šimůnek Pavel
 Špalková Kateřina
 Vágner Roman
 Vaigl Martin

Třída: 4.B

Bloudek Petr
 Botková Eva
 Bušková Iveta
 Dvořák Josef
 Dvořák Petr
 Hájek Miloš
 Havelka František
 Holičová Jitka
 Horvátová Hana
 Jandová Hana
 Klapková Daniela
 Kohoutová Eva
 König David
 Kuberová Lenka
 Kučera Tomáš
 Kudrna Michal
 Nováková Kateřina
 Okamura Tomio
 Oliveriusová Jana
 Pejšová Zdeňka
 Pihera Pavel
 Polívka Petr
 Roček Jan
 Rozkošná Iveta
 Sachl Jan
 Sequens Petr
 Špačková Jana
 Tomek Alexandr
 Uhlíková Kateřina
 Váňová Mílada
 Vašáková Lenka

Třída: 4.DS

Cyrus Zdeněk
 Graclík Ivan
 Hájková Dana
 Heřmánek Josef
 Hilgerová Helena
 Janata Martin
 Jenčovský Karel
 Lehký Jaroslav
 Medunová Zuzana
 Novotná Hana
 Podolák Jiří
 Tůma Jiří

1990/91

Třída: K 2.PS

Bartoš Petr
 Čížek Petr
 Dorazil Jiří
 Hammer Oto
 Hrnčář Vladimír
 Kropík Miroslav
 Krýza František
 Kučerová Hana
 Kuncová Lucie
 Lebedík Přemysl
 Mohnaczská Viera
 Ocásková Šárka

Pavelková Lenka
 Pipla Pavel
 Prokešová Jitka
 Rulíšek Zdeněk
 Ryšavý Vlastimír
 Valaštín Jozef

Třída: Z 2.PS

Bohatová Věra
 Cvačková Anna
 Čížková Jana
 Dudová Jana
 Hrozová Vladislava
 Charamzová Jaromíra
 Krejcarová Monika
 Kubešová Zdeňka
 Kubovec Ladislav
 Makovský Karel
 Martínek Ivan
 Molitor Petr
 Novák František
 Nováková Ivana
 Pávková Zuzana
 Pichová Marie
 Příbylová Martina
 Ryba Libor
 Šimeček Stanislav
 Štefanová Jana

Třída: A 4.B

Borovičková Šárka
 Brzický Martin
 Häckl Michal
 Hrušková Jana
 Hyvnarová Petra
 Chvátal Zdeněk
 Kappelavá Karin
 Karhanová Jana
 Klamt Petr
 Knoblochová Lucie
 Kouklíková Dagmar
 Krajčovičová Miroslava
 Krejsa Daniel
 Levý Jiří
 Lopourová Marta
 Machek Ondřej
 Machytková Daniela
 Meisner Radek
 Ottová Lucie
 Petriláková Kateřina
 Pikhartová Hana
 Rachůnek Petr
 Reitmajer Josef
 Rennerová Daniela
 Roubalová Martina
 Sailer Valdemar
 Sova Daniel
 Suchá Vladimíra
 Svěch Martin
 Tomášková Lenka
 Tomešová Lenka

Vedlichová Dita
 Vodičková Zuzana
 Zavadil Vojtěch

Třída: T 4.A

Blahníková Daniela
 Brachtl Tomáš
 Burdová Olga
 Drebitka Michal
 Foučková Monika
 Hanzlíček Martin
 Heinrich Zdeněk
 Johanis Daniel
 Juláková Eliška
 Kovaříková Martina
 Kubálek Pavel
 Lafková Irena
 Ledvinka Jiří
 Macků Johana
 Martínek Jaroslav
 Masařová Pavlína
 Novotná Gabriela
 Piatnica Tomáš
 Pohl Radek
 Poláčková Kateřina
 Prokop Jakub
 Říha Miroslav
 Štřelková Alena
 Šanda Martin
 Špulák Pavel
 Tvrdík Daniel
 Veselá Lucie
 Vlasák David
 Vorlíčková Jana
 Willimetz Petr

Třída: T 4.DS

Barcal Miroslav
 Beneš Roman
 Benešová Martina
 Brandejsová Alena
 Dudek Karel
 Kalfířtová Alena
 Knorr Petr
 Kozel Jan
 Kubínová Zdenka
 Pešlová Hana
 Placatka Miloslav
 Plačková Božena
 Půčková Kateřina
 Svobodová Zdeňka
 Volštát Petr
 Zablka Milan
 Zavadilová Jana

1991/92

Třída: Z 2.PS

Bureš Petr
 Čížková Zuzana
 Hrdina Jiří
 Janeček Tomáš

Junová Jindra
 Killer Jan
 Kolátor Josef
 Medek Luděk
 Oravcová Irena
 Parlásková Hana
 Paul Luděk
 Procházka Pavel
 Stelzerová Anita
 Šebek Jaroslav
 Šebková Dagmar
 Škvárová Jiřina
 Vaněček Miroslav
 Vernerová Jarmila

Třída: A 4.A

Brabcová Lenka
 Doležal Zdeněk
 Dušková Jitka
 Gabrielová Lenka
 Havlas Jan
 Hejtmánek Milan
 Hlaváčková Markéta
 Hrnčířová Petra
 Hříbalová Eva
 Ilavská Michaela
 Karásková Kristýna
 Kašpar Rudolf
 Knoblochová Denisa
 Königová Leona
 Lišková Michaela
 Malinová Marcela
 Matějček Martin
 Nájemníková Zuzana
 Papáčková Hana
 Pumera Martin
 Riegerová Petra
 Rožníček Petr
 Šafrová Lada
 Štěpánková Klára
 Vlček Dalibor
 Vojnar Aleš
 Vrbík Tomáš
 Wurm Jindřich
 Žáček Radomír

Třída: K 2.PS

Burda Jindřich
 Drahozal Pavel
 Eret Josef
 Franc Zdeněk
 Hlavičková Andrea
 Horáček Tomáš
 Macák Ladislav
 Némethová Alena
 Pavlík František
 Podoláková Eva
 Puchar Jiří
 Puklický Miroslav
 Racek Josef
 Stejskal Stanislav

Šturma Oldřich
 Šubert Lubomír
 Tobola Karel
 Valeš Miroslav

Třída: T 4.B

Antošová Marie
 Bártil Pavel
 Bičák Tomáš
 Biderman Daniel
 Bílý František
 Bittmann Václav
 Čerňavský Jaroslav
 Filípková Markéta
 Frintová Marcela
 Froňka Štěpán
 Háchová Petra
 Hašová Sabina
 Havelková Martina
 Holub Ladislav
 Hyžová Radka
 Jelínek Luděk
 Jenčová Marie
 Krampera Václav
 Kremlová Gabriela
 Nebeská Michaela
 Novák Petr
 Paidar Martin
 Rajnohová Magdaléna
 Šmejkal Petr
 Špaňhelová Jana
 Vávrová Zdeňka
 Velík Jan
 Vítková Olga
 Vopálenská Zuzana
 Zadina Marek
 Zahradníčková Hana

Třída: T 4.C

Bílková Kateřina
 Cabejšek Petr
 Červený Jaroslav
 Dočkal Zdeněk
 Doubrava Vojtěch
 Dvořáková Jana
 Exnerová Milena
 Fikr Štěpán
 Fraitová Markéta
 Glaser Marek
 Hutlová Alžběta
 Hympl Josef
 Jirásková Pavlína
 Knížková Renata
 Kordač Jan
 Ledvinová Marcela
 Mann Tomáš
 Meriová Jana
 Mládek Vladimír
 Nedoma David
 Nesměrák Karel
 Skala Lubomír

Šmejkal Jan	Němcová Miroslava	Štěrbová Mirka	Štěpánek Petr
Vanický Aleš	Pajas Patrik	Tolarová Barbora	Tománková Viktoria
Vetešník Jan	Petrů Ctibor	Vokráčková Jitka	Vostrá Hana
Vlasáková Martina	Přibáňová Marcela		Záruba Kamil
Vorel Tomáš	Slabová Pavla	1993/94	Zdeňková Marika
	Srčhová Jitka	Třída: A 4.A	Živná Marie
Třída: T 4.DS	Špačková Zuzana	Bláha Petr	
Beranová Jana	Švihel Jindřich	Brožová Petra	Třída: T 4.
Fidra Miroslav	Uchytlová Lada	Ctibor Petr	Bradáč Marek
Havlíček Karel	Vaněk Martin	Daňhová Lucie	Brdová Gabriela
Holec Petr	Žďánský Martin	Fára Vít	Čadková Monika
Jankovec Jiří		Hromiš Petr	Čechák Pavel
Kokeš Ilja	Třída: T 4.C	Chvalinová Magdaléna	Černá Michaela
Kubát Ladislav	Antoš Michal	Jaklová Kamila	Domesová Petra
Petrová Martina	Benc Daniel	Kerber Jan	Dymeš Pavel
Pichl Milan	Bláha Michal	Klásterková Olga	Ekrt Ondřej
Popelíková Marie	Čmejlová Martina	Knitl Jan	Hausman Martin
Rychnovská Marie	Dlouhá Petra	Kostecká Naděžda	Jonášová Lenka
Vronová Růžena	Doležal René	Kurzová Vladimíra	Kantorová Lenka
	Doxanská Veronika	Lacková Kateřina	Kroupa Štěpán
1992/93	Frabšová Marie	Macháček Michal	Křepelka Pavel
Třída: A 4.A	Hájek Adam	Mocová Alice	Libich Vladimír
Čihař Ondřej	Hippmann Tomáš	Nešpor Zdeněk	Lobík Jan
Dědourková Andrea	Holešínský Dan	Nováková Jana	Nekolný Tomáš
Doležalová Kateřina	Charvátová Regina	Plachá Zuzana	Novotný Radek
Drsková Marta	Chmela Tomáš	Roubalová Regina	Peřina Daniel
Hlinomaz Daniel	Kadeřábková Milena	Sychová Michaela	Poláčková Jitka
Jiráková Lenka	Královec Karel	Šimůnek Martin	Přída Antonín
Klesová Andrea	Kulichová Alice	Škodová Michaela	Rajprich Pavel
Konečnicková Alena	Matoušková Petra	Švestková Dagmar	Ryková Lucie
Kožnar Jiří	Otcovský Tomáš	Vildomcová Radka	Salamánková Martina
Kraváriková Jitka	Patáková Irena	Vrňatová Martina	Syslová Veronika
Kubalíková Daniela	Pavličková Eva	Wischinová Alena	Štochl Michal
Kužel Jan	Růžička Antonín	Žalud Jan	Větvička Tomáš
Kvapil Marian	Staňková Jana		Vondráček Jan
Malečková Markéta	Strnadová Irena	Třída: A 4.B	
Maroušková Jana	Šnábl Lukáš	Adamiec Jan	Třída: T 4.DS
Nápravník Tomáš	Šturmová Dita	Bakovská Věra	Brožová Zdeňka
Peisarová Dita	Vojířová Zuzana	Červová Daniela	Břehová Sylva
Příbyl Daniel	Voltrová Helena	Dušek Martin	Budín Ondřej
Rákosníková Viola	Zika Filip	Fantová Markéta	Budínová Kateřina
Ryska Petr		Hanušová Renata	Formánková Zdena
Stuchlíková Renáta	Třída: Z 2.PS	Hovorková Renáta	Hrabě Petr
Škrob František	Bakulová Barbora	Hurtová Lucie	Chlupsa Jan
Šrámek Petr	Bartuňková Alena	Chmelařová Martina	Mrázková Marcela
Vimer Jaroslav	Cihelka Zbyněk	Jenček Karel	Nováková Dagmar
Wagner Radek	Čuban Miroslav	Krejzová Soňa	Piroutková Eva
Zmátlová Markéta	Folprechtová Hana	Křivánková Jitka	Stibůrková Hana
Zvoníčková Renáta	Hvězdná Dagmar	Lapčák Tomáš	Studená Danuše
	Hynvarová Petra	Luxová Anna	Uvíra Zbyněk
Třída: A 4.B	Juláková Eliška	Magúthová Klára	Vaněk Petr
Bauer Tomáš	Kameníková Monika	Mašínová Terezie	
Bolek Dušan	Kindratová Regina	Michálek Filip	Třída: Z 2.PS
Čiháková Marcela	Komrsová Věra	Paleček Jiří	Báčová Jindra
Dufková Martina	Koranda Radovan	Peršínová Eva	Blažková Hana
Fišáková Miriam	Krausová Eva	Pospíšilová Helena	Buchal Richard
Fuchs Ondřej	Kuryviál Marek	Rysová Lucie	Černická Lucie
Kordač Michal	Kustlová Ilona	Setnička Vladimír	Dařílková Pavla
Kuneš Petr	Machart Jiří	Skleníčková Milena	Dvořáková Jana
Ludvíček Tomáš	Rus Vladislav	Spurná Barbora	Fikarová Petra
Matejíčková Monika	Sedláčková Alena	Studenovský Martin	Holec Petr

Jenčová Marie
Kembitzký Martin
Kochlík Petr
Sokolová Lenka
Šístek Petr
Vitošková Iva

1994/95**Třída: A 4.A**

Bočková Martina
Buncík Petr
Calta Pavel
Fiker Lukáš
Heřmánek Petr
Kolář Dan
Kopecká Hana
Kuchařová Marie
Lokajíček Martin
Macková Martina
Malíková Martina
Matia Pavel
Novotný Ondřej
Quaiserová Veronika
Semeňuk Tomáš
Spurný Jan
Staňková Zuzana
Stárková Vladimíra
Strnadová Kateřina
Svobodová Šárka
Tichá Simona
Vejdělková Šárka
Velík Jakub
Vinopalová Monika
Vitoušová Kateřina
Vorm Petr

Třída: A 4.B

Dvořáková Petra
Grubnerová Lenka
Havlíková Iva
Hlaváčková Petra
Hnilicová Pavlína
Hroudová Martina
Klápštová Vendula
Koderová Eva
Krucká Alena
Machálková Lucie
Manhart Jaromír
Maršák Jan
Mikolášová Eva
Radvan Pavel
Růžička Pavel
Slabová Markéta
Stražovská Alena
Šišková Markéta
Šlapalová Lucie
Špirochová Ivana
Šrůtová Silvie
Šubrová Martina
Tesařová Jana
Turoňová Jana
Vacík Petr

Třída: T 4.

Babšický Marek
Beranová Pavlína
Bímová Karolína
Blüml Arnošt
Honzovičová Dana
Horová Gabriela
Hrodek Petr
Husák Pavel
Jakl Michal
Kreibich Viktor
Lisý Štěpán
Macháčková Alena
Mikolášová Zuzana
Odstrčilíková Iva
Procházková Jana
Psutka Štěpán
Roubalová Andrea
Růžička Jan
Semeráková Jana
Slavík Martin
Sudová Lucie
Svobodová Gabriela
Šafařík Martin
Tatíčková Petra

Třída: Z 2.PS

Andělová Eva
Dvořáková Lenka
Hlinomaz Daniel
Hluchá Kateřina
Jarolímová Jana
Kubizňáková Alice
Mrtka Martin
Němcová Věra
Šťastná Martina
Šubrová Kateřina
Vimmer Petr

1995/96**Třída: A 4.**

Bohuslav Bedřich
Čermáková Gabriela
Fořtová Gabriela
Haták Tomáš
Hříbal Zdeněk
Hůla Václav
Kasáčková Taťána
Kredba David
Krejčí Tomáš
Kuběna Jan
Malina Jiří
Malinský Roman
Plachá Jitka
Pletichová Marta
Puchmajerová Jitka
Smutná Kateřina
Spiwok Vojtěch
Stránská Eva
Škrabáková Jitka
Špátzal Patrik

Tobrman Tomáš
Velková Blanka
Vrabelová Tereza
Zozulák Karel

Třída: M 4.

Achrer Jakub
Barcalová Miroslava
Bartůňková Lucie
Bláhová Soňa
Boštičková Martina
Bozenhard Marek
Burdová Iva
Duda Pavel
Holubová Irena
Kliment Viktor
Kolenčík Jan
Kronďák Martin
Majer Adam
Majer Filip
Mrázek Jan
Nečas David
Patera Vladimír
Pekárek Tomáš
Ptáková Hana
Rašková Iva
Reitmayerová Pavla
Rittich Šimon
Schürerová Lucie
Šimová Irena
Štěpánková Anežka
Třísková Jitka
Vytečková Irena
Zieroldová Petra

Třída: O 4.

Bernauer Milan
Bouzid Kamil
Drašar Lukáš
Geberle Michal
Hazdra Pavel
Hovorková Gabriela
Hruška Petr
Kořený Radek
Kozelková Dana
Kužníková Veronika
Lintymer David
Marešová Tereza
Marvanová Markéta
Matoušek Jan
Micková Martina
Mlejnská Eva
Nechvátalová Petra
Němeček Lukáš
Pašek Daniel
Rendl Jakub
Staněk Radim
Turek Michal
Veselá Irena
Vodička Petr
Vorel Jiří

Třída: Z 2.

Hotovcová Gabriela
Raimanová Ivana
Tužová Ilona
Vainer Dušan
Veselý Jakub

1996/97**Třída: A 4.**

Bartáková Daniela
Burianová Jana
Člupek Martin
Fischer Jan
Hradil Martin
Hrdličková Blanka
Hucul Natalija
Janda Petr
Jech Martin
Kellnerová Alena
Kolář Filip
Kolářová Jana
Koubík David
Medvedová Jana
Nič Martin
Purkrábková Tereza
Stracená Jana
Šilhánová Dana
Štěpařová Romana
Vlach Jiří

Třída: M 4.

Andrl Jaroslav
Čapek Petr
Diviš Radim
Duszek Martin
Fišerová Marcela
Haubová Šárka
Hejduková Kateřina
Karabec Martin
Kareš Jiří
Káš Martin
Kodlová Hana
Manda Jan
Mudruňková Dana
Nenáhlová Danuše
Nykodýmova Klára
Paul Tomáš
Ratkoš Martin
Rödling Robert
Sedlářová Karla
Suchan Petr
Šandová Renáta
Šimůnek Michal

Třída: O 4.

Bartáček Jan
Hamanová Simona
Hamtil Roman
Haškovec Viktor
Hotmar Petr
Charvát Jan

Klichová Marie
Končel Miroslav
Kratina Pavel
Křišťál Jiří
Marvan Jiří
Myšák Jan
Polnický Jan
Šátková Libuše
Šulc Pavel
Tokárová Helena

1997/98

Třída: A 4.

Balcarová Martina
Brož Jan
Fuksová Hana
Havlák Lubomír
Hurychová Vladimíra
Kopřiva Michal
Krausová Pavla
Lexová Helena
Mendlová Věra
Mikešová Jana
Mikula Oldřich
Novotná Petra
Pauer Lukáš
Petrová Alena
Růzha Alexandr
Samek Václav
Staněk Marek
Sýkora Lukáš
Šich Stanislav
Šochová Simona
Štýs Vladimír
Švejdomá Zuzana
Trubač Martin
Vlasáková Markéta

Třída: M 4.

Biedermann David
Břicháč Jiří
Cirkl Štěpán
Čech Petr
Čížek Karel
Čvančarová Petra
Dušánek Tomáš
Duštira Pavel
Ešnerová Zuzana
Gruber Jan
Jirák Tomáš
Koller Martin
Kopecká Petra
Košek Lukáš
Kunčarová Tereza
Maršík Petr
Pavlík Jaroslav
Pilař Radek

Plocek Ondřej
Prchalová Eliška
Přichystal Jan
Šyc Michal
Váňa Miroslav
Vařil Jiří
Vilimovská Jitka
Žilka Martin

Třída: P 4.

Bauer Jaroslav
Fiala Lukáš
Janovská Romana
Kačerová Tereza
Kočí Tomáš
Maláčová Daniela
Mendlová Eliška
Mészárosová Jana
Minařík Tomáš
Moucha Vratislav
Pašek Luděk
Pernica Radek
Pilař Jakub
Plšková Hana
Pudilová Soňa
Rohlík Václav
Slabochová Eva
Svoboda Tomáš
Toxová Petra
Tůma Jan
Tužina Pavel
Vojík Vojtěch

1998/99

Třída: A 4.

Antič Ivana
Beran Antonín
Drábek Josef
Dvořák Martin
Francová Magda
Havlík Martin
Heroutová Lea
Hůla Tomáš
Ježek Radim
Kredba Daniel
Kříž Matěj
Křížová Zuzana
Kůs Pavel
Laštovička František
Loskotová Kristýna
Mittelbach Radek
Paducha Lukáš
Storch Jan
Straka Martin
Šmíd Vilém
Špátzal Karel
Vydra Ladislav

Třída: M 4.

Bártl Josef
Běhalová Perla
Černý Martin
Döbertová Martina
Gregor Jiří
Grygarová Dana
Haniak Jiří
Havlíčková Lenka
Hodaň Jakub
Hřichová Tereza
Kelbl Petr
Klauda Tomáš
Kněžourková Kateřina
Kocová Šárka
Kotek Jiří
Krejčíková Michaela
Lehoczká Miriam
Moudřík Jan
Sedláková Zuzana
Sejpková Ivana
Váňa Martin
Venhauerová Jiřina
Zugárková Kateřina
Zvěřina Lukáš

Třída: P 4.

Bartůněk Vilém
Brůžek Pavel
Čulík Miloslav
Fukala Dalibor
Keliš Martin
Kolář Jakub
Kučera Adam
Miksa Radan
Pecháček Tomáš
Pelc Martin
Svatošová Lucie
Svoboda Vojtěch
Šimůnková Petra
Škorová Jana
Švec Martin
Vaněk Jan
Zavřel Lukáš
Zitová Alice

1999/00

Třída: C 4.

Horáčková Martina
Neumann Jan

2000/01

Třída: L 4.

Čurda Jakub
Dušek Jan
Frk Štěpán
Herlová Petra

Huzlíková Linda
Hývnar Petr
Chalaš Ivan
Joch Lubomír
Kocurková Ludvika
Koreš Jakub
Krechter Václav
Krejčík Lukáš
Kulhánek Petr
Mandziuková Lucie
Martínková Michaela
Matouš Michal
Nečasová Lucie
Němec Jan
Ruml Ondřej
Snížek Jan
Šafránková Kamila
Šach Martin
Tuček Pavel
Vlasák Michal
Vodička Pavel
Zavichovský Simon

Třída: M 4.

Bek David
Benešová Denisa
Černý Jan
Heřmanovský Martin
Kaňková Jana
Klejna Tomáš
Majer Martin
Málková Zuzana
Mašín Pavel
Moudrý Vítězslav
Musilová Nina
Petránová Alžběta
Podzimek Tomáš
Sedlačík Tomáš
Szabó Norbert
Vašáková Jana
Vychodilová Iveta

Třída: T 4.

Dlabal Petr
Đuriníková Petra
Endrštová Zuzana
Karbušický Miroslav
Karel Jan
Petránková Mirka
Petráš Radek
Rodan Petr
Scharff Jan
Svobodová Jana
Špůr Jindřich
Uhlíř David
Vojtík Jiří

Statistický přehled absolventů chemie za uplynulých 100 let

Maturanti z Betlémské				Maturanti z Křemecárny			
Rok	Celkem	Ženy	Muži	Rok	Celkem	Ženy	Muži
1901/02	16	0	16	1952/53	87	13	74
1902/03	23	0	23	1953/54	89	19	70
1903/04	21	0	21	1954/55	119	31	88
1904/05	21	0	21	1955/56	140	41	99
1905/06	16	0	16	1956/57	176	61	115
1906/07	21	0	21	1957/58	218	91	127
1907/08	20	0	20	1958/59	152	72	80
1908/09	12	0	12	1959/60	101	32	69
1909/10	20	0	20	1960/61	145	61	84
1910/11	25	0	25	1961/62	74	30	44
1911/12	21	0	21	1962/63	157	56	101
1912/13	17	0	17	1963/64	179	72	107
1913/14	26	1	25	1964/65	162	75	87
1914/15	25	1	24	1965/66	211	103	108
1915/16	22	5	17	1966/67	212	116	96
1916/17	24	2	22	1967/68	179	92	87
1917/18	26	0	26	1968/69	182	98	84
1918/19	19	4	15	1969/70	183	94	89
1919/20	34	7	27	1970/71	175	90	85
1920/21	37	9	28	1971/72	175	81	94
1921/22	25	12	13	1972/73	149	84	65
1922/23	27	9	18	1973/74	143	67	76
1923/24	28	0	28	1974/75	147	50	97
1924/25	25	2	23	1975/76	129	51	78
1925/26	28	1	27	1976/77	143	58	85
1926/27	27	0	27	1977/78	119	59	60
1927/28	29	1	28	1978/79	113	49	64
1928/29	26	0	26	1979/80	116	58	58
1929/30	27	2	25	1980/81	149	66	83
1930/31	23	1	22	1981/82	118	51	67
1931/32	27	4	23	1982/83	102	48	54
1932/33	26	4	22	1983/84	80	37	43
1933/34	21	2	19	1984/85	107	69	38
1934/35	25	5	20	1985/86	85	41	44
1935/36	28	4	24	1986/87	74	35	39
1936/37	23	3	20	1987/88	95	49	46
1937/38	32	7	25	1988/89	108	53	55
1938/39	44	4	40	1989/90	112	56	56
1939/40	50	6	44	1990/91	99	49	50
1940/41	85	3	82	1991/92	117	51	66
1941/42	120	12	108	1992/93	97	55	42
1942/43	162	2	160	1993/94	114	67	47
1943/44	137	5	132	1994/95	86	55	31
1944/45	83	3	80	1995/96	82	38	44
1945/46	110	11	99	1996/97	58	23	35
1946/47	107	12	95	1997/98	72	27	45
1947/48	136	37	99	1998/99	64	21	43
1948/49	115	17	98	1999/00	2	1	1
1949/50	65	7	58	2000/01	56	18	38
1950/51	50	6	44	Křemecárna	6052	2714	3338
1951/52	82	4	78				
Betlémská	2239	215	2024	Celkem	8291	2929	5362

Současní studenti

C 1.A

Ing. Blanka Tupá
 Baxant Josef
 Červenková Naděžda
 Dolejší Lucie
 Elznicová Hana
 Haehnelová Jitka
 Hrdinková Veronika
 Karásek Jindřich
 Keprová Alena
 Koubek Ondřej
 Krunclová Tereza
 Krutská Tereza
 Kubíček Petr
 Kuncová Michaela
 Maixnerová Lucie
 Medková Lucie
 Mendová Gabriela
 Mészáros Michal
 Novák Marek
 Pavlíček Václav
 Plachá Jitka
 Pohlová Lenka
 Slováková Eva
 Střelková Kateřina
 Šamonilová Marie
 Štěrba Jiří
 Vaňková Lucie
 Vavřinová Lucie
 Vystrčilová Lucie
 Zárubová Jana
 Ziegelheimová Alena

C 1.B

Ing. Zita Valentová
 Blaťák Josef
 Brabcová Zuzana
 Černohorský Martin
 Dolejší Veronika
 Draxselová Monika
 Durdilová Lenka
 Dvořák Aleš
 Dvořáková Lenka
 Grus Michal
 Hurt Jiří
 Kišelová Martina
 Kolářová Markéta
 Konfršt Petr
 Křišťan Pavel
 Mannlová Zuzana
 Matouš Oldřich
 Mořková Kateřina
 Novák Zbyněk
 Orna Martin
 Pučelíková Lenka
 Roreitner Robert
 Sevruková Natálie

Sosnovcová Ivana
 Šandová Hana
 Šebek Michal
 Tošner Lukáš
 Uhrová Barbora
 Vaňková Kateřina
 Váňová Helena
 Zemánková Kateřina

L 1.

Mgr. Pavel Marek
 Bouše Vojtěch
 Fiala Vladimír
 Hartman Richard
 Hlávka Václav
 Hloušek Jan
 Horáková Jana
 Hromádko Jakub
 Chalupský Ondřej
 Jokšová Iva
 Kácha Pavel
 Karlík Viktor
 Konrád Tomáš
 Kovář Josef
 Krupka Miroslav
 Kubánková Markéta
 Lachman Petr
 Lejsek Vojtěch
 Medonos Petr
 Melzoch Petr
 Oliva Vojtěch
 Ondrová Lenka
 Pechrová Marie
 Pernica Jan
 Růžek Vratislav
 Santholzerová Nicole
 Švec Miroslav
 Váňa Martin
 Vojtěchovská Inka
 Wagner Libor
 Weber Michal
 Zelenka Martin

A 2.

Mgr. Jana Koptišová
 Cihelková Lenka
 Čichovská Adéla
 Fink Michal
 Hanousková Anna
 Hrbek Vojtěch
 Hrušková Kateřina
 Chlouba Lukáš
 Kamen Petr
 Kočí Ladislav
 Kořenková Hana
 Kučera Tomáš
 Mášová Veronika

Mesteková Petra
 Nováková Alice
 Ondrák Jiří
 Ovsenný Michal
 Pešková Pavla
 Slavíková Petra
 Šimečková Zuzana
 Šindelková Martina
 Šlapáková Petra
 Tomková Tereza
 Tusinovski Milka
 Vandasová Tereza
 Veinerová Jana
 Vítková Kristýna
 Vožeh Lukáš

F 2.

Ing. Dagmar Kuklíková
 Bérova Zuzana
 Čechová Eliška
 Ettelová Jana
 Frýdl Václav
 Havelková Eva
 Kaválková Barbora
 Klokočková Daniela
 Kortánková Hana
 Kováliková Veronika
 Králová Kristýna
 Králová Eva
 Králová Martina
 Krásová Marie
 Krtková Veronika
 Kušková Ivana
 Málková Jitka
 Matas Karel
 Nedvěďová Lenka
 Němcová Petra
 Novotná Lenka
 Průchová Markéta
 Radová Jitka
 Spurná Marie
 Šimonová Klára
 Škrletová Denisa
 Špinka Jan
 Štípková Gabriela
 Tichý Michal
 Višňák Jakub
 Zvonek Stanislav

L 2.

Mgr. Michal Váňa
 Beitl Filip
 Benda Martin
 Gros Tomáš
 Hanuš Václav
 Havlíčková Marcela
 Hladík Adam

Hnilica Jakub
 Houska Lukáš
 Huzlík Štěpán
 Chaloupka Jan
 Jandus Lukáš
 Jirouš Pavel
 Jurkovič Viliam
 Kabele Stanislav
 Knechtl Jan
 Korsá Filip
 Kratochvíl Jan
 Macák Ondřej
 Máchová Martina
 Majer Jiří
 Nováková Veronika
 Novotný Viktor
 Pavlátová Michaela
 Procházka Miloš
 Rybka Lukáš
 Řezník Martin
 Strych Lukáš
 Surovčíková Barbora
 Svobodová Petra
 Šimák Petr
 Šmíd Jakub
 Šrotýřová Markéta

Z 2.

Ing. Iva Chalupová
 Bruckner Tomáš
 Díšková Jitka
 Doležalová Jana
 Egersdorfová Eva
 Fabiánová Tereza
 Hlaváčová Helena
 Husák Robert
 Janoušek Tomáš
 Jindová Eva
 Jiřík Pavel
 Juras Roman
 Kaletová Lucie
 Láska Tomáš
 Pietras Tomáš
 Pokorný Ondřej
 Rysová Veronika
 Řehořová Magda
 Sedláková Lucie
 Sejrková Dana
 Schulc Martin
 Stachová Sandra
 Strnadová Marcela
 Šlechta Jiří
 Šnajdrová Pavla
 Štěpánková Barbora
 Tluchořová Aneta
 Třísková Petra
 Vlasák František
 Zálaha Petr

A 3.**Mgr. Markéta Veverková**

Bartoňová Lucie
 Bystřická Anna
 Cihlová Marie
 Čížkovský Juda
 Deýlová Dana
 Doležal Michal
 Dreiseitl Ondřej
 Dubec Jan
 Dvořák František
 Fenclová Kateřina
 Frydrychová Ilona
 Guttenberg Ladislav
 Hrdinková Anna
 Chrzová Olga
 Jasinčuk Petr
 Kašpar Otakar
 Korf Michal
 Kučerová Pavlína
 Kukulová Jana
 Kynčlová Anna
 Němcová Lenka
 Pachman Martin
 Peroutka Ladislav
 Polášek Petr
 Prouza Vítězslav
 Solnař Pavel
 Šmíd Pavel
 Uzlová Alena
 Vávra Tomáš
 Volf Lukáš
 Závrská Kateřina

F 3.**Mgr. Radana Vojtíšková**

Antošová Marie
 Bendl Daniel
 Exner Jakub

Hejzlarová Kateřina
 Hladíková Jitka
 Horová Ludmila
 Hrazdil František
 Chmelíř Pavel
 Jelínek Jan
 Kalendová Alžběta
 Kalinovská Eva
 Knobloch Daniel
 Kocourková Monika
 Konečný Michael
 Kovářová Nikola
 Krajáková Lucie
 Mašková Zdeňka
 Miškovská Eva
 Nováková Marie
 Podskalská Šárka
 Pokorná Lada
 Pospíšilová Jana
 Púchovský Jan
 Riesová Martina
 Sitteová Petra
 Sorková Lucie
 Strašlípková Ivana
 Šalová Tereza
 Volešáková Jarmila
 Wolfová Zuzana

L 3.**Zuzana Jušková**

Čížek Jakub
 Dědič Martin
 Dvořáček Jiří
 Hanek Michal
 Havlíčková Kateřina
 Havlík Pavel
 Janoutová Alexandra
 Kavková Eva
 Kopečná Irena

Kotrč Matěj
 Lebrová Šárka
 Malá Radka
 Měska Vít
 Nohejl Karel
 Nováková Lucie
 Ondrová Kateřina
 Pečená Alena
 Rippl Jan
 Stejskal Pavel
 Veverka Aleš
 Vít Zbyšek
 Vlášek Petr
 Zeman David
 Zemanová Martina

A 4.**Ing. Alena Kozlová**

Bečvářová Martina
 Bouzková Tereza
 Čermák Michal
 Fojt Jaroslav
 Hanzáková Petra
 Holovský Petr
 Kott Jakub
 Krajbich Josef
 Krátká Zuzana
 Krejdl Michal
 Křečková Věra
 Kučerová Markéta
 Maláč Petr
 Mikuš Jan
 Netíková Miroslava
 Novák Michal
 Pokorný Lubomír
 Poláková Eva
 Polanská Kateřina
 Šišková Miroslava
 Štěpán Karel

Švagrovský Jan
 Vágnerová Monika
 Vopička Ondřej

L 4.**Ing. Ladislava Staňková**

Banszel Daniel
 Bělková Bo-Anne
 Boháček Marek
 Dobrev David
 Drmla Václav
 Královec Vojtěch
 Kredbová Sylva
 Kudrna Pavel
 Pažout Daniel
 Raboch Pavel
 Rohlík Matěj
 Starosta Filip
 Svatoš Michal
 Šára Jakub
 Švarc Vojtěch

Z 4.**Ing. Dagmar Hlavatá**

Bečvářík Petr
 Blechová Štěpánka
 Dzúr Jan
 Havlíček Michal
 Hradil Jakub
 Chvalovská Markéta
 Jedličková Zuzana
 Kolková Iveta
 Kučerka Ondřej
 Limberská Jana
 Moos Martin
 Panocha Jan
 Pavlisová Kristina
 Pražák David
 Stárek Jiří

**50 let chemické průmyslovky v Křemencově ulici v Praze
1952–2002**

Almanach MSSCH

Sestavila a redakčně upravila PhDr. Miroslava Harnová
Seznamy sestavili PhDr. Miroslava Harnová, Mgr. Michal Běhounek, Ing. Jan Kužel
Fotografická příloha Zuzana Jušková, Václav Krechter
Obálku navrhla ak. mal. Maria Burešová
Technický redaktor: Štěpán Círk
Korektury: Mgr. Jana Koptišová

V Nakladatelství Orac, s. r. o.,
vydala Masarykova střední škola chemická
Křemencova 12, Praha 1
e-mail: info@mssch.cz
web: www.mssch.cz

Praha 2002